

Giới thiệu Úc Của Tôi Trở Về

Thể loại: Hiện đại, quân nhân, thanh mai trúc mã, HE

Editor: Bọt

Poster: Cá Mập ♥

Số chương: 92 chương

Nhân vật chính: Từ Úc, Tô An Hi

Trên đường đi tới biên thùy, đội điều trị gặp phải sạt lở nên đã dừng lại. Cho đến khi lực lượng phòng cháy đến cứu viện liền nhìn thấy một đám người đang ngồi xõm ăn mỳ bên ven đường.

Tô An Hi dùng hộp mỳ che đi khuôn mặt lấm lem cùng chiếc đầu rối của mình. Sau đó có một bàn tay đã chụp lấy hộp mỳ của cô.

Từ Úc: "Không cần phải che, dù sao thì bộ dạng khi không mặc gì cũng đã thấy hết rồi."

Tô An Hi: "Nói như em chưa từng nhìn thấy dáng vẻ không mặc quần áo của anh vậy."

Những nhân viên y tế cùng lính cứu hỏa đứng phía sau họ đột nhiên trở thành diễn viên quần chúng: Đây là...gây nhiều khẩu lệnh?

Thời niên thiếu anh trẻ tuổi nóng nảy, em như hình với bóng.

Mà nay anh tràn đầy nhiệt huyết, em ngọt như mật đường.

Anh rèn luyện tiến lên vì non sông phía trước, em dùng đôi tay này che gió chắn mưa vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Tiết Từ

Tô An Hi: Anh rèn luyện tiến lên vì non sông phía trước, em dùng đôi tay này che gió chắn mưa vì anh.

Từ Úc: Tôi bảo vệ non sông gấm vóc, bảo hộ cô gái mang tên Tô An Hi.

Tiếng chuông vang mang theo khao khát, Úc của tôi thuận gió trở về!

Tiết Từ

Mấy năm nay Tô An Hi làm việc ở khoa cấp cứu đã gặp không ít bệnh nhân và người nhà kỳ lạ. Chưa nói tới chuyện sinh lý tử biệt, ấn tượng sâu sắc nhất phải kể tới một người đàn ông được đưa vào viện vào đêm hè năm trước.

Đêm đó cô khám bệnh cho anh ta, ngoài việc cả người đầy thương tích thì tình trạng rạn xương, xuất huyết trong càng nghiêm trọng hơn.

Khổ người của anh ta cũng coi như cường tráng, vì sao lại biến thành bộ dạng này?

Tô An Hi vừa tiến hành chẩn đoán điều trị, vừa làm việc trước nay chưa từng là lấm miệng hỏi một câu: "Anh bị thương thế này... là kéo bè kéo cánh đánh nhau hay ra tay vì việc nghĩa?"

Người đàn ông đau tới nhe răng trợn mắt không tiếp lời, biểu cảm có chút xấu hổ.

Tới khi chuyện đó quấy rầy tới đồn cảnh sát, mới biết được vì sao sắc mặt người đàn ông đó mất tự nhiên mà không chịu hé nửa lời về nguyên nhân.

Bởi vì... mất mặt.

Cả người bị thương đó không phải vì kéo bè kéo lũ đánh nhau, càng không phải ra tay vì việc nghĩa, mà là bị bạn gái cũ đánh. Cô gái ấy có đai đen Taekwondo, ra tay rất tàn nhẫn.

Về sau, chuyện này trở thành đề tài tán chuyện của nhóm nhân viên y tế khoa cấp cứu vào lúc rảnh rỗi. Họ nói người đàn ông kia bị đánh hay lấm, đó là

loại đàn ông cận bã lừa tình, lừa tiền, lừa thân rồi phui mông chạy lấy người, không có chút tin tức. Đúng là kẻ cận bã của cận bã.

May thay trời xanh có mắt, tên cận bã đó bị gậy ông đập lưng ông, gặp đúng cô bạn gái cũ rồi bị đánh tới thừa sống thiếu chết.

Tán gẫu vào chuyện rồi hứng thú càng dạt dào, mọi người bắt đầu nói về tình huống gặp lại bạn trai cũ. Sau đó chủ đề trò chuyện lại tự động đổi thành gặp lại mối tình đầu.

Liên quan tới mối tình đầu, có người thẳng thắn, có người cười trừ, có người nghiêng răng nghiêng lợi, lại có người giận dữ rồi đi.

"Bác sĩ Tô, cô thì sao?" Có người tò mò hỏi thăm.

Khi đó Tô An Hi không có bất kì phản ứng nào trong những phản ứng đã kể trên, cô chỉ cười một tiếng rồi lắc đầu, trả lời nhẹ nhàng thế này.

"Chưa từng gặp lại."

Đúng vậy mà! Nhiều năm như thế, chưa từng gặp lại dù chỉ một lần.

Cô và anh như lá rụng hai đầu, mỗi người đều có bình yên của riêng mình.

Như vậy, cũng tốt...

Thế nhưng, bạn nói xem nhiều năm như vậy có từng nhớ tới không?

Từng nhớ, cũng từng tưởng tượng.

Có lẽ có một ngày sẽ gặp lại nhau, nhưng là khi nào? Ở đâu? Loại tình huống này đã diễn ra hàng nghìn lần trong đầu cô.

Từng tưởng tượng ra vô số cảnh gặp lại nhau, nhưng chưa từng nghĩ tới lần gặp lại này sẽ là...

Hỗn loạn tới không chịu được, đầu bù tóc rối, mặt mũi lấm lem..

Chưa từng lường trước sau 9 năm, hôm nay lại gặp được anh.

Chưa từng lường trước người tưởng như cách xa ngàn dặm, lại xuất hiện ở nơi khi họ cò gáy này.

Chưa từng lường trước khoảnh khắc đôi giày tác chiến màu đen của anh xuất hiện trước mặt, lòng cô vẫn nổi trận lôi đình khó khống chế như trước.

Càng chưa từng lường trước câu đầu tiên anh nói với cô lại là: "Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi."

Từ Úc, 9 năm trôi qua, anh trước sau vẫn... khôn kiếp như vậy.

Bộ: Ai đọc Thời Gian Như Hẹn rồi thì đây là bộ cùng hệ liệt viết về chuyện tình anh trai và bạn thân của Từ Lai là Từ Úc và Tô An Hi nhé.

Up lên thả thính vậy thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Chúng tôi là quân nhân, không phải thánh nhân

Biên tập: Bộ

Trời mưa cả đường từ thành phố Phương Tuyền tới biên thùy, nghe nói trời mưa thế này đã hai ngày rồi.

Cần gạt nước trên kính chắn gió làm việc hết công suất, gạt ra từng đường nước. Có điều mọi thứ chỉ rõ ràng được một lúc, sau đó lại bị từng giọt nước mưa nhỏ bé trong suốt trẻ con bám chặt lấy.

Nhóm nhân viên y tế ngồi trong xe buýt không xúc nổi tinh thần, đường núi quanh co, dốc đứng này khiến từng người bọn họ bị giày vò như quả cà bị

sương giả tạt vào vậy.

Mỗi người đều không hện mà cùng yên lặng cầu nguyện trong lòng: Mau đến đi, đừng tiếp tục quanh co nữa.

Giữa lúc đó, một tiếng vang cực lớn cắt ngang bầu trời, đất đai rung lên đánh thức tất cả những tinh thần uể oải, suy sụp trong xe.

Xe phanh gấp khiến mọi người không kịp trở tay.

Tô An Hi nhào người ra phía trước theo quán tính, trán đập vào ghế khiến cô đau tới nhe răng trợn mắt, nhắm mắt suốt xoa.

Đợi tới khi cô bình phục lại mới vừa đỡ cổ ngồi dậy, vừa nghe tiếng người la lớn bên tai: “Xảy ra chuyện rồi, nhanh xuống xe cứu người.”

Cảnh tượng sau khi xuống xe khiến người ta phải sợ hãi.

Quãng đường phía trước đã bị một tảng đá lớn và đá vụn lẫn bùn đất chắn ngang. Mà một chiếc xe bị đá vụn và bùn đất chôn vùi hơn nửa, may mắn thay đã có người qua đó xử lý, dường như không có thương vong lớn.

Nhưng nhìn sang một bên khác, ở đó có thể nói là mười phần nguy hiểm.

Chắc hẳn vì tránh lún và đường xá trơn trượt mà trong con kinh hoảng, chiếc xe việt dã trên vách núi kia không thể khống chế phương hướng nên đã lao ra khỏi đường.

Giờ phút này, gần nửa thân xe treo trên vách núi, lung lay như sắp rơi. Trong xe truyền ra tiếng gào khóc kêu cứu không ngớt.

“Mẹ kiếp.”

Tô An Hi thầm lúu rú một câu, đôi mắt to tròn lớn như quả chuông đồng nhanh chóng nhìn lướt qua. Cảnh tượng này mười phần nguy hiểm, chỉ cần có chút sai lầm, trăm phần trăm sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mưa trên mặt, sau đó nhanh chóng chạy tới đứng ở phía trước, nghiêm túc quan sát tình hình chiếc xe.

Đầu xe dường như đã cắm thẳng xuống vách núi, may rằng thân xe phía sau vẫn mắc kẹt trong đồng đá vụn. Chiếc xe còn đâm gãy vài chiếc cây nhỏ, vừa vận giúp xe mượn lực nên mới chưa rơi thẳng xuống vách núi.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Người trong xe không dám động dậy, ngay cả âm thanh kêu cứu cũng run rẩy, mang theo ghen ngào: “Tôi không muốn chết, cầu mấy người cứu chúng tôi...”

“Đã báo với cảnh sát.” Y tá Tiểu Vương chạy tới nói với mọi người.

Tô An Hi nhìn về phía người đàn ông trên 50 tuổi nhưng thần thái vẫn sáng láng, cô nói với ông ấy: “Viện phó Trương, tôi sợ chiếc xe này không chống đỡ nổi tới khi cứu viện đến.”

Viện phó Trương không nói chuyện, nhưng vẫn yên lặng gật nhẹ.

“Vây mấy người chúng ta, gọi thêm mấy đồng chí nam khác trợ lực cùng kéo xe lên.” Bác sĩ Liêu Chí Bình bên cạnh viện phó Trương đề nghị, những người khác bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

“Không được.” Viện phó Trương và Tô An Hi cùng đồng thanh.

Liêu Chí Bình không rõ nguyên do, những người khác cũng vậy, tất cả đều quay ra nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Liêu Chí Bình hỏi: “Vì sao? Với tình huống bây giờ của bọn họ, chỉ cần người bên trong cử động thì nhất định sẽ rơi xuống, tới lúc đó xe nát người chết!”

Viện phó Trương lắc đầu: “Chúng ta tay không thì không kéo xe lên được, dù muốn ổn định xe cũng khó. Chỉ sợ tới lúc đó không cẩn thận, thương vong sẽ còn lớn hơn.”

“Vây làm sao bây giờ?” Có người nhìn về mấy người nam nữ đang mặc quân trang là bọn họ, tiếp tục nói: “Mấy người là quân nhân, không thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Tô An Hi nghe xong, buồn cười nhìn về mấy vị quân chủng nhân dân này, mãi lúc sau mới đáp lại một câu: “Chúng tôi là quân nhân, không phải thánh nhân.”

Người đàn ông nghe được lời đáp trả lạnh lùng của vị nữ quân nhân dù hơi chật vật nhưng vẫn đẹp chói mắt này, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác không thể nhận thua, anh ta gào to với mấy người anh em khác.

“Mấy người là quân nhân mà không cứu, bọn tôi cứu.” Nói xong đã vén tay áo tiến lên, thể hiện khí khái đàn ông của mình.

Có điều người này còn chưa đứng được vào xe đã bị viện phó Trương lớn tiếng quát dừng lại: “Chàng trai, đừng lộn xộn, mấy người các cậu sẽ hại chết họ đấy.”

Vừa dứt lời, chiếc xe kẹt ở vách đá kia xô dịch một chút, khiến người trong xe kêu cha gọi mẹ. Đồng thời, cảnh này cũng dọa tới người đàn ông và mấy người bạn muốn động tay động chân của anh ta.

“Vậy làm sao bây giờ? Chờ thế nào được?” Người đàn ông hết lần này tới lần khác vẫn nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Nhưng một ánh mắt Tô An Hi cũng không cho đối phương, mặt cô hướng tới phía viện phó Trương, nói với ông ấy: “Tôi vừa mới nhìn một lượt, chắc chắn không chờ được cứu viện, nếu không để tôi thử một chút.”

“Mạng người là quan trọng, cô có nắm chắc không?” Viện phó Trương định thần nhìn Tô An Hi, hỏi bằng giọng rất trịnh trọng.

Tô An Hi lắc đầu, hơi nhếch môi đáp lại: “Nói thật, tôi cũng không quá chắc chắn.”

Một câu không nắm quá chắc này khiến tất cả mọi người ở đây nghẹn họng trân trối, hai mắt nhìn nhau.

Sau đó, chất giọng trong trẻo của vị nữ quân nhân xinh đẹp tiếp tục vang lên: “Nếu cứu bây giờ, có thể có nửa cơ hội sống sót. Đợi đội cứu viện tới sẽ mất khoảng nửa tiếng, nếu may mắn thì có 10 phần trăm sống sót tới khi họ đến.”

Vừa dứt lời, một gốc cây nhỏ bị đè gãy bắn ra xa, xe lại trượt xuống một chút. Tiếng hét chói tai của người bên trong xe vang bốn phía, thể lương hơn tất thấy.

“Cứu chúng tôi, cứu chúng tôi!” Dù người bên trong không nhìn thấy người ngoài xe, nhưng bọn họ vẫn nghe được phương án cứu người kia. Dù sao lâm vào tình cảnh này cũng là chờ chết, không bằng đánh cược một lần: “Chúng tôi nghe cô, cô nói thế nào chúng tôi sẽ làm thế đó. Tôi không muốn chết!”

Vài người khác trong xe cũng nhất trí nói với người bên ngoài như vậy.

Tô An Hi không nói mà nhìn về phía phó viện trưởng Trương như đang xin ý kiến của ông.

Không còn biện pháp nào khác, phó viện trưởng Trương gật đầu với Tô An Hi, nói: “Theo sức mà làm.”

Tô An Hi nhìn về phía những người khác: “Nếu mọi người không có biện pháp tốt hơn, tôi sẽ thử theo cách của mình một lần, hi vọng mọi người có thể phối hợp.”

Những người khác yên lặng gật đầu.

Bọn họ nghĩ rất đơn giản, những người chờ được cứu đều tin cô, những người kia chỉ là kẻ qua đường, không lý gì lại được phát biểu ý kiến. Nếu xảy ra chuyện gì thật thì cũng có những quân nhân này ở đây. Cứu người là nghĩa vụ của quân nhân, bọn họ thực hiện còn quân chúng phụ trách phối hợp với họ là được.

Tô An Hi thấy mọi người không có ý kiến, vì thế bắt đầu hành động cứu viện.

“Ai ở trong xe có dây thừng?” Cô hỏi.

“Tôi có.” Có người giơ tay.

“Mau lấy ra.”

Tô An Hi lại hỏi: “Có giây và bút không?”

“Tôi có đây.” Một cô gái lấy giây và bút trong ba lô ra.

Tô An Hi nhận lấy bắt đầu tính toán trên giấy. Cô lập tức đi đến nơi an toàn, có khoảng cách gần nhất từ vách núi tới xe, sau đó hỏi người bên trong: “Tuyệt đối đừng cử động lộn xộn, nói cho tôi vị trí ngồi của mọi người, chiều cao cân nặng...”

Người trong xe nói xong, Tô An Hi nhanh chóng tính toán trên giấy. Không bao lâu sau, cô thò ra một hơi, nhìn về phía mấy người đàn ông bên cạnh rồi nói: “Lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi, các anh hợp lực, cố gắng ổn định đuôi xe. Bác sĩ Liêu, cậu qua kéo dây thừng với tôi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì hoảng sợ, chỉ vào chính mình nhưng nửa ngày vẫn không thốt ra lời.

Tô An Hi đặt giấy và bút lên mặt đất, nhận dây thừng rồi đưa cho Liêu Chí Bình. Cô bỗng cười, nói: “Bác sĩ Liêu, đây là lúc thể hiện bản lĩnh anh hùng của cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi

Biên tập: Bột

Chuẩn bị tất cả sẵn sàng, Tô An Hi bắt đầu chỉ huy: “Chỗ ngồi phía sau mở cửa xe bên trái ra, nhớ mở từng chút từng chút một, động tác nhất định phải chậm rãi. Dừng cảm lên một chút, đứng vậy, mở cửa xe ra, đừng sợ... Tốt lắm, nghe tôi nói, bước chân trái trước, trọng tâm không được dồn về phía trước, cố gắng ghì cơ thể xuống thấp nhất có thể...”

Hai người ngồi phía sau làm theo sự chỉ huy của Tô An Hi đã thành công bò ra được một nửa. Những người chứng kiến cảnh này như trút được rất nhiều gánh nặng, hòn đá đè trong lòng cũng nhẹ đi hơn một nửa. Nhưng chỉ có sắc mặt Tô An Hi vẫn trầm tĩnh, căng cứng như cũ.

“Dây thừng.” Tô An Hi nín thở, vừa ngược mắt đã không do dự hô với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không dám trì hoãn một giây, lập tức chuyển dây thừng tới. Anh ta nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Tô An Hi, nhỏ giọng hỏi: “Cậu rốt cuộc có được không vậy? Đừng có thể hiện đó!”

Tô An Hi không phản ứng lại Liêu Chí Bình mà kéo tay anh ta lại, liếc mắt một cái rồi chậm rãi tới cửa sau của xe. Cô cực kỳ thận trọng rướn người ra, chìa tay đưa dây thừng tới.

Cô vừa đưa dây thừng vừa nói với tài xế và người ngồi ở ghế phó lái: “Mọi người tuyệt đối không được sốt ruột, chậm rãi đưa tay ra phía sau. Đứng như vậy rất tốt. Nào cô gái, cô đưa dây thừng cho người anh em bên cạnh đi. Hãy thắt vào lưng, nhất định phải buộc thật chặt.”

“Được rồi, đã thắt nút chết.” Người đàn ông ở ghế phó lái run rẩy trả lời, khí phách đàn ông khi đối mặt với sống chết cũng biến mất không còn chút tăm hơi.

“Cô gái, bây giờ cô mở cửa xe ra đi. Đừng sợ, mở biên độ nhỏ thôi, đứng vậy, chính là như thế...” Tô An Hi thấy cửa xe mở ra một kẽ hở, nói tiếp: “Bây giờ chậm rãi đưa dây thừng ra.”

Tô An Hi thành công nhận lại dây thừng, cô buông tay Liêu Chí Bình rồi đưa dây cho anh ta: “Cậu cầm tới cho bọn họ, không cần để ý tới tôi.”

“Cậu xác định cậu không có vấn đề gì chứ?” Liêu Chí Bình thấy vị trí hiện tại của Tô An Hi rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì cả người sẽ rơi xuống dưới.

“Chúng ta làm bác sĩ với tiền đề là quân nhân, cậu đang hoài nghi thể năng * của tôi?” Tô An Hi cố ý nói thật bình tĩnh, còn mỉm cười để làm dịu thời khắc căng thẳng này.

*Thể năng = Thể lực + Năng lực

Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi như vậy đành bất đắc dĩ gật đầu, cho cô lời khen rồi xoay người đi.

Anh ta đưa dây thừng cho mấy người đàn ông đứng ngay gần cạnh đường núi rừng thưa, sau đó nói với bọn họ: “Các anh, chúng ta không có vật nặng để mượn lực, chỉ có thể dựa vào mọi người, nhớ nắm chắc dây thừng.”

“Không thành vấn đề.” Hiện tại bốn chữ này phát ra rất có lực, tràn đầy khí thế.

Mấy người đàn ông cùng hô hào, bao gồm cả người đàn ông xung phong nhận việc lúc này từng oán giận. Lúc này ánh mắt anh ta nhìn Tô An Hi bên vách núi tràn đầy sùng bái và mến mộ.

Tô An Hi mỉm cười, tiếp đó vịn lấy cái cây bên cạnh, bắt đầu ra lệnh cho những người bên trong.

“Tốt lắm, giờ lại mở cửa ra, mọi người nhất định phải giữ vững trọng tâm, không được dồn người về phía trước, cố gắng ghì ra phía sau. Được rồi, bây giờ cô gái chậm rãi trèo ra, nhớ ghì cơ thể xuống càng thấp càng tốt. Người anh em ở ghế phó lái, anh cẩn thận chuyển sang vị trí lái xe đi, đừng nhìn xuống dưới, nhất định không được nhìn bên dưới, động tác cũng nhẹ và chậm thôi...”

“Xe lung lay rồi.” Người đàn ông ở ghế phó lái thất kinh hét to.

“Mặc kệ chiếc xe, đừng lớn tiếng, không muốn chết thì tiếp tục dịch chuyển đi.” Trái tim Tô An Hi cũng muốn vọt tới cổ họng. Dựa theo phán đoán của cô, xe này sắp không chịu được sức nặng nữa.

Vào lúc cô gái leo ra từ cửa ghế lái rồi đưa tay bắt lấy tay Tô An Hi, vào thời khắc mấu chốt khi người đàn ông ở ghế phó lái thành công nhào nửa

người ra khỏi cửa ghé lái...

Cành cây đứt gãy, ô tô rơi thẳng xuống dưới. Người đàn ông bị dây thừng buộc chặt treo lơ lửng trên vách đá. Tiếng thét vang lên không ngừng khiến lớp bụi đất dấy lên, quang cảnh mơ hồ như có màn chắn tách biệt người của hai bên.

Tuy chưa hoàn hồn được nhưng trong cơn hiểm lại tìm được đường sống, xe bị phá hủy nhưng may mắn đã cứu được mọi người bình an.

Mấy người được cứu sống liên tiếp nói cảm tạ với Tô An Hi, sau đó nói cảm tạ với tất cả mọi người ở đó.

Tăng bốc, cảm tạ, nước mắt rung rức luôn là những nghi thức mặc định khi sống sót sau tai nạn. Dù họ đã sớm quen với việc này khi giữ cương vị bác sĩ, nhưng lần này dường như không giống vậy.

Phó viện trưởng Trương bảo người đưa họ tới nơi an toàn để kiểm tra tình trạng thương tích, lúc này tại Tô An Hi mới được nghỉ ngơi một chút.

Trời quang mây tạnh, chân trời hừng lên một tầng cầu vồng. Núi xanh bao quanh một màu sắc sỡ chói mắt, cảnh tượng trước mắt có thể là khao khát của mọi người.

“Quả nhiên vừa là quân nhân vừa là bác sĩ, không thiếu các phương thức để cứu người.” Liêu Chí Bình đi tới đưa chai nước cho Tô An Hi, không kiểm được trên ghẹo cô.

Tô An Hi không nhận nước, cô bám lấy cánh tay Liêu Chí Bình rồi bấu thật chặt: “Để tôi bình tĩnh lại chút.”

Liêu Chí Bình bị Tô An Hi bóp đau, trừng mắt nhìn cô: “Đừng tưởng cậu xinh đẹp thì muốn làm gì với tôi cũng được!”

“Chân mềm.” Tô An Hi ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn về phía Liêu Chí Bình, cười khỏ một tiếng: “Bị dọa sợ.”

Liêu Chí Bình không nhịn được cười hi hi: “Bây giờ cũng biết sợ. Ra kia ngồi một chút, xem tiền đồ này của cậu đi.”

“Không biết vừa rồi ai bị dọa tới mặt trắng bệch đâu.”

“Đó là da tôi trắng nổi, bao nhiêu người hâm mộ còn không được đó.”

“Ngại quá, đúng là hâm mộ vì không trắng được tới mức đó.”

“Tô An Hi, cậu có tin bây giờ tôi ném cậu xuống ngay lập tức không.”

“...”

Cảnh sát giao thông, cảnh sát và lực lượng phòng cháy chữa cháy cũng lục tục chạy tới, lúc đó họ mới biết đội điều trị gặp khốn đốn giữa đường. Vì vậy, họ lập tức bắt kịp để báo cáo tình hình.

Mà trước đó không lâu, phó viện trưởng Trương đã liên hệ với lãnh đạo thành phố Phương Tuyền bên kia, lúc này bọn họ đã phái xe tới tiếp ứng.

Giữa trưa, vì điều kiện có hạn, mọi người chỉ có thể ăn tạm mấy thứ thích hợp để lấp đầy bụng như bánh quy và mì ăn liền.

Những nhân viên y tế và quần chúng nhân dân bị mắc kẹt ở nơi này ngồi xôm hoặc đứng ở ven đường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với nhau. Tô An Hi nghe mọi người một mực nói về duyên phận, cô còn thâm bặt cười khi nghe có người nói lần này số đỏ, lúc nào về nhất định phải mua vé số.

Nói nói một lúc, có người nhớ tới chuyện cứu người lúc trước, không khỏi mở miệng dò hỏi: “Bác sĩ Tô, cô cứu người vì sao còn muốn viết công thức lên giấy?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn tính trọng lượng và lực độ ở bên trong và ngoài xe vào lúc đó. Hơn nữa, còn cả sự khác biệt về diện tích và thể tích, sự sai biệt chiều cao và cân nặng, độ ẩm không khí, sức gió vãn vãn... Dùng công thức để tính ra như vậy, cứu người sẽ khá chuẩn xác và khoa học.” Tô An Hi nói đơn giản một chút vì rõ ràng là mọi người không hiểu.

Tất cả mọi người đều mang bộ dạng lơ mơ, họ chỉ có thể hăng hái gật đầu, mở miệng tán thưởng: “Lợi hại thật, dùng công thức cũng có thể cứu người. Quá trâu bò!”

“Đương nhiên, danh trạng nguyên khoa học tự nhiên toàn thành phố năm đó đâu phải chó ngáp phải ruồi.” Liêu Chí Bình đổ nước vào mì ăn liền rồi đưa cho Tô An Hi, được đà cười cười.

Tô An Hi lờ mờ anh ta: “Thế thì sao? Đó là tôi, cậu đắc ý cái gì?”

Liêu Chí Bình cười ha hả: “Học cùng trường, tôi đây không phải vinh dự lây hay sao!”

Tô An Hi chỉ cười không nói. Lúc này cô mở nắp mì ăn liền ra, bị hơi nóng và hương thơm phả vào mặt mới thực sự có cảm giác mình đã đói tới ngực dán vào lưng.

Cũng đúng lúc này, bên tai cô vang lên giọng cảm thán của cô gái trẻ: “Ôi, mau nhìn mau nhìn, vị thiếu tá kia đẹp trai quá!”

Vừa dứt lời thì có người vừa lòng phụ họa: “Thấy rồi thấy rồi! Vóc người kia, khuôn mặt kia, khí chất ấy, quá hoàn mỹ!”

Tô An Hi nghe xong cũng không kiềm được giương mắt nhìn, sau đó cả người như bị điểm huyệt. Miếng mì đang ngậm trong miệng rơi thẳng xuống nước mì, đôi đồng tử trong veo như mất đi tiêu cự.

Cô phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng cắn đứt sợi mì, nuốt xuống một cách qua loa. Sau đó Tô An Hi từ từ xoay người đổ sạch toàn bộ nước lẫn cái dùng hộp mì ăn liền để che mặt mình. Cô chuẩn bị đứng dậy rút lui tới một vị trí khó thấy, không ngờ lại không được như mong muốn...

“Này, cô sao vậy?” Người đàn ông oán giận lúc trước bây giờ lại không sợ chết chặn đường cô, cười cười hỏi: “Làm gì mà cầm hộp mì che mặt thế?”

“Đừng cản đường, tránh ra.”

Tô An Hi nói xong thì đi sang bên trái, người đàn ông cũng đi sang bên trái. Cô đi sang bên phải, anh ta cũng đi sang bên phải.

Cô giận tới thở ra, khẽ cắn răng, dứt khoát đặt mông ngồi trên tảng đá. Sau đó Tô An Hi vẫn tiếp tục cầm hộp mì ăn liền che mặt, nhịp tim không nhịn được mà đập gấp gáp.

Giờ khắc này, trong lòng Tô An Hi có đủ loại cảm giác muốn chết. Vậy mà lại là đáng về chạt vật thể này, vậy mà lại là bộ dáng như bây giờ, định luật Murphy ** chết tiệt này.

** Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ, định luật này có nội dung chính như sau: Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra, và vào thời điểm tệ nhất có thể! Lí do định luật này còn được gọi là định luật bánh bơ là vì Edward A. Murphy từng dùng hiện tượng “bánh mì phết bơ” để chứng minh định luật này vào năm 1949. Hãy tưởng tượng, nếu bạn đánh rơi miếng bánh sandwich thơm ngon có trét bơ lên một mặt. Chắc chắn trong đa số lần, miếng bánh bơ của bạn sẽ rơi úp mặt có bơ (mặt ngon nhất) xuống đất.

“Tôi muốn xin lỗi cô, lúc trước là tôi không đúng, hai chúng ta kết bạn...” Người đàn ông đứng cạnh Tô An Hi, mặt hướng sang nhìn cô, giọng nói êm ái, mặt mày vui vẻ.

Nhưng hiện tại lòng dạ của Tô An Hi đều đặt trên một người khác, cô chỉ âm thầm cầu nguyện anh không thấy mình.

Có điều trời cao luôn thích trêu người, một đôi giày tác chiến màu đen cứ tùy ý xuất hiện trước mắt cô. Ngay sau đó, hộp mì trên tay cô bị một bàn tay to cường thế cướp đi.

Tô An Hi nhìn lên dọc theo đôi giày tác chiến màu đen là đôi chân dài mẽ người, lại nhìn lên nữa, cả người một bộ đồng phục huấn luyện khiến người ta mê mẩn, vũ khí bên hông càng khiến anh mạng về vai rộng eo hẹp, rắn rỏi uy vũ.

Có điều, đôi mắt đen dài thâm trầm dưới vành mũ huấn luyện lại hiện lên tia lưu manh khó phát hiện.

Anh nhàn nhạt liếc người đàn ông bên cạnh Tô An Hi, sau đó không coi ra gì nhìn cô chằm chằm.

Mấy giây ngắn ngủi tựa như vô số mùa xuân hạ thu đông, anh lại dùng giọng điệu như bình luận về thời tiết nói với cô: “Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều dừng động tác trên tay, ríu rít nhìn về phía hai người một đứng một ngồi vô cùng đối lập này. Họ kinh ngạc như quên cả hô hấp.

Tô An Hi vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó yên lặng mắng trong lòng một câu: Khốn kiếp.

Rất nhanh sau đó, cô khôi phục sắc mặt, giương mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cố sức ghìm xuống nhịp tim điên cuồng của mình, cong khóe môi như cười như không, cũng dùng giọng điệu không có độ âm đáp trả anh một câu.

“Nói như em chưa thấy đáng về không mặc quần áo của anh vậy.”

Ngay lúc đó, mấy người lính vũ trang trùng hợp đi tới nghe được câu nói này, một người trong đó còn cười hỏi: “Đây là gây nhiễu khẩu lệnh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tôi và Từ Úc không có quan hệ gì hết

Biên tập: Bọt

Vui đùa qua đi, không khí bỗng như đọng lại, mọi người như đang mong chờ ai đó tới hóa giải câu đố ngàn năm này.

Ánh mắt, phong thái, vẻ mặt và biểu cảm của bọn họ đều trong tư thế hóng chuyện, trong lòng các vị ở đây đều biết rõ đó có phải nhiều khẩu lệnh thật hay không.

Nhưng vì khí tức mạnh mẽ của đồng chí thiếu tá, không có ai dám nổ phát súng đầu tiên này.

“Từ đội (1), quen sao?” Âm thanh sang sảng của Hạ Tuấn Nam phá vỡ không khí quý dị lúc này.

(1) Từ đội = Đội trưởng Từ

Mọi người đồng loạt nhìn về phía đồng chí cảnh sát vũ trang (2) vừa lên tiếng, chàng trai có khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ toét miệng cười lộ hàm răng trắng bóc, trên mặt là vẻ tò mò và ám chỉ dễ thấy.

(2) Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân Trung Quốc (PAP): ở Trung Quốc hay gọi tắt thành Vũ cảnh. Đây là lực lượng cảnh sát quân sự chủ yếu chịu trách nhiệm bảo vệ dân sự và cứu hỏa tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, cũng như cung cấp hỗ trợ cho quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc trong thời chiến. Lực lượng Vũ cảnh chịu sự lãnh đạo của Quốc vụ viện và Ủy ban Quân sự Trung Ương.

Hạ Tuấn Nam là người túc trí đa mưu trong đội, tinh ranh như một chú khỉ, chỉ cần nhìn một cái đã biết xảy ra chuyện gì. Có điều người đồng thế mạnh, cứ hỏi trắng ra thì không hay lắm nên anh ta uyển chuyển dùng hai từ ‘quen sao’ để thăm dò.

Lúc bình thường trở lại, Tô An Hi mới phát hiện mình hơi xúc động. Đối mặt với Từ Úc, sự tinh táo trước sau của cô lại nhỏ bé tới không đáng kể.

Trước kia là vậy, bây giờ vẫn thế.

Nhưng cô làm sao lường trước được người xúc động đầu chỉ có một mình cô.

Cô nhìn anh chưa đầy một giây đã không tự chủ rời mắt đi, cô có thể cảm nhận được dây thần kinh ở cổ mình đang nảy lên thỉnh thoảng.

Tô An Hi lại càng cảm nhận được trong nháy mắt này, hai mạch Nhâm – Đốc (3) của mình như được đã thông, máu toàn thân xôn xao nhộn nhạo, hoàn toàn không khống chế được.

(3) Mạch Nhâm – Đốc: Mạch Nhâm thuộc Âm (thuộc phía trước thân ngực, bụng của chúng ta). Mạch Đốc thuộc Dương (thuộc phía sau lưng, chạy qua đỉnh đầu chúng ta). Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trong cơ thể con người.

Còn căng thẳng hơn cả lúc cứu người trước kia.

Nhanh như chớp, ý cười lưu manh trong mắt anh biến mất không còn tăm hơi. Gương mặt tuấn tú lạnh nhạt, đôi đồng tử đậm mạc đảo qua mặt Tô An Hi, quá táo dễ thấy ở cổ họng lên xuống, giọng nói trầm thấp cũng vang lên.

Anh cực kỳ tùy ý nhả ra hai chữ: “Đồng hương.”

Hai chữ cực kỳ đơn giản vốn khiến người ta cảm thấy thân thiết này lại khiến lòng Tô An Hi rét lạnh trong nháy mắt.

Đúng vậy, quan hệ của cô và anh không phải chỉ gói gọn trong hai chữ “đồng hương” đơn giản thôi sao...

“Người Du Giang?” Hạ Tuấn Nam vừa nghe, ánh mắt sáng lên trong nháy mắt, anh ta vội vàng nhìn về phía bảng tên trước ngực Tô An Hi: “Tôi cũng vậy, cô là Tô... Ở kia Từ đội... Này này này...”

Hạ Tuấn Nam còn chưa dứt lời đã bị Từ Úc xách cổ áo đem đi, từng câu chữ mang theo khiển trách càng lúc càng đi xa: “Kiểm kê quân số, làm quen bừa cái con khỉ, thân quen với cậu sao?”

“...”

Đội trưởng phát lệnh, không thể cãi lời, anh ta ngậm miệng nhanh chân đi bận việc.

Người đàn ông đi ở cuối chậm lại bước chân, như đang suy nghĩ một chút rồi xoay người. Khổ người của sĩ quan này rất lớn, làn da ngăm đen, anh ta cười ngượng ngùng với Tô An Hi, nói giọng Đồng Bắc.

“Xin lỗi, Từ đội của chúng tôi nói chuyện như cây kem đóng băng vậy, rất xa cách!”

Tô An Hi hơi gật đầu: “Mấy anh là người của chi đội Phương Tuyền?”

Trương Trung gật đầu: “Còn không phải sao, vừa đóng quân xong thì nhận được tin nên tiện đường tới tiếp ứng cho đội trị liệu này cô!”

Thì ra là thế, trước đây Tô An Hi từng thấy phù hiệu của bọn họ, đội đặc chiến. Theo lẽ thường thì sẽ không phải đội đặc chiến tới đón người, hơn nữa toàn bộ trung đội đặc chiến đều tới tiếp ứng bọn họ. Thì ra chỉ là tiện đường mà thôi.

“VẬY các cô nghĩ ngợi trước đi, xử lý xong sẽ tới gọi các cô.” Trương Trung gãi gãi gáy, không biết phải nói gì tiếp.

Tô An Hi gật đầu: “Cảm ơn.”

Trương Trung thật thà cười rồi gật đầu một cái. Xoay người rời đi, anh ta cảm thấy vị nữ quân y này đúng là rất xinh đẹp, nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác lạnh lùng, hơi khó yên lòng.

“Bác sĩ Tô, cô và vị thiếu tá vừa rồi là có chuyện gì vậy?” Rốt cuộc một y tá nhỏ không nhịn được hưng phấn, nghiêng đầu đặt câu hỏi.

Tô An Hi chuyển tầm mắt, phát hiện tất cả những người đang ngồi ở đó đều nhìn về phía mình, tò mò chờ đợi đáp án từ cô.

Cô đứng dậy, kín đáo ho khan một tiếng, nói: “Không phải đã nói rồi sao? Đồng hương.”

“Không thể, lời nói kia của hai người không thể đơn giản là đồng hương được, lại còn không mặc áo, không mặc quần nữa chứ.”

Y tá Tiểu Vương thường chọc cười Tô An Hi mang khuôn mặt mập mờ đi tới bên cạnh cô, cười hi hi nói toạc ra: “Là bạn trai cũ hả?”

Tất cả mọi người đều chớp mắt nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ hận không thể chụp X-Quang từ trong ra ngoài, sau lại chụp cắt lớp, nếu thực sự không được thì thử chụp cộng hưởng từ (4). Tóm lại là muốn nhìn thấu toàn bộ, đào cho ra chân tướng.

(4) *Chụp X-Quang: X quang là một loại bức xạ năng lượng cao. Một máy chụp X quang phát ra các chùm tia X. Các tia X xuyên qua các mô mềm và thành phần dịch (chất lỏng) trong cơ thể một cách dễ dàng;*

Chụp cắt lớp: Chụp cắt lớp vi tính hay còn gọi là chụp cắt lớp, đây là một phương pháp chụp hình X quang. Máy CT chạy vòng quanh thân thể bệnh nhân, phát sóng X- Quang và đo độ dội lại của các tia X-Quang trên các tế bào;

Chụp cộng hưởng từ: là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.

Tô An Hi liếc Tiểu Vương một cái, trịnh trọng nói với mọi người: “Mọi người đủ rồi đó, không đi làm paparazzi thật đáng tiếc. Tôi và vị đồng chí thiếu tá kia ở cùng một viện, lời vui đùa khi còn nhỏ đừng coi là thật, tôi và anh ấy thật sự không thân.”

Nói xong, Tô An Hi mau chóng trốn khỏi hiện trường bất quải. Có lẽ ngày thường đối xử quá thân thiện với mấy cô ấy, nếu còn hỏi nữa thật sự có thể khiến người ta cứng miệng.

“Chuyện đó, tôi... Tôi... Đây đây...”

Người đàn ông bị gạt sang một bên kia muốn chen lời nhưng không được. Nhìn bóng lưng yếu điệu thẳng tắp rồi đi, anh ta âm thầm tiếc nuối, đau buồn không thôi.

...

“Tô An Hi, Tô An Hi...” Liêu Chí Bình không biết nhảy ra từ đâu, lôi Tô An Hi sang một bên, đáng vẻ thần thần bí bí: “Cậu đoán xem tôi nhìn thấy ai?”

Tô An Hi giật túi bánh quy trong tay Liêu Chí Bình, lấy ra một miếng bánh cho vào miệng, tùy ý nhâm nhi bánh quy vị soda rồi giương mắt lên nhìn Liêu Chí Bình: “Từ Úc.”

Liêu Chí Bình trợn mắt thật to, chỉ vào Tô An Hi: “Gặp rồi? Đúng là người yêu cũ, mới bao lâu mà hai người đã nhìn ra nhau.”

“Liêu Chí Bình, tôi cảnh cáo cậu, tôi và Từ Úc không có quan hệ gì hết. Còn nói nữa tôi đánh cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn Tô An Hi rồi âm thầm lắc đầu.

Không quan hệ? Bọn họ đều biết Từ Úc vì Tô An Hi nên mới học lại một năm, cái này gọi là không quan hệ?

...

Nhất Trung là trường trung học trọng điểm có danh tiếng nhất thành phố Du Giang, mà năm đó Tô An Hi là học thần đứng đầu, tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung. Một vị học thần khác là học muội nhỏ hơn cô hai khóa, tên là Từ Lai.

Từ Lai có người anh trai lớn hơn Tô An Hi một tuổi, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung – Du Giang. Người này cái gì cũng tốt, chỉ học không giỏi, đó chính là Từ Úc.

Nếu theo lẽ thường, thành tích của Từ Úc không thể thi đỗ trường trung học phổ thông Nhất Trung. Có điều người ta học thẳng từ cấp hai lên, thi cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Lúc Tô An Hi thi vào đã náo động toàn trường, tên của cô và thành tích cao ngất treo trên bảng thông báo nhanh chóng nhận được chú ý.

Vốn tưởng đây sẽ là con một sách mang cặp kính dày cộp, ai ngờ lại là một thiếu nữ xinh đẹp.

Mọi người đều thích đóa hoa đẳng cấp này, trừ trai đẹp Từ Úc.

Lâu ngày, đám học sinh trung học lan truyền một bí mật công khai: Trai đẹp và học thần không thích nhau, đường ai nấy đi.

Không ai biết bọn họ lớn lên cùng nhau, không ai biết bọn họ lớn lên trong cùng một viện, cũng không ai biết thật ra bọn họ là thanh mai trúc mã.

Mọi người chỉ biết anh Úc không để tâm tới ai, đặc biệt là Tô học thần.

Mọi người cũng chỉ biết Tô học thần thân thiện với tất cả mọi người, trừ trai đẹp Từ.

Cho tới một ngày nào đó, trai đẹp Từ đột nhiên hăng hái học tập, rõ ràng đã thi đỗ trường đại học hạng hai nhưng lại chọn học lại, hơn nữa còn chuyển tới lớp 12-1 của Tô An Hi.

Tới lúc Từ Úc đeo ba lô đi ngược sáng, đẹp trai bức người đứng ở cửa lớp 12-1, hơi nghiêng đầu cong khóe miệng cười với học thần một tiếng...

Khoảnh khắc đó, mọi người mới hiểu rõ tất cả những hành động không thể tưởng tượng của trai đẹp đều liên quan tới Tô học thần.

Cũng vào lúc đó, bạn cùng bàn kiêm bạn tốt Liêu Chí Bình của Tô An Hi phát hiện ra manh mối: Từ Úc học lại vì bạn cùng bàn của anh ta, hơn nữa còn cố ý chuyển tới lớp bọn họ!

Nhưng rốt cuộc bọn họ có ở bên nhau không thì không ai biết...

...

Tất cả vật tư điều trị đều được chuyển tới xe cảnh sát vũ trang, đội ngũ điều trị đã thu dọn xong, từng người tới nơi đổi diện chỗ sạc rồi lên xe.

Tô An Hi đi ở cuối cùng, mặt không biểu cảm, tâm sự nặng nề.

Lúc cô chuẩn bị lên xe theo Liêu Chí Bình, thì cửa xe đóng sầm lại trước mắt. Cô chuyển tầm mắt về phía người đóng cửa xe là Trương Trung, chưa kịp lên tiếng, đối phương đã cướp lời trước.

“Bác sĩ Tô, xe này đầy người rồi, cô tới chiếc xe màu đen phía trước đi!” Trương Trung thật thà, chính trực khiến người ta không chút phòng bị hay phản cảm.

Vừa nói xong, anh ta nói to với Hạ Tuấn Nam ở phía trước: “Lão Hạ, bác sĩ Tô đi cùng xe với mấy cậu.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam gật đầu, mở cửa xe chờ Tô An Hi.

Tô An Hi đi tới, thấy Hạ Tuấn Nam cười ha hả mời cô lên xe. Cô nói tiếng cảm ơn rồi ngồi lên xe. Sau đó Hạ Tuấn Nam cũng lên xe, đóng cửa xe “rầm” một tiếng.

“Chào cô, chính thức giới thiệu một chút: Tôi là Hạ Tuấn Nam, cũng là người Du Giang.” Hạ Tuấn Nam nói xong còn đặc biệt trang trọng muốn bắt tay.

“Tô An Hi.” Tô An Hi đưa tay ra, đáp lại theo lễ nghĩa.

Vào lúc này, cửa ghế phó lái bị mở ra từ bên ngoài, Từ Úc lưu loát nhảy lên xe. Tay anh mới chạm tới chốt định đóng cửa, nhưng vừa chuyển mắt đã thấy đôi tay đang nắm lấy của hai người. Động tác trên tay anh dừng lại một lát, ngay sau đó lại dùng sức đóng cửa xe, cả xe rung nhẹ một chút.

“Lái xe.” Là âm thanh lạnh lẽo như núi băng của Từ Úc.

Tô An Hi cũng không ngờ sẽ ngồi cùng xe với Từ Úc, cô lập tức thu tay về, ngồi yên lặng.

Từ vị trí của cô, tầm mắt có thể thấy tư thế ngồi nghiêm chỉnh và đường cong gò má lưu loát, rần rờ của người đàn ông ngồi cạnh ghế lái.

Đột nhiên nghĩ tới lúc còn đi học, anh luôn lười biếng dựa vào ghế, hai chân dài đạp vào ghế cô, nếu đem ra so sánh với bây giờ thì như hai người khác nhau.

Xe chạy trên quốc lộ, không khí trong xe càng ngày càng lúng túng.

Hạ Tuấn Nam muốn hòa hoãn không khí một chút, cũng vì các chiến hữu đã giao phó nhiệm vụ tìm hiểu chuyện giữa Từ đội và bác sĩ Tô.

Nghĩ như vậy, anh ta ho khan một tiếng, sau đó mở miệng cười nói: “Trùng hợp thật, xe chúng ta đều là đồng hương này, chắc bác sĩ Tô thân quen với Từ đội của chúng tôi lắm nhỉ?”

Tô An Hi vừa nghe, ánh mắt lại vừa vắn đưng phải ánh mắt ai đó trong gương. Cô hốt hoảng rũ mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

Bên tai nhanh chóng vang lên giọng của người đàn ông trên ghế phó lái: “Hạ Tuấn Nam, trở về chạy 5km việt dã trang bị vũ trang, chạy không xong đừng ăn cơm.”

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam vừa nghe mặt đã cứng lại, ấp úng nói: “Không phải nói không phạt sao?”

“10km.” Giọng Từ Úc nghe không ra chút phật phùng nào, nói xong đã đưa tay kéo vành mũ xuống, hai tay khoanh trước ngực, không nói thêm lời nào.

Hạ Tuấn Nam liếc nhìn Tô An Hi, người ta còn đang ngấm phong cảnh ngoài cửa kia?

Vì thế, anh ta ha ha một tiếng, thử thương lượng: “Bảo cáo Từ đội, hay là cứ... 5km đi ạ!”

Yên tĩnh... Không gian trong xe vẫn yên tĩnh, không có tiếng trả lời.

...

Hậu trường: Lúc Trương Trung bảo Tô An Hi lên xe của Từ đội, anh ta vừa nhìn cô đi lên vừa giơ ngón tay cái về phía Hạ Tuấn Nam đứng cạnh cửa xe. Hạ Tuấn Nam hiểu ý gật đầu, làm động tác “xem tôi đây”.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Làm hết lễ nghĩa của chủ nhà

Biên tập: Bột

Một đường không nói gì, bên tai ngoài tiếng ô tô lao vun vút trên đường quốc lộ, thì chỉ còn lại tiếng gió vù vù xuyên qua kẽ hở của cửa kính xe.

Không còn lại gì khác trừ những âm thanh này.

Nhưng không thể không nói, quân nhân lái xe vẫn vững vàng hơn người thường. Vì thế Tô An Hi vốn định nhắm mắt giả vờ ngủ, nào ngờ trong chốc lát lại thật sự không chịu nổi.

Vào giờ phút này, cô đưa lưng dựa vào ghế sau, cùi chỏ tì trên khung cửa sổ, tay nửa chống bên gò má trái, mí mắt liễu mạng sụp xuống, hoàn toàn không không che được.

Từ Úc nhìn Tô An Hi qua kính chiếu hậu, sau đó không tự chủ được mà cong khóe miệng. Thói quen vừa lên xe đã ngủ này đúng là không thay đổi chút nào.

Cả người cô mặc quân trang màu xanh ô-liu, trông có chút mạnh mẽ. Khuôn mặt hình như đã gầy hơn một chút, ngũ quan so với 9 năm trước lại càng tinh xảo và rõ nét.

Vốn là khuôn mặt trắng nõn nhưng vì phong trần mệt mỏi, đường xá xa xôi nên đều biểu hiện trên mặt. Đôi môi hơi mím của cô có chút khô nứt, tóc buộc sau gáy cũng rơi ra mấy lọn, rũ trên đầu vai.

Lại nhìn một lần nữa, cô đã ngửa đầu, hơi há miệng, tướng ngủ thật khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía trước, sau đó thấp giọng phân phó với anh lính lái xe: “Lái chậm một chút.”

Rõ ràng lời này lại khiến đối phương sợ run thêm lần nữa, tốc độ này vốn đã kém tốc độ ngày thường rồi, còn phải chậm thêm chút nữa?

Trong lúc đang nghi hoặc và muốn đặt câu hỏi, đội trưởng tựa như đi dếp trong bụng anh ta, anh nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: “Đường trơn.”

...

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, xe đã ra khỏi đường núi, trên đường vào thành phố.

Nơi này là thành phố Phương Tuyền nằm ở phía Tây Nam biên giới, nhìn từ xa giống dãy núi quanh co, hình dạng như suối nước, lại dựa sông gần núi

nên được đặt tên như vậy.

Có điều vì đây là thành phố phía Tây Nam biên giới, vị trí địa lý hạn chế và kém phát triển, một nửa số dân ở đây cũng là dân tộc thiểu số. Xét trên phương diện kinh tế, nơi này thậm chí còn không thể so với các thành phố cấp ba, cấp bốn về mọi mặt.

Càng chưa nói tới các huyện dưới và thị trấn nhỏ ở thâm sơn cùng cốc nhiều không kể xiết, một lời khó nói hết.

Nhưng cũng chính vì địa lý đặc thù của thành phố Phưong Tuyền, mà nhiều phần tử ngoài vòng pháp luật lại xem trọng nơi này. Việc các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đóng quân thực chiến ở đây đã trở thành việc như cơm bữa, không kể hết số lần...

Tô An Hi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cô mới ngủ hơn nửa tiếng. Nhưng vì giữ nguyên một tư thế nên lúc ngồi thẳng lại nên cổ hơi cứng. Cô đưa tay ra phía sau xoa xoa theo bản năng.

Cô vừa xoa gáy vừa thuận tiện liếc Hạ Tuấn Nam bên cạnh, người này khổ người to lớn lại ngồi ngủ ngay ngắn, có thể ngủ với tư thế này cũng không dễ dàng gì. Tư thế nghiêm chỉnh này khiến cô bất giác cười lên.

Nào biết vừa cong khóe miệng, chuyển tầm mắt đã thấy hơn nửa gương mặt tuấn tú của Từ Úc dưới vành mũ trong kính chiếu hậu.

“Em...”

Tô An Hi nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, chuẩn bị nói gì thì gặp cú phanh gấp không kịp đề phòng. Cô đổ người về phía trước theo quán tính, nhưng lại không thấy trán mình va phải lưng ghế cứng ngắc.

Xúc cảm này là... mu bàn tay khô ráo mang theo mùi thuốc lá.

Cô ngẩng phát đầu lên như bị điện giật, quả nhiên sau lưng ghế điều khiển là bàn tay khớp xương rõ ràng, thon dài mà có lực của ai đó.

Từ Úc nhìn cũng không nhìn Tô An Hi một cái, nhanh chóng thu hồi tay trái của mình một cách tự nhiên, lười nói cả một câu giải thích.

Hạ Tuấn Nam bị đưng tỉnh, cứng cổ nhìn ba người khác trong xe một chút với vẻ mặt khó hiểu. Sau đó anh ta điều chỉnh lại tư thế, thuận tiện toét miệng cười với Tô An Hi bên cạnh.

Tô An Hi rơi rũ mắt, ánh mắt dừng lại trên cẳng tay của Từ Úc.

Dáng tay của anh cực kỳ đẹp mắt, bàn tay lớn, độ dày mỏng thích hợp, năm ngón tay thon dài đều đặn. Thậm chí cả năm móng tay cũng như được tô vẽ thật tỉ mỉ, là đôi tay lí tưởng đối với hội ‘cuồng tay’.

Nhưng cũng chính đôi tay đó từng thích tóm tóc cô, thích xoa loạn đỉnh đầu cô, thích chống đầu giúp Tô An Hi lúc cô đang ngủ gật, thích lôi kéo quai cặp sách của cô lúc đi trên đường, thích kéo cô tới đường đi bộ...

Dường như còn rất nhiều, rất nhiều hành động lơ đãng như vừa rồi. Lúc chưa gặp lại, cô cũng không nhớ kĩ như vậy.

Mà hiện tại, những việc đó như vừa xảy ra ngày hôm qua, mỗi việc đều như rõ ràng ngay trước mắt.

Cô yên lặng dời mắt, âm thầm cảnh báo chính mình: Tô An Hi, mày và anh ấy đã sớm kết thúc rồi, còn nhớ lại những thứ Tự Thủy Niên Hoa (1) đó, còn ý nghĩa sao?

(1) Tự Thủy Niên Hoa: là bộ phim truyền hình của đạo diễn Hoàng Lỗi và Hộ Cường. Bộ phim lấy bối cảnh ở Chiết Giang và Đài Bắc, do Hoàng Lỗi, Lưu Nhã Anh, Lí Tâm Khiết, Chu Húc thủ vai chính. Bộ phim truyền hình này kể về chuyện tình yêu của đôi nam nữ 30 tuổi ở Chiết Giang và Đài Bắc.

...

Xe đến bệnh viện vũ cảnh Phưong Tuyền, viện trưởng ra cửa nghênh đón họ. Tô An Hi vừa xuống xe đã bị phó viện trưởng Trương gọi qua để giới thiệu với đối phương: “Vị này là Tô An Hi, bác sĩ trẻ ưu tú nhất của khoa cấp cứu chúng tôi, cũng là người có tiền đồ nhất.”

Rõ ràng đối phương thấy Tô An Hi thì giật mình và tò mò không thôi, liên tục tán thưởng cô tuổi trẻ tài cao. Quan trọng hơn, vị bác sĩ này còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Tô An Hi trò chuyện mấy câu đơn giản với viện trưởng, mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn phía sau chiếc xe vũ cảnh.

Các chiến sĩ vũ cảnh đang bận bịu đem vật tư chữa bệnh và dụng cụ xuống, giao lại cho nhân viên hậu cần của bệnh viện.

Sắp xếp xong hết thảy, các tiểu đội xếp hàng kiểm kê quân số, nghiêm chỉnh đợi lệnh.

Thấy bọn họ sắp đi khỏi, Tô An Hi lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng gọi điện thoại cách đó không xa.

Lòng cô như bị thứ gì đó gài nhẹ nhẹ. Lần này từ biệt, có lẽ sẽ thực sự không gặp lại nữa.

Liêu Chí Bình chưa từng thấy Tô An Hi do dự như vậy bao giờ. Trong ấn tượng của anh ta, Tô An Hi bình tĩnh quyết đoán, là kiểu người gặp chuyện gì cũng ung dung.

Có lẽ chỉ có nhân tài tên Từ Úc kia mới có thể khiến lòng cô rối loạn, có thể khiến cô quên mất chính mình là ai.

Tuy Tô An Hi luôn không thừa tình cảm của mình dành cho Từ Úc, nhưng người ngoài cuộc và bạn tốt Liêu Chí Bình lại rất rõ ràng. Nguyên nhân cô từ chối tất cả những người theo đuổi trong 9 năm qua, chẳng phải vì không quên được sao?

“Phải đi rồi, không qua trò chuyện hai câu sao?” Liêu Chí Bình đến bên cạnh Tô An Hi, thấp giọng hỏi.

Thật ra trong lòng đã sớm có quyết định, chỉ chờ một lời nói phụ họa mà thôi. Cô gật đầu, đi về phía người nọ.

Ai biết vừa đi mấy bước, lại thấy Từ Úc cúp điện thoại, đang đi hướng về phía cô bên này.

Tô An Hi nhìn thân ảnh cao lớn kia càng lúc càng gần, cô âm thầm đưa tay sửa vạt áo, kéo kéo ống tay áo.

Nào ngờ, Từ Úc đi lướt thẳng qua cô, tới bên cạnh chỗ viện trưởng để chào hỏi, nói phải lập tức về doanh trại, xin phép đi trước.

Viện trưởng và phó viện trưởng Trương của bọn họ liên tục cảm tạ không dứt. Tất cả đều là quân nhân, mọi người cũng hiểu rõ tình huống của đội đặc chiến, không dám giữ họ ở lại lâu.

Người vừa bị lơ đẹp là Tô An Hi đột nhiên cảm thấy không sao cả. Thì ra cô một mực âm thầm suy nghĩ, nhớ lại quá khứ, còn người ta vốn không hề để trong lòng.

Đúng vậy! Từ Úc vẫn luôn là Từ Úc, chẳng sợ trải qua muôn ngàn thử thách ở quân doanh, bồi dưỡng thân thể rắn chắc như tường đồng, nhưng tính cách trước sau vẫn không thay đổi. Vẫn làm theo ý mình như cũ, vẫn nghĩ là vậy nhưng không phải vậy như cũ.

Bây giờ nghĩ lại, cô tự mình đa tình ở đó đúng là khôi hài.

Vào lúc Tô An Hi thế sẽ không bao giờ nhìn Từ Úc thêm lần nào nữa, người ta lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Cái đầu cao một mét chín cúi xuống nhìn, khiến người ta cảm thấy không khí cũng thật mỏng manh.

“Em nhìn một đường, hình như có lời muốn nói với anh.” Từ Úc cúp mắt, nhàn nhạt chăm chú nhìn Tô An Hi.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc, có rất nhiều lời muốn hỏi, muốn nói, nhưng lời đến miệng lại không biết nên nói gì.

Chín năm, thực sự có thể biến bọn họ thành những xa lạ quen thuộc nhất.

“Từ Lai về Du Giang rồi.” Chỉ một câu lơ lửng.

Con người Từ Úc thoáng hiện lên tia buồn cười: “Anh biết.”

“...” Tô An Hi thực sự không còn gì để nói.

“Còn gì nữa không?” Từ Úc lại hỏi.

“Em thấy anh bây giờ vô cùng tốt, không cần phải hỏi anh sống có tốt không, đúng chứ?”

Tô An Hi thấy Từ Úc dùng thái độ thủ trưởng để hỏi mình thì giận không có chỗ phát tiết, giọng cô tự nhiên cũng cứng rắn hơn. Quà nhiên, người có thể khiến cô xù lông cũng chỉ có người trước mặt này thôi.

“Phải.” Từ Úc gật đầu. Thấy các đội viên đã lần lượt lên xe, anh đưa chân bước về phía đoàn xe vũ cảnh bên kia.

Tô An Hi khẽ cắn răng, đột nhiên thấy tủi thân, tủi thân trước nay chưa từng có.

Cô nhìn được, nhìn được. Tuyệt đối không thể để lộ chút mềm yếu nào trước mặt anh.

Chợt giữa lúc đó, Từ Úc lại xoay người trở lại. Anh đứng trước mặt Tô An Hi, móc điện thoại ra nói với cô: “Điện thoại di động bao nhiêu?”

Tô An Hi sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn Từ Úc, rồi cứng ngắc móc điện thoại ra đưa cho anh. Chứng kiến anh bấm số trên điện thoại của mình, nghe tiếng điện thoại di động của anh vang lên, cô mới giật mình biết họ đang trao đổi số điện thoại.

Sau đó cô nhận lại điện thoại di động Từ Úc đưa trả, lại nghe anh nói: “Hiếm khi em tới đây, hai ngày nữa anh nghỉ phép sẽ mời em ăn cơm. Làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.”

“Được.” Đường như Tô An Hi đáp lại không chút do dự.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mỗi tình đầu của Từ đội bọn họ tên là Tô An Hi

Biên tập: Bọt

Phải nói rằng cảnh ban ngày của thành phố Phuong Tuyền không có gì quá đặc sắc, nhưng dù có là nơi không đặc sắc đi nữa thì cũng sẽ có những thời khắc đẹp đẽ.

Vậy thành phố Phuong Tuyền đẹp nhất vào lúc nào?

Đương nhiên là cảnh đêm rực rỡ của cao nguyên.

Vàng trắng tròn sáng vàng vạc, rắng màu tỏa sáng khắp bầu trời. Bầu trời màu lam như sân khấu khảm đầy sao trời, dù là sao hay trăng đều mượt mà và long lánh hơn bầu trời đêm của Du Giang.

Tô An Hi đứng trên sân cỏ tổng hợp phía sau bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Vào một ngày chán động như hôm nay, sau khi ngắm nhìn bầu trời đêm mênh mông này, cuối cùng lòng cô cũng trầm tĩnh lại.

Liêu Chí Bình cầm khăn giấy trong tay, vừa lau miệng vừa đi về phía Tô An Hi.

“Mai là ngày đầu tiên khám bệnh từ thiện mà cậu lại ăn ít thế, đừng có chưa bắt đầu chẩn bệnh đã muốn bọn tôi cấp cứu cậu trước.” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái, sau đó nhìn theo mắt cô, cảnh đêm của nơi này đúng là đẹp thật.

“Yên tâm, cậu không có cơ hội cấp cứu cho tôi đâu.” Tô An Hi chuyển mắt, đưa tay về phía Liêu Chí Bình: “Cho cái kẹo cao su đi.”

Liêu Chí Bình bỗng liếc Tô An Hi một cái, vừa lục kẹo cao su đưa cho cô vừa trách: “Tôi phát hiện có lúc cậu không cần mặt, cũng chẳng cần da.”

Tô An Hi rút một cái kẹo, mở gói bọc ra rồi cho vào miệng, vừa nhai vừa nói không rõ: “Tôi cũng không hiểu cậu nhỏ mọn lại độc miệng tự nhận mình là đàn tốt thế này, sao lại lấy được vợ nhỉ? Khi nào về tôi phải tới hỏi xem rốt cuộc chị dâu thích cậu ở điểm gì?”

“Tôi và vợ tôi là trời đất tác thành, yêu không lí do, cậu hâm mộ không nổi đâu.”

Liêu Chí Bình dừng lại một chút, đột nhiên cười ha hả, chỉ tay về phía Tô An Hi: “Chờ chút, cậu nói trở về? Tôi sợ bây giờ cậu không nhớ về ấy chứ?”

Tô An Hi vừa thổi một quả bong bóng, nghe được lời của Liêu Chí Bình thì “bụp” một tiếng, quả bóng nổ tung, kẹo cao su màu trắng mềm mại dán lên chóp mũi cô.

Cô thành thạo dùng đầu lưỡi liếm một cái, kẹo cao su lại trở về trong miệng. Nhai nhai hai cái, cô mới nói: “Ít thừa nước đục thả câu đi. Nói xem, mấy cô ấy nghe được gì rồi?”

Liêu Chí Bình cười tới sáng lạn: “Không phải nói không có quan hệ sao? Cậu vẫn quan tâm mấy cô ấy nghe được tin gì?”

Tô An Hi vừa nghe xong, không tự chủ đưa tay cào cào khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi u ám không rõ, đột nhiên không nói gì nữa.

Lúc xế chiều, đề liên hoan mừng đội chữa trị đến đây, viện trưởng nói định đặt bàn đề tối ra ngoài ăn cơm.

Phó viện trưởng Trương của bọn họ là người tùy tính, đề nghị ăn tại phòng ăn là được, đừng sang trọng quá như thế.

Vì vậy, trong phòng ăn có bày hai chiếc bàn, đoàn lãnh đạo một bàn, các nhân viên y tế một bàn.

Tô An Hi ngồi xuống bàn cho nhân viên y tế, điện thoại di động đặt trên bàn. Màn hình điện thoại vẫn là một màu đen, cô cứ nhìn rồi lại nhìn mãi.

Giữa bữa cơm, mọi người trò chuyện với nhau một chút. Có người mở màn bằng việc hôm nay gặp chuyện trên đường, bác sĩ Tô cứu người từ đồng đồ nát thần kì đến thế nào, khiến đám người vốn có ấn tượng tốt đẹp với vị bác sĩ nữ xinh đẹp này càng thêm tò mò.

Tiếp tục nói chuyện, bọn họ bắt đầu nhắc tới đội đặc chiến vũ cảnh tới tiếp ứng. Sau đó tự nhiên dẫn thêm đề tài đội trưởng Từ của đội đặc chiến thật đẹp trai. Chỉ nói một chút thôi đã khiến mọi người hồi hộp như nước sông cuộn trào, liên miên không dứt.

Bác sĩ bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền thường xuyên giao thiệp với rất nhiều các đồng chí thuộc chi đội vũ cảnh, đội đặc chiến thì càng không cần phải nói.

Những vụ đột kích phá tan phần tử phạm pháp, côn đồ, tổ chức khủng bố do vị đội trưởng Từ này dẫn đội nhiều không kể xiết. Họ lập vô số công lao, thực sự rất lợi hại.

Hơn nữa, thành phố Phương Tuyền giữ được an ninh trật tự cũng dựa vào đội đặc chiến bọn họ. Bọn họ cũng là “khách quen” của bệnh viện vũ cảnh.

Bị thương nhẹ trên mặt trận thì khá nhiều, còn nếu đã tới bệnh viện nghĩa là thương thế không nhẹ chút nào, bao gồm cả đội trưởng Từ.

Tô An Hi vừa nghe xong, trong lòng đột nhiên căng thẳng, miệng mau hơn đầu một bước, hỏi: “Đội trưởng... Từ Úc cũng bị thương?”

“Đội đặc chiến cũng là người mà, đâu phải một thân sắt thép, ai cũng từng nhiều mang vết thương đạn bắn dao cứa rồi. Không lừa cô, vết dao trên ngực anh ấy từ ba năm trước chỉ cần lệch đi một chút thôi, thì tới thần tiên cũng không cứu được.”

Bác sĩ nam trẻ tuổi thấy bác sĩ Tô từ đầu tới giờ chưa mở lời, bây giờ lại mở miệng hỏi thăm thì vui vẻ ra mặt. Anh ta giải thích rất kĩ càng, còn miêu tả cực kỳ sống động.

Tô An Hi gật đầu một cái như hiểu rõ, sau đó tiếp tục đưa đũa gấp thức ăn như chuyện không liên quan tới mình.

Vị bác sĩ nam kia thấy Tô An Hi không nói, lại tiếp lời: “Không lẽ bác sĩ Tô cũng hứng thú với đội trưởng Từ?”

“Nói bậy gì vậy?” Y tá Tiểu Vương lập tức nhảy ra làm rõ mọi chuyện giúp bác sĩ Tô: “Bác sĩ Tô của chúng tôi là đồng hương với đội trưởng Từ. Hai người biết nhau từ nhỏ, hàng xóm với nhau cứ quan tâm một chút, nếu có bị hỏi cũng biết mà trả lời chứ!”

Vừa nói cô ấy còn đưa tay chỉ mấy y tá khác, cười tiếp: “Là bọn tôi cảm thấy hứng thú với đội trưởng Từ.”

“Cũng không hẳn.” Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh Tô An Hi nhét một miếng sườn vào miệng, vừa nghe vừa tùy tiện góp thêm một câu.

Tô An Hi liếc Liêu Chí Bình, sau đó buông bát đũa, nói với mọi người: “Tôi ăn đủ rồi, mọi người cứ ăn từ từ.”

Nói xong, cô cầm di động, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Phía sau vẫn còn giọng điệu hưng phấn của cô gái khác: “Đúng rồi, mọi người biết hôm nay tôi nghe được tin gì không?”

“Tin gì?”

Dù là tin gì thì sau đó, Tô An Hi cũng đã ra khỏi nhà ăn...

Giờ phút này, thấy Tô An Hi đứng bầu bạn cùng ánh trăng, Liêu Chí Bình không nhịn cười được: “Tô An Hi này, cậu đúng là vịt chết còn mạnh miệng, còn ở đây mà giả bộ với tôi nữa.”

“Không nói thì thôi.” Tô An Hi xoay người định rời đi lại bị Liêu Chí Bình kéo lại.

“Từ Úc... vẫn luôn độc thân.” Liêu Chí Bình nói.

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình, trong mắt bình tĩnh không một gợn sóng.

Một lúc sau, cô đột nhiên xoay mặt nhìn về phía dãy núi ở xa, cong khóe miệng, rừ mắt cười: “Vẫn luôn... độc thân.”

...

Đội đặc chiến vũ cảnh Phương Tuyền dừng chân tại một nơi cách xa thành phố ồn ào, náo nhiệt. Chân núi yên tĩnh và tịch mịch, đêm thu lạnh lạnh, gió thu thổi tới khiến người ta rùng mình, thổi tới khắp xó xỉnh của doanh trại.

Từ Úc dựa vào lưng ghế trong phòng làm việc, cả người lười biếng không ít. Đầu ngón tay trái anh kẹp điều thuốc đưa lên môi, tay phải cầm báo cáo để xem, phóng khoáng phun ra một tầng khói.

“Này lão Từ, sao tên nhóc Hạ Tuấn Nam vẫn còn chạy trong sân tập?” Khâu Đông Viễn đi thẳng trong, anh ta tới trước bàn làm việc rồi bỏ tập giấy tờ trong tay xuống. Sau đó vừa cầm cốc nước ra chỗ bình nước vừa hỏi.

“Nếu cái đầu hạt dưa của cậu ta có thể chia cho thể nặng một ít, tôi cũng không cần cậu ta luyện tập thêm.” Từ Úc gẩy tàn thuốc vào gạt tàn, nhìn Khâu Đông Viễn đang bung cốc nước đi tới chỗ mình.

Khâu Đông Viễn uống hai ngụm, bỏ cốc xuống bàn Từ Úc rồi ngồi ở ghế đối diện, cười nhìn anh: “Tôi chỉ thích đầu óc của tên nhóc Tuấn Nam kia, bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, hiếm lắm mới gặp được nhân tài công nghệ. Mặt thể nặng thì có thể cân đối một chút, cứ rèn luyện từ từ!”

Từ Úc ngược mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhếch môi cười một tiếng: “Thì ra công tác chính vị viên của anh đều thực hiện trên đầu tôi?”

“Tôi là văn cậu là võ, tôi làm công tác tư tưởng, cậu huấn luyện người. Chúng ta đây là một đôi Thần Điều Hiệp Lữ, tôi đâu thể làm công tác tư tưởng gì với cậu được.” Khâu Đông Viễn cười rộ lên để lộ hai lúm đồng xu nhỏ, thể hiện một hình tượng hòa ái, dễ gần.

“Anh ‘luyện’ (1) người thì có.” Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn một cái, vứt tập tài liệu xuống, đứng dậy cầm mũ huấn luyện, chuẩn bị đi.

(1) Từ được dùng chính xác ở đây là 搞 [gǎo] ở đây có nghĩa làm, tìm, tạo ra, mang, đem. Từ Úc và Khâu Đông Viễn cùng dùng một từ, nhưng nghĩa khác nhau. Có thể hiểu câu của Úc là “Anh mới là người làm (công tác tư tưởng) thì có.”. Khi chuyển ngữ, tôi dùng từ (huấn) luyện để mọi người dễ hiểu hơn, nghe “làm” người nó hơi kì.

Khâu Đông Viễn gọi người lại: “Lời còn chưa nói xong đã đi đâu vậy?”

Từ Úc sửa lại mũ huấn luyện trong tay, liếc xéo Khâu Đông Viễn: “Không phải anh đau lòng cho tên nhóc kia à? Tôi đi xem một chút.”

“Chờ cậu ta chạy thêm một vòng nữa đi.” Khâu Đông Viễn cười tủm tỉm nói.

“Anh cứ muốn nói lại thôi, không phải lên chi đội một chuyến lại mang về tin tồi tệ gì chứ?”

Khâu Đông Viễn “chíp” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Cậu không nghĩ được điều gì tốt đẹp à.”

Từ Úc gật đầu: “Không có là tốt, anh cũng biết anh cái gì cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng.”

“Đừng nói tôi.” Mặt Khâu Đông Viễn mau chóng hiện lên hai chữ ‘hóng hót’, anh ta cười hỏi: “Hôm nay tôi lên chi đội họp đã bỏ lỡ chuyện gì, thử nói chút đi!”

“Nói gì?” Từ Úc biết còn có hỏi, mặt vẫn thản nhiên.

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa tôi!” Khâu Đông Viễn đập một cái, Từ Úc chậm rãi trốn ra phía sau, tiếp đó đã nghe thấy đối phương nói: “Bác sĩ Tô trong đội chữa trị tên là Tô An Hi?”

Từ Úc đội mũ huấn luyện lên, vừa sửa vành mũ vừa hỏi lại: “Tên nhóc Hạ Tuần Nam kia nói?”

Khâu Đông Viễn cười ha hả: “Đừng quan tâm ai nói, là cô ấy đúng không?”

“Còn bí hiểm với tôi làm gì?”

“Lại còn giả vờ với tôi nữa chứ?” Khâu Đông Viễn cười đầy mập mờ: “Tôi nhớ năm đó cậu mẹ nó uống say túy lúy, nằm trên đất gọi tên mỗi tình đầu là Tô An Hi, không sai chứ?”

Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn, không phản ứng lại, chỉ nói: “Đi đây.”

Anh xoay người, sai hai chân thon dài ra ngoài cửa. Nhưng vừa đi tới cửa lại xoay người chỉ vào Khâu Đông Viễn: “Đúng rồi, tôi và anh cũng không phải Thần Điều Hiệp Lữ, anh nhiều nhất chỉ là con chim điều (2) kia thôi.”

(2) Chim điều: cũng là chim đại bàng.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì “hây” một tiếng, ném hộp giấy trên bàn theo bản năng, nhưng ném không tới.

Nhìn bóng lưng rần rờ cao ngất kia, anh ta bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Đội đặc chiến của bọn họ có một bí mật công khai lại không thể nói: Từ đội độc thân nhiều năm vì không quên được mối tình đầu.

Đương nhiên chỉ có anh ta biết, mối tình đầu của Từ đội bọn họ tên là Tô An Hi.

...

Đôi giày quân đội màu đen đạp trên nền xi măng phát ra tiếng vang có lực, một trận gió thổi qua xuyên thấu lòng người, đâm vào da thịt.

Khí hậu khu vực thành phố Phương Tuyền không ổn định, nhiệt độ sáng sớm và tối muộn chênh lệch rất lớn.

Có điều những quân nhân như bọn họ luôn cố thủ một phương, mang sứ mệnh trên vai, đông không ấm hè không lạnh, chênh lệch nhiệt độ với họ cũng không phải chuyện gì đáng nói.

Trên sân tập, thân ảnh màu đen cùng với tiếng hít thở nặng nề tản ra khắp bốn phía trên đường chạy trống trải.

Từ Úc đứng bên đường chạy, một tay để lên khẩu súng trên thắt lưng, nhớ lại lời của Khâu Đông Viễn.

Lúc ấy vừa mới chia tay, sau đó trở về lại liên hợp hành động cùng tổ công an đặc biệt, thành công đánh thắng vào nội bộ tổ chức lực lượng khủng bố

còn sót lại.

Tại buổi ăn mừng chiến công, người lập công lớn nhất là anh không từ chối bất kì ai, uống tới trời đất u ám. Càng uống nhiều, khuôn mặt xinh đẹp của Tô An Hi hiện lên trong đầu anh càng rõ ràng, càng thấy rõ ràng lại càng muốn uống tới chết...

“Hạ Tuấn Nam” Từ Úc gọi hướng về phía đường chạy.

“Có.” Hạ Tuấn Nam dừng trước mặt Từ Úc, mở miệng thở dốc nhưng lại ỉu xiu.

“Đi ăn cơm.”

“Đội trưởng anh mình.”

Từ Úc vỗ đầu Hạ Tuấn Nam một cái: “Còn nói bậy bạ với chỉ đạo viên, 10km không thương lượng.”

Hạ Tuấn Nam lấy lại sức, lúc này mới đứng thẳng được, chào kiểu quân đội với Từ Úc, sau đó ngáp ngừng nói: “Vâng.”

“Cút đi.”

Sau khi Hạ Tuấn Nam đi, chuông tin nhắn điện thoại của Từ Úc reo lên.

Anh lấy điện thoại di động ra mở mục tin nhắn, trên đó chỉ có hai chữ: Không có.

Nhìn lên trên là tin nhắn anh gửi đi: Tô An Hi có người yêu không?

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vì sao em không thích anh?

Biên tập: Bột

Rạng sáng 5 giờ, ánh sáng mặt trời đánh thức cả thành phố đang ngủ say ở biên thù, cùng tỉnh giấc với nó còn có các nhân viên y tế của đội điều trị.

Sau khi ăn bữa cơm tối hôm qua xong, viện trưởng bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền và nhóm chủ nhiệm dẫn đoàn chuyên viên điều trị mở một hội nghị nhỏ, tại đó họ cũng trình bày và hoạch định nhiệm vụ chữa bệnh từ thiện và chữa bệnh lưu động lần này.

Năm giờ rưỡi, đội điều trị thu dọn lên đường. Nhóm nhân viên y tế chia làm hai ngã, một nhóm tới trung tâm hoạt động văn hóa biên phòng để kiểm tra cho nhóm quân nhân.

Một nhóm khác ở lại bệnh viện tiến hành khám bệnh cho bệnh nhân ngoại trú, sau đó 8 rưỡi sẽ lên đường tới chữa bệnh lưu động ở trạm gác của đại đội huyện Vọng Lưu.

Mà Tô An Hi được sắp xếp trong đội ngũ đi khám bệnh lưu động ở huyện Vọng Lưu.

Huyện Vọng Lưu cách thành phố Phương Tuyền 100km, đường không dễ đi, ngoài đường quốc lộ còn có đường núi, đường đất, đường mấp mô. Đúng khoảng thời gian này trời mưa nhiều, đi đường chưa tới trăm cây số cũng mất tới gần nửa ngày.

Buổi trưa đến đại đội, ăn cơm rồi nghỉ ngơi, 2 giờ chiều bắt đầu khám bệnh chuyên biệt và khám bệnh thông thường cho người nhà và binh lính trong đại đội, khám và điều trị tùy thuộc vào tình trạng của họ.

Buổi tối, Tô An Hi vận dụng chuyên môn cấp cứu và kinh nghiệm lâm sàng, kết hợp với các tình huống thường ngày để mở cuộc tọa đàm phổ biến kiến thức và huấn luyện mô phỏng hiện trường cấp cứu.

Ngày hôm sau lại tới trạm gác, thực hiện những công việc tương tự.

Mỗi ngày không phải khám và chữa bệnh, thì cũng là trên đường đi khám và chữa bệnh. Các thành viên trong đội đều phải vượt đường xá xa xôi, tất cả đều không quen khi đi qua vùng đất màu.

Lượng công việc dù có vẻ ít hơn khoa cấp cứu, nhưng nếu tính thêm các loại điều kiện khó khăn thì tuy không mệt bằng khoa cấp cứu, nhưng phải chịu

được khổ cực.

Ba ngày liên tiếp trôi qua, Tô An Hi vẫn không đợi được điện thoại của Từ Úc.

Giờ phút này khi đang chuẩn bị trở về, Tô An Hi ngồi dựa vào cửa sổ, ngón tay nhỏ nhắn đặt trên điện thoại di động nghịch tới nghịch lui, đôi mắt tuy mệt mỏi nhưng trong trẻo vẫn nhìn về phía cửa xe như cũ.

Bỗng giữa lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tô An Hi ngồi thẳng người dậy theo bản năng, quay đầu giờ điện thoại lên nhìn, về mặt có chút kích động lại biến thành mắt mác trong nháy mắt.

“Vui không?” Cô trùng mắt với Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh, bấm nhận điện thoại rồi đưa lên tai, cười lạnh mà châm chọc.

Liêu Chí Bình điều chỉnh tư thế ngồi một chút, hướng về phía điện thoại di động cười nói: “Gần đây tinh thần cậu càng ngày càng tệ, sẽ mau chóng biến thành hòn vọng phu. Người ta không gọi, cậu cũng không biết tự gọi tới sao?”

Tô An Hi quả quyết cắt đứt cuộc điện thoại, bật chế độ rung rồi nhét điện thoại vào trong túi xách. Cô liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nhắm mắt ngủ.

Bên tai là tiếng thở dài bất đắc dĩ của người đàn ông.

Ô tô chạy trên con đường chòng chành khiến bụng người ta xóc nảy không thôi, ngay cả thần ngủ như Tô An Hi cũng không ngủ được, chứ đừng nói tới người khác.

Tô An Hi nghiêng đầu từ từ mở mắt ra, đoạn đường này khiến cô không buồn ngủ chút nào.

Ngoài cửa xe là những dãy núi nối liền với mây, mặt trăng và mặt trời như tiếp nối thành một đường, từng đụn mây cuộn tròn tựa tranh vẽ. Ở Du Giang vĩnh viễn không thể thấy được cảnh tượng trước mắt này.

Nhìn đàn chim nhỏ bé bay về tổ phía chân trời, cô đột nhiên nhớ tới đàn chim nhận bay về phía Nam khi còn bé, tiếng chim vang xa gọi hoàng hôn buông xuống.

Hồi đó hình như là tiểu học lớp 4 hoặc lớp 5 gì đó, Tuyết Tuyết ở đại viện bên cạnh tỏ tình với Từ Úc đứng dịp Tô An Hi tan học trở về.

Vì thế Từ Úc mang khuôn mặt ngây thơ thẳng thừng chỉ vào Tô An Hi để cự tuyệt Tuyết Tuyết: “Nhưng anh thích em ấy.”

Một giây đó hai người không hẹn mà nhìn về phía Tô An Hi.

Rất nhanh, cô nhóc đưa hai tay cầm quai cặp đi về phía trước, cười với Tuyết Tuyết rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi không thích anh ấy.”

Nói xong bước chân cũng nhanh như gió, lúc đó vừa vặn có đàn chim nhận bay ngang đỉnh đầu như đang hoan hô cho cô.

Từ Úc đuổi kịp cô, tức giận hỏi: “Vì sao em không thích anh?”

Lúc đó Tô An Hi thích đọc sách địa lý và thiên văn, vì vậy đã đem ra để so sánh.

Cô nhìn Từ Úc, trả lời với lí lẽ chính đáng: “Vì mặt trời và mặt trăng vĩnh viễn không cùng xuất hiện trên bầu trời, tựa như chúng ta vậy.”

Sau đó, Từ Úc bắt nạt cô càng thêm nghiêm trọng, có bỏ qua cho ai ở trường cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Lại sau nữa, năm cô học trung học cơ sở đã dọn ra khỏi đại viện với mẹ nên chuyển cả trường, ba năm không gặp lại tiểu bá vương kia.

...

Tới hôm nay nhìn thấy cảnh trước mắt, cô mới nhớ lại những chuyện đan xen khi còn nhỏ.

Có lẽ khi đó anh đã thích cô rồi, mà cô lại không hiểu.

Cô chưa từng hỏi nên không biết, anh lại càng chưa từng đề cập. Tất cả giống như kí ức bị vùi lấp, tới hôm nay cánh cửa kí ức chợt mở ra, cô mới bừng tỉnh.

Tiếng rung của điện thoại di động truyền ra từ trong túi xách, Tô An Hi âm thầm cắn răng, quay đầu lờm Liêu Chí Bình, không vui nói: “Liêu Chí Bình, cậu có ấu trĩ không hả.”

“Tôi chơi Pikachu mà cũng ấu trĩ?” Liêu Chí Bình dờ khóc dờ cười: “Tô An Hi, cậu là người rừng sao.”

Tô An Hi nhìn màn hình di động của Liêu Chí Bình đúng là trò Pikachu, sau đó mới rút điện thoại của mình từ trong túi xách ra.

Trên màn hình là dãy số cô không thể quen thuộc hơn. Anh không đổi số, mà cô đã sớm bỏ số điện thoại đôi chỉ lệch một số ngày đó rồi.

Sau đó muốn dùng lại thì đã bị người ta chiếm dụng.

“A lô...” Cô nhận điện thoại, cùng với đó là tiếng tim đập xóc xóc này.

“Hôm nay có rảnh không? Mời em ăn cơm” Chất giọng trầm thấp, không mang theo bất kì sắc thái nào của Từ Úc truyền tới ống nghe.

“Bây giờ em không ở Phương Tuyền.” Tô An Hi trả lời.

“Vậy bỏ đi.” Bên kia dùng một chút rồi nói.

Tô An Hi xiết chặt điện thoại di động trong tay, sau đó nói: “Em đang trên đường trở về Phương Tuyền, nếu anh không sợ muộn thì...”

“Mấy giờ về tới nơi?” Từ Úc cắt ngang lời Tô An Hi, hỏi lại.

“Khoảng 7, 8 giờ.” Tô An Hi ước chừng thời gian, nói đại khái.

“8 giờ, anh gửi địa chỉ cho em.”

“Được.”

Từ Úc nhàn nhạt “ừm” một tiếng, còn bổ sung thêm câu: “Đúng rồi, tiện thể gọi cả Liêu Chí Bình đi.”

Tô An Hi vừa nghe thì liếc mắt nhìn Liêu Chí Bình, nửa ngày sau mới đáp lại câu: “Em sẽ bảo cậu ấy.”

“Được, cứ như vậy đi. Cúp đây.”

Tô An Hi cúp điện thoại xong thì tin nhắn đã tới. Cô xem xong rồi khóa màn điện thoại, mặt không có biểu cảm gì.

Bên tai bỗng truyền tới giọng điệu ái muội của Liêu Chí Bình: “Từ Úc hả? Mời cậu ăn cơm rồi?”

“Phải.” Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Liêu Chí Bình, còn bổ sung thêm câu: “Bảo tôi tiện thể gọi cậu đi cùng.”

Mặt Liêu Chí Bình đầy vẻ kinh sợ, anh ta đi không phải sẽ làm bóng đèn sao? Không thể đi, không thể đi.

“Đi đường vất vả, trong người tôi không thoải mái lắm. Cậu từ từ ăn uống uống rồi trò chuyện cùng người ta đi.”

Tô An Hi đưa tay chỉ Liêu Chí Bình, nói từng chữ: “Cậu-phải-đi.”

Liêu Chí Bình nhìn dáng vẻ của Tô An Hi, đột nhiên có loại ảo giác như mạng nhỏ khó giữ.

Định đẩy anh ta lên thế mạng? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

...

Lúc trở lại thành phố Phương Tuyền đã là 7 rưỡi, sắc trời tối đen, ngọt ngào như muốn thực sự muốn mưa.

Xe dừng ở phía sau kí túc xá bệnh viện vô cảnh, mấy người đều cảm đồ xuống xe rồi lên lầu vào phòng, không có tâm trạng dài dòng thêm nữa câu.

Tô An Hi về kí túc xá bỏ hòm thuốc xuống, sau đó gấp không chờ nổi, chạy đi mở vali tìm đồ.

Chốc lát sau, cô cầm lên chiếc váy rồi cong môi cười một tiếng. May là lúc sửa soạn lại đồ đạc trong vali, cô đã mang theo một ít quần áo bình thường.

Rất nhanh sau đó, cửa bị gõ vang, giọng của Liêu Chí Bình đồng thời vang lên: “Tô An Hi, cậu vẫn chưa xong sao, sắp 8 giờ rồi.”

“Xong ngay đây.” Tô An Hi ở phòng trong đáp lại ngay tức khắc.

“Xong ngay đây” của phụ nữ luôn khiến người ta hoảng hoảng hốt hốt, không đoán trước được.

Mười phút sau, cửa mở ra, đúng lúc đó Liêu Chí Bình cũng chơi xong một ván. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn lại, muốn huyết sáo một cái nhưng lại xấu hổ nên... huyết không nổi.

Hồi đó còn đi học thi mặc đồng phục học sinh, sau đi làm lại mặc quân trang, thỉnh thoảng gấp cũng chỉ mặc những bộ quần áo đơn giản, nhẹ nhàng. Còn Tô An Hi một thân nữ tính như hiện tại thì chỉ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Tô An Hi trước mắt mặc áo sơ mi màu hạnh cổ chữ V hở vai, cần cổ thẳng tắp và đường cong của xương quai xanh đều lộ ra ngoài, vừa vặn lại hoàn mỹ.

Phía dưới là chiếc quần váy màu lam nhạt, áo sơ mi cho vào trong cặp váy lộ ra cặp eo thon nhỏ một vòng tay đã có thể ôm trọn, thêm nữa là đôi chân

dài trắng nõn, thẳng tắp của cô.

Tô An Hi đóng cửa lại, duỗi tay vuốt mái tóc dài, ngênh ngang kiêu ngạo như chú thiên nga trắng cao quý, ưu nhã.

“Xinh không?” Cô hỏi.

“Nữ thần.” Liêu Chí Bình giơ tay tán thưởng, sau đó tiến đến trước mặt Tô An Hi trêu chọc: “Tôi cảm thấy nguy hiểm thay vợ mình.”

“Yên tâm, tôi không coi cậu là đàn ông.” Tô An Hi xách túi, xoay người xuống lầu.

Phía sau, Liêu Chí Bình vừa đuổi theo vừa lải nhải: “Cậu nói vậy đúng là làm tổn thương người ta!”

...

Xuống khỏi xe taxi, Tô An Hi xoa xoa cánh tay vì lạnh, sau đó đi tới quán ăn đối diện.

Liêu Chí Bình xuống xe sau cô, nhìn bộ dạng thắm lạnh của Tô An Hi thì “chặc chặc” hai tiếng, chỉ đi theo sau mà không nói gì thêm.

Đừng xem ngần ấy năm cô như không để ý mọi người, mọi việc, đó chỉ là ít để lộ khuyết điểm mà thôi. Thật ra ý chí không chịu thua kém ăn sâu bén rễ trong cô chưa bao giờ tiêu tan.

Mà người có thể kích thích tinh thần ấy nhất lại chính là Từ Úc.

Vào quán ăn, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông một thân thường phục màu đen, ngồi trên ghế dài sát tường. Trên tay anh kẹp điếu thuốc vừa đưa khỏi miệng, đôi môi mang độ cong đẹp mắt phun ra một tầng khói mỏng, khiến những ngũ quan sắc bén cũng nhu hòa đi nhiều.

Như tâm linh tương thông, anh bỗng ngẩng đầu lên, mày kiếm mắt sáng, kiên cường lại chính trực. Đôi đồng tử trầm tĩnh kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt không hề né tránh.

Ông chủ tiến lên hỏi: “Người đẹp, xin hỏi cô đi bao nhiêu người.”

Lúc đó Từ Úc dập thuốc, đi về phía cửa, sau đó chuyển tầm mắt, cười với ông chủ: “Lão Thái, không cần hỏi, là bạn tôi.”

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nếu như hai người thật sự ở bên nhau, thì vì sao lại chia tay?

Biên tập: Bột

Lão Thái nhìn Từ Úc một chút, sau đó lại nhìn cô gái xinh đẹp này, thoáng chốc như bưng bình. Khuôn mặt ông ấy tràn ra nụ cười, tiến đến bên cạnh Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Bạn gái?”

“Không phải.” Từ Úc bình tĩnh liếc lão Thái, thấy Tô An Hi quay đầu nhìn về phía bên kia, Liêu Chí Bình đang từ nhà vệ sinh bên đó đi tới.

“Xin lỗi.” Liêu Chí Bình tươi cười hướng về phía Từ Úc, chỉ chỉ sau lưng: “Con người có ba việc gấp, để anh đợi lâu rồi.”

Tô An Hi âm thầm liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nghe Từ Úc gọi bọn họ vào ngồi với giọng bình thường, vừa khách khí vừa hơi hợ.

“Qua đây ngồi đi.”

Nói xong, Từ Úc đã xoay người dẫn đầu đi tới chỗ ghế dài lúc này anh ngồi.

Tô An Hi quăng cho Liêu Chí Bình câu: “Người lười, ngựa lười lắm phân lắm giải (1)”, sau đó đi theo bước chân của Từ Úc, cách anh hai bước xa ở phía sau.

(1) Câu này của bạn Hi nguyên văn không che là “Người lười, ngựa lười lắm c** đ**.” Tôi xin phép thay từ đi chút cho an toàn vệ sinh môi trường ~

Chuyện đó Liêu Chí Bình vô tội mà, chuyện đó đâu biết phải làm sao chứ, tất cả hóa thành nụ cười khổ đầy chua xót, sau đó anh ta cũng đi theo.

Ánh mắt của Tô An Hi vẫn một mực dán vào sau lưng Từ Úc. Trước kia cảm thấy anh cao, nói chuyện hay cái vãi, gây gổ với anh đều tốn sức, thường xuyên bị anh xách lên như gà con mà không có sức đánh trả.

Bây giờ, nhìn thân hình cao lớn của anh, sống lưng thẳng tắp nghiêm chỉnh, bước chân như gió, tựa như cây đại thụ ngạo nghễ mà cô lập che trời, chỉ trực xuyên thủng tầng mây, mang cảm giác như cao thêm một đoạn.

Lão Thái nhìn ba người một trước một sau đi qua, ông tới quầy cầm thực đơn thì bị vợ mình kéo lại, vợ lão Thái còn rướn cổ ra khỏi quầy nhìn theo phương hướng kia.

“Chuyện của Tiểu Từ kia là thế nào?” Vợ lão Thái hỏi.

Phụ nữ đều một lòng hóng chuyện, huống hồ đã mở tiệm nhiều năm như vậy, mà đây là lần đầu thấy cô gái đặc biệt như vậy là bạn của Từ Úc lưu manh vạn năm, vì vậy bà càng thêm tò mò.

“Tôi cảm thấy...” Lão Thái nhìn khuôn mặt phúc hậu như phật Di Lặc của vợ mình, cánh tay chống lên mặt quầy, hất cằm về phía đó, lúc này mới không nhanh không chậm nói xong nửa câu sau: “Giống người yêu cũ.”

Vợ lão Thái vừa nghe xong đã tròn lớn hai mắt: “Thật hay giả?”

Lão Thái dùng bộ dạng người từng trải giảng đạo lý cho vợ mình: “Bà xem, ngàn ấy năm có khi nào Từ Úc hẹn con gái ăn cơm? Có lúc nào cậu ấy nhìn thẳng vào một cô gái? Có lúc nào ngồi kiên nhẫn nửa tiếng để chờ người?”

Vợ lão Thái ra sức gật đầu: “Đúng là như vậy, lúc mấy chiến hữu bọn họ ăn uống, Tiểu Từ luôn là người đến muộn nhất. Giới thiệu bạn gái của cậu ấy, cũng luôn bị lơ đẹp.”

“Tôi vừa mới hỏi có phải bạn gái không, cậu ấy nói là bạn.” Lão Thái cầm thực đơn, nhướn mày với vợ rồi tiếp tục: “Nếu là bạn bình thường thật thì trong đêm lạnh thế này, cô gái kia có thể mặc thành như vậy?”

“Chờ một chút, đó cũng có thể là bạn gái mới quen mà!” Vợ lão Thái không phục suy đoán của chồng.

Lão Thái vốn đã muốn đi, ai ngờ bị vợ nghi ngờ chuyên môn nên phải nói rõ hơn một chút: “Đi gặp bạn gái mới quen còn đưa theo một người đàn ông làm bóng đèn? Hơn nữa trông cô gái kia là đến từ thành phố lớn. Tin tưởng chồng bà đi, không sai đâu.”

Nói xong lão Thái đã đi, vợ lão Thái phía sau cười tới mắt chỉ còn một kẽ hở, đột nhiên cảm thấy lúc này chồng mình anh tuấn tới ngây người.

...

Từ Úc rót trà cho Tô An Hi và Liêu Chí Bình, vừa rót trà vừa nói với hai người đối diện: “Đây là trà bản xứ, ở Du Giang không uống được đâu, ném thử chút đi.”

Tô An Hi vốn đang lạnh, lúc này được uống một ngụm trà nóng, tay cô bụng chén trà, cảm thấy ấm áp lên không ít.

Lại uống thêm một ngụm nữa, mới đầu vào miệng hơi đắng, sau khi trôi xuống cổ họng lại ngọt, hương thơm lưu mãi trong miệng, đúng là không tồi.

Liêu Chí Bình uống một hơi cạn sạch, anh ta nhìn chằm chằm mảnh lá trà trong chén trà, phát biểu cảm nghĩ: “Đúng là uống khá ngon.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Tô An Hi gật đầu một cái, đối mặt với gương mặt tuấn tú của Từ Úc, nhận xét: “Không tồi.”

Từ Úc nhắc ấm trà rót thêm cho Tô An Hi một chén nữa: “Không tồi thì uống nhiều một chút.”

Tô An Hi nhìn chằm chằm Từ Úc đang rót trà cho mình, không khỏi cười cười, giọng hơi mỉa mai: “Cho em uống nhiều một chút là sợ em ăn anh tới nghèo?”

“Có bản lĩnh ăn nghèo được anh rồi hăng nói.”

Từ Úc giương mắt liếc Tô An Hi một cái, giọng điệu mang chút trêu chọc nhàn nhạt, sau đó chuyển tay tiếp trà cho Liêu Chí Bình. Anh để bình trà xuống, tự mình cầm chén lên uống một ngụm thì lão Thái đi tới.

“Muốn gọi món gì?” Lão Thái hỏi.

Từ Úc giơ tay lên, nhìn về phía hai người đối diện: “Hai người chọn đi.”

Lão Thái đưa thực đơn cho Liêu Chí Bình và Tô An Hi, cười tủm tỉm dựa vào Từ Úc đang uống trà, sau đó lại nhìn về phía hai người đối diện.

Liêu Chí Bình và Tô An Hi mỗi người gọi một món, sau đó đưa thực đơn cho Từ Úc gọi tiếp. Từ Úc gọi thêm vài món thức ăn, nhìn về phía hai người: “Uống rượu không?”

“Không được.” Tô An Hi mở miệng trước: “Ngày mai còn phải làm việc.”

“Uống một chút đi, chỉ ăn không thì chán lắm!” Liêu Chí Bình vừa nghe tới rượu, con ngươi chột lóc lên tia giảo hoạt.

“Lấy bình trắng.” Từ Úc gọi xong, trả lại thực đơn cho lão Thái rồi nói: “Đồ ăn đừng cho rau thơm.”

“Hấp nạm bỏ phải cho vào mới ngon, không phải mỗi lần cậu đều...”

“Lão Thái.” Từ Úc nhìn về phía lão Thái rồi cắt lời ông ấy, chỉ bàn ở cửa: “Bên kia có người gọi ông ra tính tiền.”

Lão Thái xoay người đáp một câu “Tới đây”, sau đó cất bước qua ngay.

Toàn bộ quá trình này Tô An Hi đều nhìn Từ Úc, nửa ngày mới chậm rãi cong môi lên: “Anh còn nhớ em không ăn rau thơm.”

Từ Úc ngược mắt nhìn Tô An Hi, sau đó rũ mắt, cong khóe miệng, duỗi tay lấy bao thuốc lá bên cạnh bàn. Anh dùng tay gõ lên bao thuốc một cái, môi mỏng ngậm một điếu thuốc, điếu thuốc hơi lên xuống theo giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

“Đột nhiên nhớ ra.” Anh trả lời như đùa giỡn, lại như nghiêm túc.

Bỗng dưng, anh giương mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình, rút ra một điếu thuốc từ trong bao đưa cho anh ta: “Đứng rồi, cậu muốn không?”

Liêu Chí Bình cười, xua xua tay từ chối bằng câu “Tôi không hút thuốc lá”, trong lòng lại thầm oán thán: Hai người mất qua mầy lại nửa ngày mới nhớ tới ông đây.

Từ Úc cười nhạt ném thuốc lá lên bàn, bắt đầu tìm bật lửa nhưng sờ đi sờ lại vẫn không tìm thấy. Chân mày anh hơi nhú lại, sau đó lại giãn ra.

Tô An Hi chớp mắt một cái, thấy bật lửa bị hộp khăn giấy ở góc bàn bên này che mất. Cô đưa tay cầm lên, đưa cho Từ Úc, sau đó nhìn tàn thuốc trong gạt tàn, không kiềm được nói: “Bây giờ anh nghiện thuốc rất nặng.”

“Ừ.”

Từ Úc nhận bật lửa, ngón tay anh vừa nhấn vào chỗ đánh lửa nhưng nghĩ thế nào lại buông ra, sau đó duỗi tay lấy điếu thuốc trong miệng xuống, ném bật lửa ra góc bàn. Tiếp đó anh lại ngửa người dựa vào ghế, nào biết chân dài dưới bàn vô tình đụng phải cẳng chân trần trụi của Tô An Hi.

Đột nhiên chạm phải vài dẹt, hai chân Tô An Hi rút lại như bị giật điện, cô ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc nhưng không nói chuyện.

“Ngại quá.” Từ Úc hơi thu hai chân của mình lại, xin lỗi tương đối thần nhiên.

“Sao vậy?” Liêu Chí Bình không rõ tình hình, nhìn hai người một chút rồi hỏi.

“Không có gì.” Người ngồi bên cạnh và đối diện anh ta trả lời ăn ý, trầm miệng như một.

“Ồ.” Liêu Chí Bình gật gật đầu, rượu đã tới.

Liêu Chí Bình hăng hái rót cho cả ba người, anh ta nâng ly lên nói lời dạo đầu: “Nâng ly vì chúng ta có thể gặp lại, cũng cảm tạ bạn học cũ đã chiêu đãi.”

Tô An Hi vừa nâng ly rượu vừa ngược mắt, vừa vắn đối mắt với Từ Úc. Cô không né tránh, anh cũng không quay đi, hai ly rượu chạm vào nhau, một hơi cạn sạch.

Đồ ăn tới, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, vừa trò chuyện lại vừa uống rượu, những việc nhắc đến đều là mấy việc vặt vãnh không đáng kể như công việc của mỗi người, những việc gặp phải khi làm việc, vân vân.

Trò chuyện cứ bình bình, lúng ta lúng túng như vậy mà thôi.

Liêu Chí Bình vốn định chuốc say Từ Úc, ai biết uống vậy uống mãi mà mặt Từ Úc vẫn không thay đổi, chính anh ta lại choáng váng.

“Từ Úc, Tô An Hi.” Liêu Chí Bình dùng một tay nâng ly nhìn về phía hai người, khuôn mặt hồng hồng, ánh mắt mê ly, một tay khác của anh ta gõ gõ lên bàn.

“Khó có dịp hai người đều ở đây, cũng nhiều năm như vậy rồi, cho tôi biết rốt cuộc năm đó hai người có ở bên nhau không?” Anh ta uống thêm một nửa rồi lại tiếp tục: “Lúc trước hai người đều tốt như vậy, không có lý gì lại không ở bên nhau!”

Tô An Hi đoạt ly rượu của Liêu Chí Bình, vừa đoạt lấy vừa nói với anh ta: “Được rồi được rồi, cậu uống nhiều rồi đấy, đừng uống nữa.”

Liêu Chí Bình cười ha ha, vì uống nhiều nên to gan vô cùng. Anh ta lắc đầu, lấy lại nửa ly rượu trên tay Tô An Hi uống bằng hết, sau đó tiếp tục lái nhai: “Nếu như hai người thật sự ở bên nhau, thì vì sao lại chia tay?”

“Liêu Chí Bình, cậu uống rượu phát điên cái gì hả.”

Càng nói càng thái quá, sắc mặt Tô An Hi cũng không còn dễ coi nữa. Trái lại Từ Úc ngồi đối diện vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như đang xem kịch vậy.

“Tô An Hi, là bạn bè, tôi thật sự rất thương cậu!” Liêu Chí Bình đột nhiên hướng sang Tô An Hi, vịn hai vai cô rồi tiếp tục thở dài: “Tên khốn Từ Úc đó đi nhiều năm như vậy, một tin tức cũng không có, cậu còn chờ anh ta làm gì?”

“Đuờn rồi.” Tô An Hi quát lớn một tiếng, vội vàng che miệng Liêu Chí Bình, lúc này mới nhìn về phía Từ Úc, có chút xin lỗi anh: “Cậu ấy uống say nói hươu nói vượn, em đưa cậu ấy về. Cảm ơn anh hôm nay đã chiều dài.”

Nói xong Tô An Hi âm thầm cắn răng một cái, cô đứng dậy tóm Liêu Chí Bình, nhưng không ngờ lực trên vai đột nhiên buông lỏng, Liêu Chí Bình bị Từ Úc dùng một tay đỡ lên.

Anh hơi xoay người, một tay khác cầm áo khác vắt trên ghế ném cho Tô An Hi, nghiêng đầu nói với cô: “Mặc vào, anh tiễn hai người.”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rốt cuộc em muốn thế nào?

Biên tập: Bột

Mây đen bị đè ép như muốn vỡ tung, gió thổi mạnh báo hiệu cơn giông sắp đến.

Ngoài tiệm cơm, cuồng phong nổi lên bốn phía, xem ra chỉ chớp lát nữa, mưa to sẽ kéo tới.

Từ Úc đỡ Liêu Chí Bình say thành bùn nhão hướng ra ngoài, Tô An Hi đi theo sau bọn họ, lão Thái thấy thế cũng tiến lên đón.

“Uống say?” Lão Thái liếc quần áo Tô An Hi mặc trên người, nhìn về phía Từ Úc hỏi thử.

“Ừm.” Từ Úc ngược mắt đối mặt với lão Thái, nói với ông ấy: “Bữa hôm nay ký sổ cùng lúc trước, quay lại sẽ tính cả thế.”

Lão Thái xua tay, cười nói: “Tôi còn sợ cậu chạy không thoát đấy. Thật là, cậu cứ lo liệu xong cho bạn cậu trước đi.”

Từ Úc gật đầu: “Được, đi đây.”

“Chậm một chút!” Lão Thái tiến lên hỗ trợ mở cửa.

“Em đi gọi xe.” Tô An Hi nói xong thì dẫn đầu chạy ra bên ngoài, gió lạnh thốc vào dưới chân cô, hơi lạnh khiến cô âm thầm run rẩy, quần chặt lấy chiếc áo khoác to rộng trên người.

Lão Thái đi theo bên người Từ Úc, nhìn cô gái đứng bắt xe trên vỉa hè, cười nhạt một tiếng: “Quần áo đều mặc trên người cô ấy, còn nói chỉ là bạn.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của lão Thái, đèn đường mờ mờ chiếu xuống bóng người cao gầy, mảnh khảnh được áo khoác to rộng bao lấy. Áo che tới nửa đùi của cô, chỉ lộ ra một đoạn váy.

Dưới váy là cặp chân thon dài, trắng nõn trần trụi trong không khí, đôi chân ấy được ánh đèn chiếu sáng tới rục rờ.

Thật ra, ngay từ lúc Tô An Hi bước vào cửa tiệm cơm, anh đã phát hiện tất cả những sinh vật giống đực trong phòng, bao gồm cả anh, đều đang nhìn cô, còn nhìn tới mê mẩn.

Đây chính là cái gọi là thời gian trôi, khiến cô gái nhỏ duyên dáng, yêu kiều trước kia trở thành người phụ nữ thành thục, quyến rũ như bây giờ.

Vì thế, cỡi quân trang xuống là có thể mặc ngắn như vậy?

Trong lòng xẹt qua một tia khó chịu, lúc này mới thúc đẩy anh đối mặt với sự thật.

“Trời mưa, đi vào đi.” Từ Úc không trực tiếp đáp lại lão Thái, mà lại bị hai giọt nước mưa đột ngột kéo về với hiện thực.

“Vậy tôi vào đây, đi đường cẩn thận.” Lão Thái nói xong cũng không dài dòng, quay người liền tiến vào trong.

“Từ Úc.” Tô An Hi bắt được xe taxi, mở cửa xe rồi xoay người hô một tiếng.

Giọt mưa có xu hướng biến thành màn mưa, gió cũng thuận thế càng mãnh liệt, Từ Úc nhanh chóng đỡ Liêu Chí Bình đi tới.

Sau đó anh nhét Liêu Chí Bình đã ngủ như heo chết vào ghế phía sau, ngẩng đầu nói với Tô An Hi: “Em ngồi phía trước, anh trông cậu ta.”

Tô An Hi gật đầu, kéo cửa ghế lái phụ ra rồi ngồi vào, ngay sau đó cửa phía sau cũng theo đó mà đóng lại.

“Tới bệnh viện vũ cảnh.” Tô An Hi báo địa chỉ, xe taxi dần dần hòa vào làn đường.

Chưa tới một hồi, mưa to tạt vào cửa kính bên cạnh, trên mũ xe phát ra âm thanh va chạm kịch liệt. Kính chắn gió cũng bị nước mưa biến thành một mảng sương mờ, khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

Tô An Hi nhìn hai người đàn ông ngồi ở ghế sau qua gương chiếu hậu. Liêu Chí Bình ngửa đầu, há miệng nằm ngáy o o, Từ Úc bên cạnh mặc áo ngắn tay màu đen, hai tay đan lại trước ngực.

Vì ánh sáng nên cô chỉ nhìn thấy đường xương hàm lưu loát lại cứng cỏi của anh, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn bị ẩn đi, không thấy rõ biểu cảm.

Cô cúi đầu đưa tay kéo khóa chiếc áo khoác trên người, hơi nhấp nhô miệng. Trên quần áo có mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa cùng hương xả phòng tươi mát, tất cả đều thuộc về người phía sau kia.

“Vợ, ra đây chồng ôm một cái nào.” Giọng Liêu Chí Bình ngồi phía sau bỗng vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Tô An Hi nhìn vào gương chiếu hậu, con ngươi tròn lớn vì thấy cả người Liêu Chí Bình nằm trên vai Từ Úc, tay còn vói vào trong.

“Vợ... O vợ, sao tự nhiên ngực em cứng thế?” Tay Liêu Chí Bình xoa xoa ngực Từ Úc, biểu cảm và giọng điệu đều rất gọi dòn.

Tô An Hi không nhìn được nên bật cười thành tiếng.

Tài xế xe taxi chứng kiến cảnh này nhiều rồi, cũng cười nói: “Ài, mấy người trẻ tuổi các cô các cậu không uống được mà vẫn uống say mềm, uống nhiều rồi không phân biệt là nam hay nữ, động tay một cái là ôm là hôn, cứ thế này nhiều là không được đâu...”

Vừa dứt lời, âm thanh phía sau lại vang lên: “Vợ xinh đẹp, mau đến đây chồng hôn một cái, moa... moaz...”

Tô An Hi vừa nghe xong thì vội vàng xoay người nhìn, sau đó cong môi cười tới ứa nước mắt.

Phía sau, Từ Úc dùng tay đẩy má phải của Liêu Chí Bình, khiến má trái của anh ta dính sát lên mặt cửa kính, giữa hai người là cánh tay dài mang đường cong cơ bắp tuyệt đẹp của Từ Úc.

“Sau này đừng để cậu ta uống rượu.” Từ Úc cực kỳ bình tĩnh nhắc nhở Tô An Hi.

Tô An Hi âm thầm ho khan, cô nín cười, nói với Từ Úc: “Xin lỗi, đây là lần đầu tiên em thấy cậu ấy như vậy.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, khóe miệng đột nhiên cong lên, giọng lại lạnh xuống, anh nói: “Cần xin lỗi cũng không phải em.”

Tô An Hi hơi nghẹn một chút, khúc nhạc dạo ngắn như vậy lại bị bầu không khí lúc này phá hỏng.

Cô quay lại, ngồi xuống, không nói nữa.

Mưa ngoài cửa sổ rơi rả rích, cần gạt nước vẫn tiếp tục gạt trái rồi lại gạt phải.

Xe dừng bên cạnh khu ký túc xá của bệnh viện vũ cảnh. Tô An Hi thấy trời mưa không nhỏ nên quay người nói với Từ Úc: “Em dìu cậu ấy vào, hôm nay làm phiền anh rồi.”

“Ừm.” Từ Úc mở cửa xe, đỡ phải Tô An Hi cũng xuống xe. Anh cúi xuống đỡ Liêu Chí Bình ra, giao cho đối phương.

Nhưng Tô An Hi quả thực đã đánh giá thấp trọng lượng của người say, cả người cô đứng không vững nên nghiêng sang một bên. Từ Úc thấy vậy nên từ sau lưng đỡ lấy cô, trên eo đột nhiên có lực khiến cả người cô căng lên.

Ngay sau đó, Từ Úc liếc mắt Tô An Hi nhưng không nói chuyện, anh vung tay, thấp người xuống kéo Liêu Chí Bình lên lưng mình, cống anh ta hướng vào bên trong.

Con người của Tô An Hi ngưng lại, cô tranh thủ thời gian quay lại trả tiền cho tài xế taxi, sau đó hai tay cầm lấy túi xách, nhanh chóng chạy theo vào.

Liêu Chí Bình ở tầng một, Tô An Hi sờ túi áo bên của Liêu Chí Bình để lấy chìa khóa mở cửa. Cô nghiêng người tránh đường để Từ Úc đi vào trước, sau đó tự mình cũng theo vào, đóng cửa lại.

Từ Úc ném Liêu Chí Bình lên giường, đứng chống nạnh bên giường nhìn một chút, sau đó quay người nói với Tô An Hi: “Em đi ra ngoài trước.”

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình nằm trên giường một chút, chuyển tầm mắt về phía Từ Úc, hỏi: “Không phải anh muốn đánh cậu ấy chứ?”

“Anh giúp cậu ta cởi quần áo ướt, có phải em cũng muốn nhìn không?”

“Vậy em đi ra ngoài trước.” Tô An Hi xoay người rồi đi, còn đóng cửa phòng lại.

Tô An Hi có chút thất thần, cô ngồi trên sofa nghe âm thanh đun nước của ấm siêu tốc, nghe cả tiếng mưa rơi xuống mái che “lộp bộp lộp bộp”.

Mãi tới khi thấy cửa phòng đóng chặt mở ra, bóng người cao lớn bước tới, cô mới đứng dậy đi lấy nước, cốc thủy tinh trong suốt chứa một nửa chất lỏng màu nâu.

“Phòng ngừa trước một chút.” Tô An Hi đưa cho Từ Úc.

Từ Úc đi qua nhận lấy, ngón tay cọ qua ngón tay cô. Thấy cô thu tay lại, anh nhìn cô một cái, ngửa đầu uống tới giọt cuối cùng.

“Đi đây.” Anh đưa cốc cho Tô An Hi rồi hướng ra cửa ngay.

“Chờ một chút.” Tô An Hi thấy mái tóc ngắn và chỗ tiếp nối ở cổ của anh đều thấm nước mưa, sau lưng không bị ướt là vì anh mới cởi Liêu Chí Bình.

“Còn có việc?” Từ Úc quay người nhìn Tô An Hi chằm chằm. Bốn mắt nhìn nhau, con người trầm tĩnh, thâm thúy kia của anh vẫn gió mưa không gọn sóng như cũ.

Tô An Hi để cốc trên tay lên bàn trà, sau đó cởi áo khoác ra đi tới đưa cho Từ Úc: “Quần áo trên người anh ướt hết rồi, em tìm quần áo của Liêu Chí Bình cho anh thay tạm.”

Từ Úc nhận áo khoác, thấy Tô An Hi muốn hướng vào phòng ngủ thì mày anh nhăn chặt, chạy nhanh tới túm lấy cổ tay mảnh khảnh của Tô An Hi, nói với cô: “Không cần.”

“Không sao.” Tô An Hi cười kiêu không sao cả, thoát tay khỏi bàn tay to lớn của anh, một bên đặt tay lên then cửa rồi nói: “Thay quần áo để tránh cảm mạo.”

“Anh đã bảo không cần.” Bỗng nhiên Từ Úc gầm lên, đưa tay kéo Tô An Hi sang một bên, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, hỏi: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Tô An Hi sững sờ, không ngờ Từ Úc sẽ nổi giận. Cô hít sâu một hơi, tim cũng nén giận, sau đó ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Từ Úc, đột nhiên yên lặng.

“Em muốn thế nào? Lời này không phải em nên hỏi anh sao?” Tô An Hi cong môi mang ý cười lạnh lùng. Một trận gió từ cửa sổ thổi tới, ngưng trên người cô. Một trận rừng mình vì lạnh dâng lên, cô vẫn mặt mày không đổi, tiếp tục: “Từ Úc, câu đầu tiên anh nói với em tại hiện trường sát lộ đó, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Anh không muốn thế nào?” Anh đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Cô nói.

Trầm mặc, tĩnh mịch như đã cách cả một thế hệ.

Từ Úc và Tô An Hi vẫn nhìn đối phương, không khí như ngưng đọng lại. Rõ ràng tất cả mọi thứ trông đều thật tốt đẹp, họ lại cố tình chạm vào vảy ngược của nhau, sau đó cố chấp tạo ra tường đồng vách sắt không thể phá vỡ.

Cũng giống như năm đó, cũng tựa như cảnh tượng vào lúc này: cô nói chia tay, anh nói được.

Đến tận bây giờ vẫn không nói lời nào, từ đây trời Nam đất Bắc, 9 năm không gặp nhau.

Không ai trong bọn họ biết lần chia tay kia ngoài mặt trông như gió êm sóng lặng, thật ra lại thương tích đầy mình, là bi thương, đau đớn tới muốn mạng.

Từ Úc xoay người, xách theo áo khoác rồi kéo cửa ra, trận gió lùa ẩm ướt ứa đến. Toàn thân anh là giá rét thấu xương, tim cũng như bị đông lại, sẽ không đập lại được nữa.

Anh tự cười giễu một tiếng. Tô An Hi, em vẫn không thể dịu dàng với anh một lần, lần nào cũng như vậy.

Cửa bên ngoài đóng lại “ầm” một tiếng, Tô An Hi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Cô chợt bật cười, tiếng cười càng lớn sánh cùng tiếng mưa, hốc mắt cô cũng càng đỏ hơn.

Tiếng đồng hồ “tích tắc” trên tường vang lên, ký ức được ghép lại từng mảnh từng mảnh dần trở về.

Khoảng thời gian xa xôi đó như ngọn nến, “tạch” một tiếng được phát sáng...

Rốt cuộc anh muốn thế nào?

Khi đó chính cô đã hỏi anh như vậy.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cái thích của thuở thiếu thời mỏng manh và mãi cảm

Biên tập: Bọt

Thời gian trôi qua vĩnh viễn không quay trở lại, chuyện cũ chỉ có thể là dư vị. Nhớ tới thời thanh mai trúc mã, ngày đêm của hai đứa nhỏ có lẽ luôn gắn liền với những vô tư.

...

Nhưng đối với Từ Úc và Tô An Hi mà nói, thanh mai trúc mã và hai đứa nhỏ vô tư kia, ha ha, không hề tồn tại.

Từ khi Tô An Hi có kí ức tới nay, đã vị tiểu bá vương nhà họ Từ này bắt nạt. Kể ra cũng lạ, trong đại viện không chỉ có một cô nhóc là cô, nhưng Từ Úc chỉ thích bắt nạt mình cô.

Mà Tô An Hi cũng không phải công chúa Babie bé nhỏ gì. Tuy trong mắt cha mẹ, các vị trưởng bối, bạn bè và thầy cô, cô vẫn luôn là cô bé ngoan ngoãn, yêu học tập, không thích gây chuyện. Có điều, chỉ có mình Từ Úc biết con nhóc thối này có chút xấu xa.

Từ Úc luôn có thể tìm được những phương pháp mới để trêu chọc Tô An Hi. Tô An Hi cũng luôn có thể lòng vòng để chú Từ đánh anh.

Cho nên, quan hệ trước nay của bọn họ không phải là cá lớn nuốt cá bé như bề ngoài, mà là kì phùng địch thủ ngầm.

Mãi cho đến kì nghỉ hè Tô An Hi chuyển tiếp lên cấp hai, bố mẹ cô ầm ĩ một trận tới mức không ai khuyên nổi.

Di Lâm đưa Tô An Hi chuyển ra khỏi đại viện, trở về nhà mẹ đẻ ở phương Bắc, một lần đi này chính là ba năm.

Chuyện bố mẹ của Tô An Hi khi cô còn nhỏ đó, nói một câu dễ nghe thì là chuyện của người lớn, cô vốn không có quyền hỏi đến. Nhưng lúc mẹ đưa cô rời đi, cô nhớ rõ bố mình đã nói một câu: “Anh sẽ không ly hôn.”

Từ khi sinh ra chưa bao giờ rời khỏi quê hương, cha mẹ lại ầm ĩ như vậy, trong lòng cô tự nhiên cũng không dễ chịu.

Còn phải rời khỏi đám bạn chơi từ thuở nhỏ, trong lòng lại càng thêm khổ sở.

Điều duy nhất khiến lòng cô vui hơn một chút, đó là cuối cùng cũng thoát được tên hỗn thế ma vương Từ Úc kia.

Thế nhưng tới lúc thực sự rời đi rồi, đến với hoàn cảnh lạ lẫm, loại tưởng niệm khó hiểu lại vây lấy cô cả thời cấp hai.

Đương nhiên, đối với Từ Úc hoàn toàn không biết tin gì thì là tức giận, cực kì tức giận.

Sau khi đi trại hè trở về không thấy đối tượng bắt nạt đâu nữa, trong lòng anh thoáng chốc trở nên vắng vẻ.

Thật ra lúc đó, cả hai đều không hiểu bọn họ bắt nạt lẫn nhau, không phải là chán ghét mà là thích.

Trận tức giận này của Từ Úc kéo dài ba năm.

Ba chữ Tô An Hi tuyệt đối là cấm kỵ với anh, chưa nói tới ba chữ viết liền nhau, dù có tách ra cũng không được.

Mấy từ như “An tĩnh, Hi vọng, Tô Châu” đều không được.

Mỗi lần mấy người Hoắc Nham Tông không chú ý nhắc tới Tô An Hi, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Từ Úc sẽ lập tức đổi sắc, sau đó quay lưng chạy lấy người.

Bọn họ đều biết Từ Úc có tình cảm khác biệt với Tô An Hi, có điều lúc đó đều là mấy đứa nhóc chưa lớn, ai có thể cho là thật

...

Gặp lại là sau ba năm, Tô An Hi bước từ trên xe xuống. Lúc đi qua sân bóng rổ, từng dãy ngò đồng cao lớn chắn tầm mắt cô.

Dù vậy, cô chỉ cần nhìn một chút là thấy thiếu niên đồ mồ hôi như mưa trên sân bóng kia.

Áo đồng phục bóng rổ màu vàng dán vào thân thể gầy gò nhưng không yếu ớt của anh, cả người anh như được phủ một tầng kim quang sáng rực rỡ.

Dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi của anh trượt từ trên trán xuống, mồ hôi trên cằm cũng rung rung như sắp rơi xuống. Anh đưa tay lau mồ hôi trên tóc mái, lắc lắc đầu một chút, mồ hôi rơi xuống mặt đất như mưa.

Có điều ba năm trôi qua, anh lại càng đẹp trai hơn.

Ngày ấy, Từ Úc không biết Tô An Hi anh tức giận ba năm đã trở về...

Lúc thực sự gặp lại là ngày hôm sau, cũng là ngày khai giảng đầu tiên.

Học sinh lớp 10 mới vào đều lưu truyền tên người đứng đầu bắt mắt, đó là nữ sinh Tô An Hi.

Vì sao lại lưu truyền? Có ba điểm.

Thứ nhất, cô không tham gia huấn luyện quân sự dành cho học sinh mới, cứ đột nhiên xuất hiện như vậy.

Thứ hai, cô đứng thứ nhất khi thi vào cấp ba. Thậm chí còn cao hơn người đứng thứ hai tròn 30 điểm. Trong trường Nhất Trung đông đúc nhân tài này, cô dẫn trước xa như vậy là tương đối thành công.

Còn điểm thứ ba sao, chính là tò mò. Thiếu nam thiếu nữ 15, 16 tuổi luôn thấy mới mẻ với mọi chuyện. Đồ vật cũng được, nhân vật cũng tốt, lòng tò mò vượt xa trí tưởng tượng cũng là cấu tạo điển hình của sinh lý và tâm lý.

Vì thế lời đồn đại biến thành: bộ dạng của thủ khoa Tô An Hi chính là một con mọt sách bốn mắt.

Khi thiếu nữ mặc đồng phục đi vào lớp 10-1, cô buộc tóc đuôi ngựa cao vút, đeo cặp sách đứng trên bục giảng, hào phóng giới thiệu bản thân thì ngay lập tức đã đánh bại mọi lời đồn. Hình ảnh ấy như cái tát vang dội tới những bạn học lan truyền tin đồn kia.

Đâu có bộ dạng mọt sách bốn mắt nào ở đây, rõ ràng là nữ hiệp xinh đẹp từ tiểu thuyết võ hiệp mà!

Người rảnh rỗi như Từ Úc vốn không quan tâm tới động thái của trường học. Dừng nhìn anh được gắn với thân phận hot boy, thật ra chính là một học sinh yếu kém.

Vì vậy tới lễ khai giảng buổi chiều, Từ Úc vốn không chú ý gì lại nghe thấy đám nữ sinh vây quanh dùng giọng khinh thường khi nhắc đến “học sinh đại diện cho khối 10 – Tô An Hi”, lúc này anh mới ngẩng đầu lên.

Cách một nửa sân tập và đường chạy, thiếu nữ đi đến bàn chính giữa trên đài, đứng trước micro và dùng đôi mắt sáng ngời nhìn mọi người dưới đài, sau đó hơi khom lưng cúi chào, để lộ ra dáng vẻ đoan chính. Sau nữa, âm thanh trong trẻo của cô cũng truyền tới lỗ tai mọi người thông qua loa tập thể của trường.

Từ Úc nhìn Tô An Hi chằm chằm. Người từ trước đến nay ngang bướng, lạnh lùng như anh lại nhếch môi cười một tiếng nơi công cộng, nhưng sau đó đã thu lại ngay.

Ồ! Nhóc xấu xa, về rồi đấy à?

Sau khi Tô An Hi phát biểu xong, cô đứng ở chỗ cao, đối mắt với cặp mắt đen kìa qua đám người đông đảo. Sau đó âm thầm khiêu khích cười một tiếng, giống như đang trả lời anh.

Ha! Tiểu bá vương, em về rồi đây.

Khoảnh khắc đó, không ai biết thật ra bọn họ đang nhìn nhau chăm chú.

Cũng chính khoảnh khắc đó, không ai biết, thậm chí chính họ cũng không biết: Trong cái nắng gắt gao của ngày hè, trong cơn gió nhẹ ẩm ướt, lần đầu tiên tất cả mọi người đã trở thành vai phụ trong cuộc đời của hai người bọn họ.

...

Sau khi tan học ngày đó, Tô An Hi vừa mới dừng xe ở nhà xe đã bị người chặn lại.

“Được lắm, Tô An Hi, trở về cũng không báo báo một tiếng.” Tần Thụy cố ý thể hiện một mặt hưng sư vấn tội mà chỉ vào Tô An Hi, nói gì cũng không cho cô đi qua.

“Đúng vậy, lúc đi cũng không nói một tiếng, trở về lại còn lên lút.” Hàn Phóng đứng chống nạnh như muốn hầu hạ cô bằng đại hình: “Tô An Hi, tôi là ai? Không nói được thì cậu chết chắc.”

Tần Thụy và Hàn Phóng cùng tuổi với Tô An Hi, ngày còn học tiểu học họ từng học chung một lớp.

Bây giờ, Tần Thụy vẫn học ở Nhất Trung, chỉ không ở cùng lớp với Tô An Hi, cũng trong lễ khai giảng mới nhận ra Tô An Hi.

Hàn Phóng thì sao, học ở trường trung học trực thuộc đại học Du. Sau khi tan học trở về nghe cái loa lớn Tần Thụy báo tin, thế nên hai người đồng loạt đi xem Từ Úc.

Kết quả người ta làm bộ chẳng liên quan gì đến tôi. Không biết lúc cô nhóc Tô An Hi đi rồi, ai là người không vực dậy nổi tinh thần.

Tô An Hi cười cười, nhận mặt từng người: “Tần Thụy, Hàn Phóng, không sai chứ?”

Hai người được gọi tên đều hải lòng nở nụ cười: “Coi như cậu còn có lương tâm.”

“Choi từ nhỏ tới lớn, không dám quên.”

Tô An Hi chính là sợ hai người này chơi xấu cô. Nhớ năm đó lúc Từ Úc chinh cô, hai người này còn xem rất nhiệt tình. Bây giờ cả đám đều cao to thế này, cô thừa nhận mình không đắc tội nổi.

“Anh thì sao?”

Vừa dứt lời, Tô An Hi ngẩng đầu nhìn lại. Thiếu niên khôi ngô đút hai tay vào túi quần, ung dung đi tới từ sau lưng Tần Thụy và Hàn Phóng.

“Từ Úc.” Tô An Hi nhìn người từng cao sần sần như mình, bây giờ đã biến thành cậu thiếu niên cao hơn cô một cái đầu. Cô nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng nhỏ trắng nõn, ngữ điệu mang vẻ trêu chọc: “Tiểu bá vương, ba năm không gặp, sao anh cao lên nhiều vậy?”

Từ Úc lười biếng rũ mắt nhìn Tô An Hi, nửa ngày sau mới “hừ” một tiếng, giọng điệu không được hữu hảo như Tô An Hi: “Em cũng biết ba năm không gặp.”

Nụ cười trên mặt Tô An Hi có chút cứng lại, nịnh nọt không thành rồi.

Nhưng sự căng cứng đó cũng chỉ là một chút, thoáng cái đã biến mất. Tô An Hi liếc mắt nhìn cặp nam nữ sinh cách đó không xa, vui vẻ phát tay với bọn họ, rồi hỏi lại người trước mắt.

“Hoắc Nham Tông cũng tới sao?”

Nói xong, Tô An Hi bỏ qua sự không thoải mái vừa rồi, đẩy hai đại môn thần ra, chạy thẳng tới chỗ hai người kia: “Hoắc Nham Tông, Từ Lai.”

Hai người bị gọi cũng dừng bước, nhìn kỹ người trước mắt, lúc này mới tràn ra nụ cười, cùng nhau hô lên: “Tô An Hi?”

Tần Thụy và Hàn Phóng rớt rít vở vai Từ Úc, âm thầm lắc đầu, rồi lại đồng loạt ném cho anh ánh mắt nén bi thương.

Thanh mai mong ngóng ba năm không để ý đến anh, anh còn không tốt bằng người khác và em gái ruột nhà mình cơ đấy.

Cuộc đời này! Chính là một màn hài kịch.

...

Đôi khi quỹ đạo thời gian cực kỳ giống nhau. Nếu nói tới thời tiểu học, Từ Úc và Tô An Hi không hợp nhau vì chán ghét đơn thuần. Thi hiện tại tới cấp ba, lại không thể dùng hai từ “chán ghét” đơn thuần để giải thích rõ ràng được.

Bắt đầu từ khi nào bọn họ không để ý tới đối phương đây? Hẳn là không bao lâu sau trận đấu bóng rổ của trường.

Ngày đó, đội trưởng đội bóng rổ trường trung học trực thuộc đại học Du vừa nói vừa cười rồi lôi kéo Tô An Hi.

Ngày đó, hoa khôi giảng đường đưa nước cho Từ Úc. Mà Từ Úc luôn làm lơ nữ sinh toàn trường... lại nhận lấy.

Đêm hôm đó, trong sân bóng rổ của đại viện, hai người vốn thích nhau lại dùng đôi nóng nhìn đối phương.

Từ ngày đó về sau, hai bọn họ không phản ứng lại nhau nữa, mỗi người mỗi ngả.

Các bạn nhỏ trong đại viện đều không hiểu ra sao, cũng không thể hiểu thấu.

Đến lúc đó, trường Nhất Trung truyền ra tin đồn học thần Tô và hot boy Từ bất hòa với nhau.

Nếu muốn hỏi nguyên nhân trong đó, thì có suy đoán là: Học thần Tô coi thường hot boy Từ học hành yếu kém, còn hot boy Từ không hợp mắt học thần Tô cả ngày mang bộ dạng cao cao tại thượng.

Thế nhưng mọi người đều biết hot boy học kém là thật, còn học thần cao cao tại thượng lại là giả.

Ít nhất toàn bộ khối 10 đều biết Tô An Hi đẹp người đẹp nết, lại học giỏi, hơn nữa còn thích giúp đỡ mọi người.

...

Cái thích của thuở thiếu thời thường mỏng manh và miễn cưỡng. Khoảng thời gian yêu thầm lẫn nhau, những thứ còn giấu trong lòng, những bí mật cất giấu trong sổ ghi chép đó, đều nương theo mùa mưa trân quý của mỗi người.

Đại đa số đều gặp trở ngại với thanh xuân của chính mình.

Một trận bão loạn trăm bề năm đó, cuối cùng cũng sẽ hòa thành thanh xuân.

Đó cũng là một màn ghen tuông đầy trời, là thời thanh xuân u mê không tỉnh ngộ.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tô An Hi, làm hòa đi!

Biên tập: Bọt

Thanh xuân giận dữ không giống lúc còn nhỏ chơi với tất cả mọi người. Hôm nay không chơi với cậu, ngày mai lại nắm tay cùng đi học.

Cái gọi là tuổi trẻ ngông cuồng, đại khái đều được mọi người lấy chiêu bài “tuổi nhỏ không hiểu chuyện” để lấp liếm, sau đó còn phát huy những hành động ki cục và sĩ diện cãi láo vô cùng nhuần nhuyễn.

Đến mức cho tới bây giờ Tô An Hi và Từ Úc vẫn chưa làm hòa.

Làn chiến tranh lạnh này là thế lực ngang nhau, nếu để đếm thời gian thì hình như đã kéo dài cả một mùa Thu Đông.

Ở trường học, dù sao hai người bọn họ cũng cách tầng khó gặp. Nếu ngẫu nhiên gặp ở sân trường, cũng chỉ xa cách liếc mắt khinh thường nhau, sau đó mỗi người mỗi đường.

Lúc một đám người trong đại viện tụ họp chơi đùa cùng nhau, hai người vẫn một mặt “anh thiếu tiền em” và “ông đây không có tâm trạng”.

Tóm lại, nhóm người chơi từ nhỏ đều biết, nếu nói về năng lực tác chiến thì Từ Úc và Tô An Hi nhất định là những người tài giỏi nhất.

Nhóm người bọn họ cũng trong tối ngoài sáng khuyên hai người, đáng tiếc là hiệu quả không được lớn, càng về sau càng không giải quyết được, mặc hai người muốn làm gì thì làm.

Nếu nói tới chân chính làm hòa thì phải quy công cho bạn ngồi cùng bạn của Tô An Hi là Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình là học sinh chuyển tới vào học kì hai của lớp 10, đây cũng là một học bá, có điều chính là một học bá chuyên thị phi, người lại cực kỳ trắng, giống như đồ sứ vậy.

Bạn tốt Phùng Tiểu Dao của Tô An Hi luôn nói anh ta cực kỳ giống mấy vai thiếu nam thuần khiết, không nhiễm bụi trần trong phim Hồng Kông của thập niên 90.

Tô An Hi không biết Liêu Chí Bình có giống thiếu nam hay không, có điều cô biết Phùng Tiểu Dao thầm thích anh ta.

Mà cô và Liêu Chí Bình thuộc dạng bạn bè học thuật, có thể nói là mới gặp đã thân, chỉ hận quen nhau quá muộn.

Thế là lúc ấy ba người bọn họ tạo thành phiên bản hiện đại của Ba Kiếm Khách.

Việc này chủ yếu còn có một nguyên nhân khác, ba người họ luôn vừng vàng tại ba hạng đầu tiên, khiến người khác ước ao mà ghen tị.

Về sau, Từ Úc nghe được tin giữa đường nhảy ra một nhân vật Trình Giảo Kim (1) mang tên Liêu Chí Bình, vì vậy đột nhiên anh có chút cảm giác nguy cơ.

(1) Trình Giảo Kim (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường. Trình Giảo Kim là bạn thân của Tần Thúc Bảo từ thuở nhỏ. Khi ra trận ông sử dụng rìu làm vũ khí. Khi đánh nhau, 3 búa đầu thì rất mạnh nhưng đến búa thứ 4 thì không được như vậy nữa. Ông tham gia khởi nghĩa ở Ngõa Cương và làm vua ở đó 3 năm. Khi Lý Mật lên làm vua một thời gian thì ông không phục nên cùng với Tần Thúc Bảo, La Thành sang Lạc Dương cùng Vương Thế Sung và Đan Hùng Tín (vốn là tướng cũ Ngõa Cương đã bỏ đi trước đó). Từ Mậu Công sau khi hàng Đường đã giả dạng sang Lạc Dương chiêu hàng 3 người, Giảo Kim và Thúc Bảo theo về còn La Thành thì đang bệnh nên không đi được bắt đắc dĩ phải hàng Vương Thế Sung. Ông theo Lý Thế Dân đánh dẹp các phản vương khác. Khi về triều được phong làm chức Tổng binh.

Ngày đó Từ Úc đang chơi trong sân bóng rổ, vừa xoay người đã thấy Tô An Hi đi cùng một nam sinh trắng nõn, hơn nữa còn cười nói với nhau như lũ ngốc. Con tức giận trong anh đột ngột vọt tới tận cổ.

Anh không hề nghĩ ngợi mà ném quả bóng rổ qua.

Liêu Chí Bình thỉnh linh bị bóng rổ ném chảy máu mũi, bị dọa tới mức ngất xỉu tại chỗ.

Từ Úc ném bóng chỉ thoải mái nhất thời, không ngờ lại ném người ta tới chảy máu không ngừng. Sau đó thấy Tô An Hi quát mắng lờm lờm thì ánh mắt đắc ý của anh trong nháy mắt lại trở thành không biết phải làm sao.

Lần này thật quá đáng, xem chừng Tô An Hi cũng rất tức giận.

Từ Úc tranh thủ thời gian chạy tới, không nói hai lời đã xông Liêu Chí Bình tới phòng y tế. Sau khi kiểm tra, mũi Liêu Chí Bình bị thương dẫn tới việc các mao mạch bị vỡ.

Nhìn thì khiến người khác sợ hãi, nhưng thật ra không có vấn đề gì lớn.

Tô An Hi đứng với Từ Úc bên ngoài phòng y tế, hai người nhìn học sinh đến học sinh đi nhưng không ai nói chuyện.

Nửa ngày sau, Từ Úc mới mở miệng: “Hôm nay coi như anh sai, anh sẽ chịu trách nhiệm”

Tô An Hi cười lạnh: “Anh luôn tự cho mình là đúng. Trái đất này không phải chỉ xoay quanh một mình anh.”

“Em còn không biết xấu hổ mà nói anh.” Nửa năm không cãi nhau, Từ Úc cực kỳ hăng hái: “Em cho rằng em là Đáng cứu thế, luôn cười nói với tất cả mọi người?”

“Em cùng mọi người là giao lưu học tập. Không giống anh, anh là giao lưu tình cảm, đặc biệt là với hoa khôi giảng đường đúng không?”

Tô An Hi hành động kì lạ: “Cũng đúng, hoa khôi người ta nói chuyện ê ê a a, nam sinh mấy anh đều thích đi?”

“Cái gì mà hoa khôi giảng đường ê ê a a...”

“Giả vờ, anh cứ tiếp tục giả vờ mất trí nhớ đi...”

Từ Úc vừa nghe xong, đột nhiên không giận được nữa. Lúc trước giận nhau lâu như thế không nói rõ được do ai, thì ra là bởi hoa khôi giảng đường sao?

Có điều anh rất buồn bực, anh và hoa khôi giảng đường không có gì mà!

“Thật ra anh và...”

Từ Úc đang chuẩn bị giải thích, Phùng Tiểu Dao đã gọi Tô An Hi tiến vào.

Liêu Chí Bình tỉnh lại trên giường bệnh, nhìn hai người đứng bên cạnh giường thì cho là mình đã chết rồi.

“Tôi không phải trời cao đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh đã lên thiên đường đó chứ?”

Phùng Tiểu Dao tát anh ta một cái, vành mắt còn hồng lờm Liêu Chí Bình: “Tai họa lưu lại ngàn năm, dù có chết cậu cũng sẽ xuống địa ngục.”

Liêu Chí Bình suýt xoa vì cái mũi đau, nhưng vẫn nhũn nhũn cười ha ha, hỏi: “Phùng Tiểu Dao, sao mắt cậu đỏ như con thỏ vậy?”

Một tay Tô An Hi nắm bả vai Phùng Tiểu Dao, liếc xéo Liêu Chí Bình một cái: “Này, không sai biệt lắm đâu!”

“Tô An Hi, tôi lại gây tội gì với cậu hả?” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái.

Từ Úc đứng ở cửa thấy rõ một màn này thì lập tức hiểu ra, hai người kia hợp lại mới là một đôi?

Anh đi tới, cúi đầu nhìn Liêu Chí Bình trên giường, thành khẩn xin lỗi: “Ngại quá, vừa rồi lỡ tay nên ném bóng vào đầu cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn bức tường cao đứng bên cạnh giường mình này, nhìn nhìn một chút, đồng tử của anh ta bỗng nhiên giãn ra, chỉ vào Từ Úc rồi hỏi: “Anh là Từ Úc của lớp 11-8?”

“Đúng vậy.” Từ Úc gật đầu nhẹ.

“Ài, chào anh chào anh.” Liêu Chí Bình ngồi dậy, hai tay nắm lấy tay Từ Úc ra sức lắc lắc: “Về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Được!” Từ Úc tự biết mình đuối lý nên đồng ý rất thoải mái.

Tô An Hi nhìn cảnh tượng thu nạp đệ tử này thì dở ớ dở cười, đầu óc bị đập hồng luôn rồi sao?

Mãi tới về sau, Liêu Chí Bình mới giải thích với Tô An Hi: “Từ Úc đó! Nhất Trung – Du Giang không ai dám đắc tội, vừa đẹp trai vừa khỏe liệt, có anh ấy bao bọc thì cuộc sống cấp ba sẽ bình bình an an.”

Lúc ấy Tô An Hi vừa viết bài thi vừa cười lạnh: “Người ta học lớp 11, cậu học lớp 10, đầu óc cậu có lẽ bị đập hồng thật rồi.”

...

Sau tiết tự học buổi tối hôm đó, Tô An Hi ngồi xe buýt thì “ngẫu nhiên gặp được” Từ Úc. Trước đó xe đạp của cô lâu không đi nên bị hồng, vẫn chưa mua lại. Vì vậy cô đi học bằng xe buýt, mấy người Từ Úc và Hoắc Nham Tông thường vẫn đi xe đạp, không ngờ hôm nay anh thế mà lại không đi xe.

Giữa hai người là mấy nữ sinh ồn ào, bọn họ cười cười nói nói, còn nhỏ giọng nói thầm, thường xuyên nhìn lên Từ Úc.

Tô An Hi lờm ngớt trong màn đêm, xe đã tới rồi.

Cô liếc nhìn mấy nữ sinh không vội lên xe bên cạnh Từ Úc, sau đó sải bước chân dài lên xe, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới lên bên cạnh cửa sổ.

Ha, còn bị người ta chằm mắt bên cạnh cửa xe nữa!

Cuối cùng Từ Úc cũng lên xe, anh đi qua chỗ ngồi của Tô An Hi thì nhìn cô một cái, kết quả người ta mặt không biểu cảm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe bắt đầu chạy vào màn đêm mờ mịt, hai bên đường là hàng cây xấu hổ, đèn đường lờ mờ khiến người ta mệt mỏi.

Lúc đó Du Giang không giống như hiện tại, cả đêm đèn đuốc sáng trưng, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lúc ấy ngoại trừ đường lớn, những nơi khác đều quanh quẩn, không chút ánh sáng.

Xe buýt không đi thẳng tới điểm đích như xe taxi, vốn có thể ngồi thẳng một chạng là đến, nhưng lại đổi sang cánh giới 18 ngã rẽ các chạng.

Chưa tới một lát, Tô An Hi đã ngủ mất.

Đây là thói quen từ nhỏ tới lớn của cô, vừa lên xe đã ngủ.

Ngủ ngủ một lát, đột nhiên lại bị bàn tay to từ phía sau kéo đuôi tóc tới tỉnh. Cô ngồi dậy, xoa xoa cổ rồi xoay người trừng mắt thiếu niên ở phía sau.

Thông báo tới bên vang lên, Tô An Hi đứng dậy xoa cổ, vừa đi còn vừa xoa xoa cả đầu theo bản năng.

Kỳ lạ là nơi đó vậy mà lại không đau.

Xe phanh gấp, Tô An Hi ngã người ra phía trước thì được một lực lớn kéo trở về. Cô tỉnh mắt liếc thấy bàn tay nắm trên vai mình kia, lòng bàn tay hồng hồng, giống như vết tích bị vật gì đè lên.

Kết hợp với việc mình không bị đau đầu, cô gái nhỏ thông minh hoài nghi xoay người, ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi hỏi: “Tay anh bị sao vậy?”

Từ Úc nhún vai như không có gì, đẩy Tô An Hi ra phía trước: “Xuống xe.”

Cửa xe đóng lại rồi lái đi từ phía sau bọn họ. Tô An Hi cầm tay áo bên phải của Từ Úc lên, nương theo ánh đèn mờ nhạt rồi ngẩng đầu đối mắt với đôi mắt đen của anh. Lòng bàn tay màu hồng kia vẫn chưa tan đi.

Trong lòng cô hiểu rõ, nhưng vẫn muốn hỏi tới cùng: “Em đề lên?”

“Ngủ như heo ấy, anh muốn cử động mà không được!” Từ Úc để mặc Tô An Hi nắm tay áo mình, giọng điệu mang vẻ oán trách.

Tô An Hi nghe xong, lại biết rõ thói ngủ của bản thân có chút không thành thật nên nghĩ khí hòa hoãn đi rất nhiều, không hề lạnh băng cứng rắn hay châm chọc trào phúng nữa.

“Ngại quá!”

“Bỏ đi, hòa nhau.” Từ Úc kéo tay áo của mình xuống, xoay người đi về phía đại viện, vừa đi vừa nói: “Bệnh vừa lên xe đã ngủ của em phải sửa chút đi.”

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng phóng khoáng của thiếu niên, biết anh nói hòa nhau là ý gì thì cười một tiếng rồi đi theo.

“Sao không đi xe đạp?” Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ vang lên trong màn đêm.

“Hong rồi.” Tinh thần thiếu niên phấn chấn, giọng nói mang tia lười nhác mà tùy ý.

Âm thanh của thiếu nam và thiếu nữ càng ngày càng xa dần.

“Về sau đừng lấy bóng ném người khác, dù sao cũng thuộc đội bóng của trường, anh có mắt mặt không hả.”

“Ngộ thương, hiểu không?”

“Từ Úc, anh nguy hiểm như thế có vui không?”

“Tô An Hi.”

“Làm sao?”

“Làm hòa đi!”

“Được thôi!”

“Vậy em nói chuyện em và đội trưởng đội bóng rổ đại học Du anh nghe một chút.”

“Nếu không anh nói chuyện của anh và hoa khôi giảng đường trước đi.”

“...”

...

Cảnh trước đó trên xe buýt.

Từ Úc ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn tóc đuôi ngựa của Tô An Hi đung đưa phía trước, đung đưa tới mức lòng anh cũng loạn. Ánh mắt khi anh vừa lên xe đó là thế nào?

Xe bỗng nhiên phanh gấp, Từ Úc nhanh tay lẹ mắt nắm lấy quai cặp sách của Tô An Hi, sau đó nhìn xem người phía trước, vẫn còn ngủ ngon cơ đấy?

Mất thấy đầu Tô An Hi sắp đụng vào cửa kính xe, anh tranh thủ thời gian đưa tay phải ra ngăn ở giữa. Sợi tóc mềm mại mang hương thơm nhàn nhạt của cô gái nhỏ cọ cọ vào lòng bàn tay anh, giống như chó nhỏ dụi dụi vậy.

Từ Úc thăm cong môi, tay vốn đau nhức nhưng tim lại mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Anh muốn em thích anh

Biên tập: Bột

Mọi người đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, trừ Tô An Hi.

Thế nhưng Tô An Hi thích Từ Úc, chỉ mình Tô An Hi biết.

Rõ ràng chỉ nghĩ là yêu thầm đơn phương, có ai lường trước được thì ra người bạn thích ngược lại cũng thích bạn như vậy.

Nghỉ hè qua đi, Từ Úc lên lớp 12, một nhóm trong đại viện cũng đã kết bè kết đội. Ba năm trôi qua, đám nhỏ cũng bắt đầu đứng trước ngưỡng cửa của lễ trưởng thành.

Từng cho rằng thi đại học xa xôi tới khó vơi, vẫn luôn chưa từng chạm đến. Bây giờ nhắc lại mới đột nhiên phát hiện, cột mốc này đã không còn xa nữa.

Tô An Hi lên lớp 11, không chút do dự mà chọn khoa học tự nhiên, thành tích của cô vẫn tốt và ổn định như cũ. Còn năm nay Từ Úc sẽ thi đại học, thành tích vẫn kém kiên cố như trước.

Bố của Từ Úc là Từ Thừa Vận công việc bận bịu, thường xuyên không ở nhà. Dù trong nhà có chị Lý hỗ trợ việc săn sóc, nhưng thỉnh thoảng Từ Úc vẫn sẽ ngẫu nhiên đưa Từ Lai tới ăn cơm nhà Tô An Hi.

Cuối tuần không phải học bù, Từ Thừa Vận lại có việc nên bảo Từ Úc chăm sóc em gái. Ông nhìn con gái vẫn lạnh lùng với mình như cũ, âm thầm thở dài rồi ra cửa.

Giữa trưa Từ Úc dắt Từ Lai đến nhà Tô An Hi ăn cơm. Trên bàn cơm, mẹ Tô An Hi hỏi Từ Úc chí hướng thi đại học, Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi đang bình tĩnh ăn cơm, cười nói: “Thành tích của cháu cũng không có nhiều lựa chọn, nếu thực sự không được thi sẽ nhập ngũ.”

Tô An Hi nghe xong thì tay cầm đũa âm thầm khựng lại, nhưng ngay sau đó đã tiếp tục ăn cơm mà không nói lời nào, bên tai là giọng bố cô Tô Cháp Lương: “Nhập ngũ là tốt, nếu Tô An Hi nhà chúng ta là con trai, bác cũng để con bé nhập ngũ.”

Lâm Thanh Thanh âm thầm lườm Tô Cháp Lương một chút, sau đó nhìn Từ Úc, cười nói: “Đừng nghe bác Tô của cháu nói lung tung. Nhập ngũ có gì tốt, ba ngày thì hai ngày đều không ở nhà. Nghe đi Lâm đi, thực lực của cháu không kém, chỉ ham chơi thôi, một năm này cố gắng thêm một chút, nhận nhiệm vụ rồi sau con mưa trời lại sáng.”

“Nhập ngũ bảo vệ quốc gia, là nhiệt huyết của đảng nam nhi, sao luôn bị em nói tới không đáng một đồng thế.”

Tô Cháp Lương thực sự rất yêu quý màu cờ tổ quốc, trong lòng ông mang tín ngưỡng và lòng trung thành không thể phá vỡ. Sau khi nghe Lâm Thanh Thanh nói vậy dù thấy không vui, nhưng lại sợ cô vợ trẻ tức giận, trong giọng nói tự nhiên cũng mang theo ý đùa giỡn.

Lâm Thanh Thanh gấp thức ăn cho Tô Cháp Lương, nói: “Bọn trẻ đều ở đây, em không muốn nhắc đi nhắc lại vấn đề này với anh.”

Tô An Hi thấy bố mẹ mình như vậy thì không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái, lúc đó lại vừa vận đối diện với ánh mắt Từ Úc, cô bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Thật ra cô đã sớm quen với cảnh này rồi, mẹ muốn bỏ cô chuyển nghề, nhưng chỉ cần nhắc tới việc chuyển nghề thì bố cô sẽ như xe bị tuột xích.

Việc âm ỉ tới lui này chính là hơn 10 năm, lần xung đột lợi hại nhất là lúc mẹ mang cô rời đi 3 năm, về sau vẫn luôn không địch được thể công của bố cô nên lại hòa hảo, mang cô trở về.

“Đúng rồi, Tô An Hi, về sau em định thi trường nào?” Từ Úc vì hòa hoãn không khí mà dõn dỏi chủ đề kia.

Tô An Hi đột nhiên bị điểm danh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ Úc. Cô đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng bây giờ đối diện với anh lại đột nhiên không biết nói thế nào.

“Em vẫn chưa...”

“Mục tiêu từ đầu tới cuối của An Hi nhà chúng ta đều là Thanh Hoa.”

Tô An Hi muốn nói mà chưa kịp nghĩ ra, đã bị mẹ mình cướp lời trước.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười đầy tự hào của mẹ mình, sau đó lập tức nhìn xem Từ Úc, anh vẫn giữ khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, gật đầu bày tỏ vẻ hâm mộ mà nói: “Thành tích của Tô An Hi tốt như vậy, thi Thanh Hoa không thành vấn đề.”

Từ Úc nói xong thì buông bát, thấy Từ Lai bên cạnh cũng hạ bát xuống, nên cười với bố mẹ Tô An Hi: “Bác Tô, dì Lâm, bọn cháu ăn xong rồi. Lát nữa Lai Lai còn muốn tới thư viện, bọn cháu đi trước đây.”

“Em bảo muốn đi lúc nào...” Từ Lai vừa nhìn Từ Úc vừa nói, nhưng chưa nói hết câu đã bị Từ Úc âm thầm che miệng, kéo tới một bên khác.

“Được, tối lại sang đây ăn.” Lâm Thanh Thanh nhìn cặp anh em tình cảm cực tốt này, nói với bọn họ.

Từ Úc xoa xoa đỉnh đầu em gái, nói với Lâm Thanh Thanh: “Tối nay cháu đồng ý đưa con bé đi ăn McDonald rồi, nên sẽ không sang.”

Từ Lai vốn đã hiểu rõ nhưng vẫn âm thầm trừng mắt liếc Từ Úc, có điều lại không được để ý tới.

“Vây hai đứa đi đường cẩn thận một chút.”

“Được ạ, tạm biệt bác Tô, dì Lâm, Tô An Hi.” Hai người Từ Úc và Từ Lai lần lượt chào tạm biệt bọn họ.

...

Từ ngày đó về sau, mọi người có thể thấy được một cảnh lạ: Từ Úc luôn trốn học lại hôm nào cũng đi học sớm, thời gian chơi bóng rổ cũng ít đi, trên đường luôn mang tai nghe sau lưng để học từ đơn.

Người từng lôi kéo Hoắc Nham Tông đi tán gẫu rồi đi chơi, bây giờ lại đặt một đồng bài thi trước mặt người ta, chỉ vào rồi chăm chú nhíu mày, nói: “Giảng đề này cho tôi một chút, câu này, cả câu này nữa.”

Dưới ánh trời chiều, bóng dáng Tô An Hi bị kéo ra thật dài. Cô nhìn bóng dáng hai thiếu niên ngồi trên băng ghế đá cách đó không xa, nhìn Hoắc Nham Tông chăm chú giảng trình tự giải đề, nhìn thiếu niên tuấn lãng chăm chú nghe giảng, đôi lúc anh nhíu mày, khi lại dùng bút gãi vào tóc.

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói dễ nghe của một cô gái: “Từ Úc nói anh ấy muốn thi Thanh Hoa.”

Tô An Hi xoay người, Từ Lai đi tới từ phía sau ôm lấy lưng cô, cô ấy cong môi nhìn Từ Úc, tiếp tục nói: “Hoang đường chưa!”

“Là rất hoang đường.” Tô An Hi gật đầu cười cười.

“Thế nhưng tớ chưa từng thấy anh mình nghiêm túc làm một việc như vậy.” Từ Lai dừng một chút, tiếp tục: “Ngày đó nghe được mục tiêu của cậu là Thanh Hoa, anh ấy ngồi nguyên một tư thế trong thư viện cả buổi trưa. Tối đến đột nhiên mang sách giáo khoa lớp 10 tới phòng tớ, bảo tớ dạy anh ấy học bổ túc.”

“...” Tô An Hi không nói chuyện, tim lại đập như hươu chạy.

Từ Lai thấy dáng vẻ của Tô An Hi thì âm thầm cười một tiếng, tiếp tục: “Tô An Hi, anh tớ muốn học chung đại học với cậu.”

Một khắc đó, bên tai cô vẫn luôn vang vọng lời nói của Từ Lai.

Tô An Hi che lại lồng ngực của mình, đồ vật trong đó như mất khống chế muốn nhảy vọt ra ngoài. Đồng thời, cũng có một loại nhiệt độ không rõ tên xuyên qua xương gò má, lan tới toàn bộ khuôn mặt cô.

Cô vậy mà lại cười, cười như mật đường ngọt ngào.

Sau đó, cô cũng gia nhập vào đại quân cải tạo Từ Úc. Không thể không nói Từ Úc rất thông minh, bài học trong ba năm mà cũng có thể nuốt vào trong thời gian một năm.

Thế nhưng muốn thi Thanh Hoa, quả thật là khó như lên trời.

Trước ngày thi tốt nghiệp trung học một hôm, Từ Úc nhốt mình trong phòng cả ngày để xem lại đề.

Tô An Hi biết áp lực của Từ Úc rất lớn. Ngày mai thi tốt nghiệp trung học rồi, anh bức ép bản thân như vậy sẽ phản tác dụng mất.

Thế nên ăn cơm trưa xong cô đi tìm Từ Úc ngay, nói gì mà muốn anh ra ngoài chơi với mình, nhưng thật ra là muốn giảm bớt áp lực cho anh.

Chơi hơn nửa ngày, mãi tới khi hoàng hôn đỏ tới tận chân trời, trăng sao lưu luyến nhân gian, bọn họ mới lên đường về nhà.

Trên đường, Tô An Hi chọn lựa câu chữ rất lâu mới mở miệng: “Từ Úc, ngày mai thi thật tốt, đừng để mình bị áp lực quá lớn.”

“Ừ.” Từ Úc tự nhiên tóm lấy Tô An Hi, để cô đi vào phía trong, ra về nhẹ nhàng mà nói: “Anh là ai, anh có thể căng thẳng sao?”

Tô An Hi cười khúc khích, chuyển mắt ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt ngược sáng của thiếu niên, âm thầm cầu nguyện: Không cầu anh mọi việc thắng lợi, mọi việc thuận buồm xuôi gió là được rồi.

Cô cong mắt cười, tiếp tục đi cùng anh trên con đường cái, cùng nhau trở về nhà.

...

Trước khi có điểm phải điền vào bảng nguyện vọng, tất cả nguyện vọng của Từ Úc đều là đại học ở Bắc Kinh. Mà thành tích cuối cùng của anh chỉ có thể miễn cưỡng vào được cao đẳng, vốn không thể tới Bắc Kinh được.

Bố Từ Úc là Từ Thừa Vận trước nay chỉ hi vọng Từ Úc đi con đường xưa như ông. Thành tích đã thành như vậy, nếu miễn cưỡng học cao đẳng, vậy còn không bằng nhập ngũ.

Cuối tháng 8, Tô An Hi mới biết Từ Úc muốn nhập ngũ. Ngày ấy, lòng cô trầm xuống trong nháy mắt.

Ngày hè nắng chói chang, Từ Úc ra ngoài cả một ngày, cô cũng đợi cả một ngày ở ven đường trong đại viện. Lúc trời vừa tối, thấy Từ Úc trở về, cô chưa nói hai lời đã chạy vọt tới.

“Anh đi đâu vậy?” Tô An Hi tiến tới đã hỏi.

Từ Úc nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô An Hi, anh cong môi cười một tiếng, hỏi lại: “Chờ anh sao?”

Tô An Hi gật gật đầu: “Em nghe nói anh muốn nhập ngũ?”

“Bố anh hi vọng anh nhập ngũ.” Từ Úc thừa nhận.

“Vậy còn anh?” Tô An Hi vội vàng nhìn chăm chăm Từ Úc, hi vọng anh có thể đưa ra câu phủ định.

Từ Úc rút hai tay vào túi, lười biếng bước vào trong, không trả lời.

Tô An Hi chạy chậm theo sau, có chút tức giận: “Hỏi anh đó!”

Hai người đi đến chỗ rẽ, tán cây nhãn rậm rạp bao phủ bóng dáng hai người. Từ Úc dừng bước nhìn về phía Tô An Hi, cái nhìn này rất chân thành.

“Vậy còn em?” Anh dùng chính câu hỏi của cô hỏi ngược lại cô.

Tô An Hi không ngờ Từ Úc sẽ hỏi như vậy, cô sững sờ một chút rồi quyết định nói ý nghĩ của mình cho anh biết: “Anh đừng quan tâm tới chuyện khác, em nghĩ rồi, anh học lại đi. Với năng lực của anh, sang năm nhất định có thể thi đỗ được. Nếu không thì, học lại đi!”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi chăm chăm, nghe cô nói xong thì cười giấu một tiếng: “Dù anh có học lại cũng không thể thi đỗ Thanh Hoa. Tô An Hi, anh cần phải đối mặt với hiện thực.”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Tô An Hi luôn cảm thấy đột nhiên Từ Úc không giống trước đây nữa, nhưng lại không thể chỉ rõ là không giống ở điểm nào.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt.”

Tô An Hi nghe đến đó, không hiểu vì sao đôi mắt nóng nảy như có dòng dung nham muốn tuôn ra từ bên trong. Cổ họng cô cũng thắt chặt như mất đi âm thanh.

Từ Úc thấy Tô An Hi không nói gì thì đưa tay xoa đỉnh đầu cô, sau đó anh thả tay xuống, xoay người đi.

“Từ Úc.” Tô An Hi đứng sau lưng gọi tên anh, sau rồi lập tức chạy tới ngăn trước mặt anh, tủi thân hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Từ Úc bình tĩnh cúi đầu nhìn Tô An Hi, như đang ngẫm nghĩ, lại như đang đấu tranh.

Tô An Hi luôn nhớ kĩ ngày ấy: Sắc trời nhá nhem, thiếu niên mặc áo phông trắng đứng dưới tán cây nhãn nhìn cô thật lâu.

Lâu như trời như bể, lâu đến sông cạn đá mòn.

Cho tới khi anh nói: “Anh muốn em thích anh.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Tô An Hi, tôi có thể xem đây là công tư không phân minh không?

Biên tập: Bột

Đường như nước mưa năm nay rất nhiều, sau một đêm mưa rền gió dữ mà lượng mưa vẫn chưa có xu thế ngớt đi.

Thời tiết như vậy lại cộng thêm hoàn cảnh địa lí của nơi này, nhìn cảnh núi non mông lung trập trùng, ý của viện trưởng là không nên xuất hành.

Mọi người đều hiểu ý của viện trưởng, thành phố Phương Tuyền và cả trấn nhỏ Hạ Huyện đều là núi kề sát núi, sông kề bên sông, mà mấy trận mưa vài ngày nay giờ lại tiếp tục đổ xuống.

Cứ mưa rùng rã như vậy, nói thật thì đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

Liêu Chí Bình bụng bữa sáng tới ngồi bên cạnh Tô An Hi đang an tĩnh ăn sáng. Sáng nay cả hai người ai cũng bận rộn, anh ta còn chưa có cơ hội tìm tới cô để nói chuyện.

Say rượu, hơn nữa trong lòng có chút vấn đề, suýt chút nữa thì chẩn đoán sai bệnh cho người ta. Quả nhiên say rượu hỏng việc, hỏng việc mà!

Tô An Hi ngược mắt lên nhìn Liêu Chí Bình ngồi đối diện mình, nhàn nhạt hỏi một câu: “Tình rượu?”

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình quan sát người xung quanh một chút, xác nhận an toàn rồi mới ngoắc ngoắc tay với Tô An Hi: “Lại đây.”

“Cậu làm gì vậy?” Tô An Hi không hiểu nên chỉ đưa mắt nhìn Liêu Chí Bình, không có phản ứng.

Liêu Chí Bình lại rướn người về phía trước một chút, đề giọng gần như chỉ còn tiếng thờ: “Tôi hỏi cậu, hôm qua cậu đã làm gì với tôi?”

Tô An Hi nhai vỏ bánh bao, hờ hững hỏi: “Làm gì là làm gì?”

“Cậu có làm gì có lỗi với vợ tôi không hả?” Liêu Chí Bình bày ra một mặt cô vợ nhỏ bị ức hiếp, Tô An Hi thật muốn đánh anh ta.

“Cậu có thể nói tiếng người với tôi không?”

Liêu Chí Bình lại đề ép giọng, âm thanh càng nhỏ hơn, giống như đặc vụ nói ám hiệu vậy: “Sáng nay trên người tôi không mặc gì cả, chân tay đều bị trói, cậu biết tôi mất bao nhiêu công sức mới tháo ra được không? Tô An Hi, loại việc này chỉ có cậu mới làm ra thôi, đừng có không thừa nhận!”

Tô An Hi vừa nhấp một thìa cháo nghe thấy Liêu Chí Bình bị trói chân tay, suýt chút nữa đã phun cháo ra ngoài, sau đó bị sặc.

Cô ho khan rồi đặt thìa xuống, thông thuận khí xong, lúc này cô mới ung dung ngược mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình ở đối diện, trịnh trọng giải thích: “Tôi qua Từ Úc cởi quần áo giúp cậu. Về phần trói cậu lại, tôi nghĩ có lẽ anh ấy không chịu được cậu nữa...”

Tô An Hi nhớ lại tối hôm qua, Từ Úc đã nổi giận vì cô muốn vào phòng. Nghĩ tới cảnh vào phòng sẽ thấy người này trần truồng, cô lập tức ghét bỏ mà rùng mình một cái.

“Anh ấy không thể chịu được tôi?” Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi thất thần thì nhanh chóng hỏi lại.

“Tôi hôm qua lúc đưa cậu về, trên xe taxi, cậu coi anh ấy là chị dâu rồi vừa ôm vừa sờ vừa hôn. Cậu nghĩ anh ấy có thể vui vẻ với cậu không?” Tô An Hi tiếp tục nói.

Liêu Chí Bình nghe xong thì khoe miệng giật giật rồi co rúm lại, sắc mặt biến hóa muôn màu muôn vẻ, như thể đang nhớ lại tối qua mình vừa ôm vừa sờ vừa hôn vợ mình.

Anh ta âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, hồi hận tới phát điên, lải nhải không thôi: “Còn không phải do cậu sao, lúc đầu tôi muốn chuốc Từ Úc quá chén giúp cậu, ai ngờ...”

Nói nói một lúc, anh ta không nói được nữa, dù sao cũng nên tự trách từ lượng của mình không tốt còn cạy mạnh.

Tô An Hi nhìn bộ dạng tức giận, bất bình của Liêu Chí Bình thì âm thầm cười một tiếng. Đây đâu phải lần đầu anh ta bị Từ Úc đối xử như vậy, chỉ là thật khó tưởng tượng tới tận bây giờ, đội trưởng Từ luôn nghiêm túc còn làm ra việc ngây thơ như vậy.

...

Ăn bữa sáng xong, đội điều trị lưu lại vài người ở bệnh viện vũ cảnh, một đội khác được phân đi chẩn đoán và điều trị cho nhóm quân nhân.

Đội hai người hoàng kim của Tô An Hi và Liêu Chí Bình được phân tới nơi đóng quân của đội đặc chiến vũ cảnh. Hai người liếc nhau, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được, dường như đều không muốn đi.

Thế nhưng nhiệm vụ đã giao xuống rồi, đội của y tá Tiểu Vương không thể đi cùng bọn họ nên chỉ biết tiếc nuối lại hâm mộ nhìn hai người, nói: “Bác sĩ Tô sẽ được gặp đội trưởng đẹp trai, có vui không?”

Có vui không? Không hề, tối qua hai người mới chia tay trong không vui.

“Nếu không tìm viện phó Trương đổi người?” Liêu Chí Bình đề nghị, hai mắt Tô An Hi tỏa sáng, gật đầu đồng ý.

Hai người khó có được tiếng nói chung, chuẩn bị đi tìm viện phó Trương thì bị y tá Tiểu Vương và bác sĩ Lưu ngăn lại.

Bác sĩ Lưu cười nói: “Không ích gì đâu bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu, lúc phân công nhân lực viện phó Trương đã nói cô và bác sĩ Liêu thích hợp chẩn đoán và điều trị cho đội đặc chiến. Một điểm quan trọng hơn là bác sĩ Tô quen đội trưởng Từ, sẽ dễ giao tiếp hơn.”

Y tá Tiểu Vương lập tức chen miệng: “Quan trọng nhất chính là bác sĩ Tô là nữ đồng chí duy nhất không có hứng thú với đội trưởng Từ của bọn họ.”

Tô An Hi nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười: “Còn tuyển chọn như vậy sao?”

Liêu Chí Bình cười ha hả nhìn Tô An Hi, anh ta vỗ vỗ bả vai cô, mặt mang vẻ mọi thứ đều kết thúc: “Đi thôi, bác sĩ Tô không có hứng thú.”

Tô An Hi mím môi, còn có thể nói gì nữa đây? Nghe theo chỉ đạo thôi!

Ba người Tô An Hi, Liêu Chí Bình và y tá Phương ngồi xe một lúc, rất nhanh đã tới bên ngoài doanh trại của đội đặc chiến vũ cảnh. Trạm gác báo bọn họ chờ một lúc, sau đó lập tức gọi điện báo cáo với lãnh đạo.

Ngồi trong xe không thấy được bầu trời, chỉ có nước mưa vẫn không ngừng rơi xuống.

Vừa nâng tầm mắt đã thấy được những dãy núi trùng điệp phía xa, có chút áp lực khiến lòng người nặng nề mà u buồn, không vực dậy nổi tinh thần.

“Lát nữa chắc chắn sẽ gặp mặt, tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện hôm qua.” Liêu Chí Bình phân phó Tô An Hi.

“Chúng ta tới làm việc.” Tô An Hi quay lại nhìn Liêu Chí Bình, cô dùng khuôn mặt không biểu cảm nhắc nhở anh ta: “Công tư phân minh đi, bác sĩ Liêu.”

Bí thư chạy ra dẫn bọn họ tiến vào.

Vừa xuống xe đã nghe thấy âm thanh hô khẩu hiệu cách đó không xa, Liêu Chí Bình vừa đi theo bí thư vào phòng sinh hoạt chung, vừa hỏi: “Mưa lớn như thế mà còn huấn luyện sao?”

“Đúng vậy.” Bí thư trả lời rất có nề nếp.

Đưa ba người vào phòng khách xong, bí thư rót cho mỗi người bọn họ một chén trà, khuôn mặt đen nhẻm lộ ra nụ cười chính trực: “Ba vị chờ một lát, chỉ đạo viên của chúng tôi sẽ tới đây ngay.”

“Được.” Ba người gật đầu mỉm cười.

Bí thư cũng gật đầu mỉm cười, nện bước chân đoan chính bước ra ngoài.

Chốc lát sau, một người đàn ông cao lớn tiến vào, trên mặt anh ta là nụ cười hòa nhã, hai lúm đồng xu nhàn nhạt trên mặt như ẩn như hiện.

“Ngại quá, để mọi người đợi lâu rồi.” Khâu Đông Viễn tiến lên, lễ độ bắt tay từng người. Trên đôi giày tác chiến đều là nước mưa, mỗi bước đi sẽ lưu lại dấu vết mờ mờ. Anh ta chỉ chỉ ngoài cửa sổ, cười nói: “Các đội viên đang huấn luyện, có thể sẽ phải chờ.”

Liêu Chí Bình cười lắc đầu: “Không sao, chúng tôi có thể đi xem không?”

Khâu Đông Viễn gật đầu: “Có thể có thể, tôi đưa mọi người đi.”

Tô An Hi trộm liếc Liêu Chí Bình một cái, ý tứ trong ánh mắt đó quá rõ ràng: Rảnh rồi lại tìm việc.

Lúc này ở cổng chỉ nghe thấy tiếng hô mơ hồ, bây giờ đi tới nơi huấn luyện, những âm vang hữu lực kia phải nói là đinh tai nhức óc.

Nước mưa gột rửa mặt đất, nhóm chiến sĩ vũ cảnh để trần nửa thân trên, từng bắp tay bắp chân căng ra, họ một tay nâng cây gỗ tròn lên, sau đó lại buông xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy trăm lần.

Họ hoàn toàn không để cảnh mưa rào tầm tã vào trong mắt, da thịt ướt đẫm nhưng mỗi tiếng hô vang lên đều như xé trời.

Một bên khác là đội nằm hành quân phủ phục trong vũng bùn. Vũng bùn như nơi đánh nhau kịch liệt, quần áo của từng chiến sĩ nguy trang đã không còn thấy được màu sắc nguyên thủy. Từng sợi tóc và mỗi tác da thịt đều hòa cùng một màu với vũng bùn, nhưng họ không hề khuất phục.

Đội huấn luyện một bên nữa còn leo lên các loại tháp, huấn luyện trên dây thừng. Những thân ảnh nhỏ bé kia nhìn từ xa trong như Người Nhện vượt nóc băng tường vậy.

Liêu Chí Bình xem đến phần kịch, Tô An Hi thì quan sát bốn phía, người kia không có ở đó.

Chốc lát sau, Liêu Chí Bình đánh mắt sang nhìn Tô An Hi, cô thuận thế nhìn qua thì thấy Từ Úc không biết xuất hiện từ nơi nào.

Trong màn mưa mờ lung, người đàn ông mặc quần áo và đội mũ huấn luyện thấm đẫm nước mưa, cả khuôn mặt tuần tú đều ẩn dưới vành mũ. Mà vành mũ kia thỉnh thoảng còn nhỏ mấy giọt nước mưa xuống, quần huấn luyện bám chặt lấy hai chân thon dài của anh, mơ hồ lộ ra đường cong của cơ bắp.

Đúng là giống như lời của mấy y tá si mê kia, cả người anh tràn đầy hormone, đứng ở đâu thì nơi đó trở thành tiêu điểm.

Thế nhưng các cô ấy không biết, người đàn ông này từ thời chưa tràn đầy hormone như vậy, đã đứng nơi nào thì nơi đó trở thành tiêu điểm rồi.

Đường như anh cũng không chú ý tới mấy người cầm ô bọn họ đứng bên này, chỉ tùy ý đưa còi lên thổi, sau đó thả còi ra, hô: “Các tiểu đội trưởng chỉnh đốn đội ngũ, vị trí mục tiêu là sân tập bắn. Người đến muộn nhất sẽ phải bơi có trang bị vũ trang.”

“Rõ.” Các tiểu đội trưởng đứng nghiêm, cùng đồng thanh trả lời.

Tô An Hi và Liêu Chí Bình nhìn nhau một cái, lập tức hỏi Khâu Đông Viễn: “Chỉ đạo viên, đây là?”

Trước đó Khâu Đông Viễn đã nói qua với Từ Úc về việc kiểm tra sức khỏe các đội viên, để anh sắp xếp một chút, sao giờ lại cho toàn đội ra sân tập bắn?

“Đội trưởng Từ.” Khâu Đông Viễn hô lớn với Từ Úc, sau đó vẫy tay với anh: “Cậu lại đây một chút.”

Từ Úc đang xem bảng sát hạch Hạ Tuấn Nam đưa tới, nâng tầm mắt thì thấy Khâu Đông Viễn đứng bên cạnh Tô An Hi cách đó không xa, bên tai là giọng ngạc nhiên của Hạ Tuấn Nam: “Đó không phải bác sĩ Tô sao?”

Từ Úc đưa tay gõ đầu Hạ Tuấn Nam một cái, giọng điệu đậm nhạt: “Vui thế sao, có muốn qua chào hỏi không?”

“Không cần ạ, đội trưởng.” Hạ Tuấn Nam nhìn bộ dạng của Từ Úc liền biết không nên chọc vào. Từ đội ma quỷ trên sân huấn luyện khiến người ta muốn khóc thét, không chọc vào được.

“Còn chưa dứt đi?”

“Rõ.”

Nói xong, Hạ Tuấn Nam chạy chậm đuổi theo đội ngũ, Từ Úc mang bảng sát hạch đi tới.

Tô An Hi nhìn bước chân nhanh nhẹn, nghiêm chỉnh lại mạnh mẽ của Từ Úc thì thấy anh như thay da đổi thịt vậy. Trước kia cô đều nói anh không có cột sống, lười lười nhác nhác.

Bây giờ nhìn lại, dáng vẻ hiên ngang bước đi này của anh thật khiến cho người ta không rời mắt được.

Từ Úc đi tới trước mặt mấy người, tùy ý quét mắt một vòng, lúc quét qua Tô An Hi thì sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Anh đưa mắt nhìn Khâu Đông Viễn: “Đang bận huấn luyện, có việc gì thì nói đi.”

“Đây là mấy đồng chí bác sĩ của đội điều trị, cậu quên tôi đã nói hôm nay có lịch kiểm tra thân thể cho các đội viên sao?” Khâu Đông Viễn ghét nhất bản lĩnh sung mặt này của tên nhóc Từ Úc, định bày cái bản mặt thôi đó cho ai xem?

“Là chuyện này sao?”

“Này!” Khâu Đông Viễn nhìn thẳng Từ Úc, nhưng tên nhóc thối này vẫn không thèm nhìn lại anh ta.

Giờ phút này ánh mắt Từ Úc đang an vị trên mặt của Tô An Hi, nửa ngày mới nhàn nhạt cong khóe môi, giọng điệu lại không cho phép từ chối.

Anh nói: “Bác sĩ Tô, có lỗi ghê, nhưng mọi người... phải chờ rồi.” Ba chữ cuối cùng được anh nhấn mạnh.

Anh nói xong thì thu khóe môi, quay người rời đi thật nhanh, Khâu Đông Viễn ở phía sau gọi thế nào cũng không được.

Khâu Đông Viễn vẫn luôn không có cách với Từ Úc, có điều tên nhóc này hôm nay không quá bình thường. Ngày thường dù anh có xa cách với các đồng chí từ nơi khác đến, nhưng ít nhất vẫn luôn phối hợp, hôm nay là thế nào vậy?

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình nhìn về phía cô, thấp giọng hỏi: “Tôi có thể xem đây là công tư không phân minh không?”

Khâu Đông Viễn bỗng nhiên trừng mắt thật lớn, nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cô chính là Tô An Hi?”

Tô An Hi gật đầu: “Tôi vẫn chưa giới thiệu bản thân sao?”

Khâu Đông Viễn nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, hình như chúng ta đã quên chưa giới thiệu.”

Rồi rồi, giờ thì có thể hiểu vì sao tên nhóc kia lại không bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Từ khi gặp lại Từ Úc ở đây, cậu càng ngày càng hà khắc

Biên tập: Bột

Liêu Chí Bình đã nhìn Tô An Hi tới lần thứ N, có điều lần thứ N này giống như hình ảnh tua đi tua lại trong cuộn phim vậy, đi đi lại lại đều là một bộ dáng như vậy.

Giờ phút này, người ta vẫn làm mặt không biểu cảm như cũ, cứ chậm rãi, không đếm xỉa đến mà đem hòm thuốc từ chỗ để đồ dùng y tế ra bên ngoài.

Vừa rồi, Khâu Đông Viễn dẫn bọn họ tới phòng điều trị bên này, để bọn họ chờ một lát, sau đó vừa xắn tay áo vừa như muốn đánh lạc hướng phạm vi tầm mắt của bọn họ, nhìn phương thức đó giống như muốn hạ nhiệt vậy.

“Y tá Phương, giúp tôi xem bác sĩ của đội bọn họ có tới đây không.” Tô An Hi giương mắt nhìn về phía y tá Phương rồi nói với cô ấy.

“Được.” Y tá Phương nói xong thì đi ra khỏi phòng điều trị.

Liêu Chí Bình thấy y tá Phương rời đi, lúc này mới tiến đến trước mặt Tô An Hi, nói một câu hai nghĩa: “Ngay cả bác sĩ trong đội ở nơi này cũng giống đội trưởng của họ, cần phải mời tới cơ!”

Tô An Hi bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Liêu Chí Bình, cô thân nhiên nói: “Người ta là quân y của đội đặc chiến, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, có thể không giống sao?”

“Tô An Hi, cậu có cảm thấy...”

“Cái gì?”

“Từ khi gặp lại Từ Úc ở đây, cậu càng ngày càng hà khắc.”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi nhìn thẳng, đuôi mắt cong lên nhưng ngoài cười mà trong không cười, nói với anh ta: “Về... phòng bên cạnh của cậu đi.”

Liêu Chí Bình biết thái độ của Từ Úc khiến Tô An Hi khó chịu, có điều đã nhiều năm như vậy, coi như không làm người yêu thì cũng vẫn là bạn được chứ?

Và lại trong bữa cơm hôm qua, mọi người vẫn vừa nói vừa cười mà!

Chờ một chút, bữa cơm tối qua... Nghĩ đến đây, đột nhiên đỉnh đầu thoáng chốc thông suốt, anh ta luôn cảm thấy có sự việc gì đó, thì ra là quên hỏi sau đó tối qua đã thế nào. Ngón trở và ngón tay cái của anh ta sờ cảm một chút rồi cười cười.

“Này, tối qua tôi thì đứt phim rồi, cậu và Từ Úc vốn tính táo mà, cuối cùng hai người thế nào? Không phải là... xảy chuyện gì...”

Tô An Hi hơi nheo mắt, đây là biểu cảm cảnh cáo. Anh ta vội vàng cười, nói: “Thấy hôm nay cậu không muốn tới, cộng thêm thái độ của Từ Úc, tôi đoán tối hôm qua hai người nhất định không vui về.”

“Bác sĩ Liêu, tối đây giúp tôi thử kim một chút.” Tô An Hi vừa nói vừa lấy xi-lanh dùng một lần từ trong hòm thuốc ra.

Liêu Chí Bình vội vàng đứng dậy xoa xoa tay, sau đó lui ra thì đụng phải bác sĩ của đội đang đi tới, anh ta quay người lại vội vàng cười nói: “Ngại quá, ngại quá.”

Bác sĩ trong đội là người đàn ông trên 50 tuổi, cơ thể hơi mập. Nếu không phải vì ông ấy đang mặc áo blouse trắng thì trông càng giống bếp trưởng hơn.

“Không có gì, không có gì. Tôi tới muộn, tôi nên nói câu ‘ngại quá’ mới phải.” Bác sĩ trong đội cũng không như tượng tượng mà rất hòa ái, dễ gần.

Dù sao cũng là bậc bề trên, Tô An Hi nhanh chóng tiến đến, tự mình giới thiệu: “Chào chú, cháu là Tô An Hi, vị này là Liêu Chí Bình, người vừa gọi chú tới là y tá Phương.”

“Tôi họ Trương, tên chỉ có một chữ Minh duy nhất, gọi tôi là lão Trương là được.” Trương Minh đưa danh sách trong tay cho Liêu Chí Bình: “Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của các chiến sĩ, cơ thể lớn nhỏ gì đều khá nhiều vấn đề. Thiết bị chữa bệnh và độ chuyên nghiệp chỗ chúng tôi không thể sánh cùng thành phố lớn của các cô các cậu. Bệnh nhẹ thì có thể khám thử, nếu thật sự là bệnh nặng thì rất hao tâm tốn trí. Mấy tên nhóc này vẫn luôn chịu đựng, rất cảm tạ mọi người có thể tới đây.”

Liêu Chí Bình nghe xong cũng có chút xúc động, nên vội vã lắc đầu, nói: “Cũng không thể nói như vậy, nếu nói về kinh nghiệm thì các bác sĩ lâu năm như chú vẫn cao tay hơn.”

“Bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô tuổi còn trẻ, hai người mới là hậu sinh khả úy.” Trương Minh nhìn hai người trước mắt rồi cười nói.

Tô An Hi đứng một bên nghe một già một trẻ này tăng bốc lẫn nhau, cô lại lần nữa khẳng định Liêu Chí Bình có khả năng tăng bốc tất cả mọi người, đòi trước nhất định anh ta là người cầm.

Nghĩ trong lòng là vậy, nhưng cô vẫn đưa tay kéo chồng hồ sơ bệnh lý trong tay Liêu Chí Bình để lật xem. Lúc lật tới hồ sơ của Từ Úc thì âm thầm nhủ này, đúng lúc đó cửa bị gõ vang.

Cô đóng hồ sơ bệnh lý lại, nhìn về phía người đến là Khâu Đông Viễn.

“Các đội viên đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thôi!” Khâu Đông Viễn nhìn các bác sĩ trong phòng một chút.

“Bắt đầu thôi!”

Đội đặc chiến có tới một trăm chiến sĩ, muốn tiến hành từng bước kiểm tra thân thể và khám bệnh là một việc cô cùng tốn thời gian.

Bất tri bất giác đã tới giờ ăn cơm.

Tô An Hi đang nói về vấn đề xương sống với một chiến sĩ, Khâu Đông Viễn đã tới tìm người: “Bác sĩ Tô, nên đi ăn cơm rồi.”

“Được, tôi biết rồi.” Đầu Tô An Hi không chuyển hướng mà chỉ đáp lời, sau đó tiếp tục nói chuyện với chiến sĩ trước mặt: “Vấn đề này của anh dù bây giờ không có gì, nhưng hôm nay tôi đã chứng kiến cường độ huấn luyện của mọi người, hơn nữa còn có các loại nhiệm vụ dài hạn khó có thể lường trước hậu quả...”

Khâu Đông Viễn nhìn bộ dáng nghiêm túc và chăm chú của Tô An Hi thì cũng không vội đi. Cho tới nay, anh ta chỉ biết mối tình đầu của Từ Úc có tên là Tô An Hi, mà biết được điều này cũng là lúc Từ Úc say mới chịu nói ra. Khâu Đông Viễn nghĩ tên nhóc này được ông trời yêu thương như vậy, mối tình đầu có lẽ cũng không tệ.

Về sau anh ta hỏi Hạ Tuấn Nam đáng đáp bác sĩ Tô này thế nào? Hạ Tuấn Nam đã khẳng định rằng rất xinh đẹp.

Ngoài dự liệu, hôm nay anh ta được tận mắt trông thấy rồi, nhưng đầu thể dùng hai từ ‘xinh đẹp’ là có thể khái quát được. Đây chính là vẻ xinh đẹp mà mạnh mẽ, khó trách Từ Úc nhớ mãi không quên. Dù là ai cũng sẽ không thể vượt qua nổi một cô gái như vậy.

“Chỉ đạo viên Khâu.” Tô An Hi nói chuyện với chiến sĩ kia xong, ngẩng đầu bắt gặp Khâu Đông Viễn còn chưa đi nên gọi một tiếng.

“Tôi đây.” Khâu Đông Viễn lấy lại tinh thần, lúc này cười nói: “Xong rồi sao, đi ăn cơm trước đã.”

Tô An Hi mỉm cười, cô đứng dậy cởi áo blouse rồi khoác trên lưng ghế, ra khỏi phòng điều trị. Lúc đi qua phòng bên cạnh, cô đưa mắt nhìn thấy bên trong đã sớm trống không.

“Bác sĩ Liêu đâu?” Cô không khỏi hỏi một câu.

“Bác sĩ Liêu tới nhà ăn trước rồi.” Khâu Đông Viễn đáp.

Tô An Hi gật đầu như hiểu rõ, cô vừa đi theo Khâu Đông Viễn vừa thầm oán thán: Liêu Chí Bình, kiếp trước cậu không chỉ cầm mà còn là quý chết đói.

“À đúng rồi, tôi mới nghe nói bác sĩ Tô biết về Đông y, nhưng cũng thấy bảo cô làm là ở khoa cấp cứu!”

“Ông ngoại tôi là bác sĩ Đông y, tôi có nghiên cứu mảng này, người học y ít nhiều cũng phải biết một chút.”

“Thì ra là như vậy sao!”

“...”

Trò chuyện một chút đã đến nhà ăn. Ở đây vốn yên tĩnh lạ thường, các chiến sĩ đều đang vui đầu vào ăn cơm, nhưng khi thấy bác sĩ Tô xuất hiện ở cửa phòng, tất cả đều rối rít đánh mắt, vụng trộm dùng cùi chỏ chọc vào đồng đội bên cạnh rồi trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Khâu Đông Viễn che miệng ho khan một tiếng, nghiêm nghị quát: “Còn quy củ gì không hả? Ăn cơm từ từ ngay.”

Mọi người nghe xong thì đều tranh thủ thời gian, bắt đầu vui đầu vào ăn. Trong nhà ăn không còn âm thanh gì khác ngoài tiếng thìa chạm vào bàn ăn.

“Ngại quá, bình thường mấy tên nhóc này không như vậy đâu.” Khâu Đông Viễn nói với Tô An Hi.

Tô An Hi theo Khâu Đông Viễn đi xới cơm và lấy đồ ăn, cô cũng cười như chuyện không có gì: “Tôi hiểu, dù sao đội đặc chiến của mọi người cũng không có đồng chí nữ nào.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì bội phục mà nhìn thoáng qua Tô An Hi, cô gái này nói chuyện thật thẳng thắn, sáng khoái, tính cách thật không tệ! Tên Từ Úc tính tình thối tha kia đúng là không xứng với con gái nhà người ta.

Vì thế, đừng nhìn nhận điều gì quá sớm.

Từ Úc cho Hỷ Lạc ăn xong mới tới nhà ăn, nhưng vừa tới cửa, đôi chân dài đã khựng lại.

Một màn cách đó không xa đập vào mắt anh là Khâu Đông Viễn và Tô An đang tới một muôi cô một muôi ở quầy lấy đồ ăn.

Còn... vừa nói vừa cười.

Anh đưa tay lấy mũ huấn luyện xuống rồi đi nốt nửa bước còn lại, lúc đi qua sau lưng Hạ Tuấn Nam thì để mũ lên đầu cậu ấy.

Sau đó anh tự nhiên nhìn thẳng phía trước, đi tới chỗ bàn lấy đồ ăn. Ngón tay khớp xương rõ ràng cầm lấy một chiếc đĩa, sau đó đi về phía hai người kia.

Khâu Đông Viễn đang nhiệt tình gấp đồ ăn cho Tô An Hi, bỗng dưng cảm thấy từng trận gió lạnh nổi lên sau lưng. Anh ta còn chưa quay đầu nhìn lại, đã nghe thấy âm thanh trầm thấp, lạnh lẽo, không phập phồng chút nào vang lên.

“Chỉ đạo viên Khâu, chị dâu bảo anh gọi lại cho chị ấy.”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phiền bác sĩ Tô nhanh lên, anh còn có việc

Biên tập: Bọt

Khâu Đông Viễn nghe xong thì vội vàng đưa đĩa ăn trong tay cho Từ Úc, chỉ bỏ lại câu ‘Sao không nói sớm?’, sau đó xông ra khỏi cửa chính của nhà ăn như một con gió. Chỉ chớp mắt một cái, ngay cả bóng lưng cũng không thấy đâu.

Từ Úc buông đĩa ăn trống không xuống bàn, dùng tiếp đĩa ăn của Khâu Đông Viễn để chọn đồ ăn.

“Đừng chọn món đó.” Tô An Hi thấy Từ Úc định múc một thìa thịt băm rang cay thì thuận miệng nhắc nhở.

Từ Úc giữ nguyên tư thế, đôi mắt đen thẫm bắt trọng điểm trong câu nói của Tô An Hi, anh hỏi cô: “Em quản anh?”

Tô An Hi âm thầm nhìn lướt qua các chiến sĩ đang vui đùa ăn cơm trong phòng, lúc này cô mới hắng giọng, nói: “Không phải dạ dày anh không tốt sao, kiêng chua cay.”

Từ Úc nghe xong thì tự nhiên buông thìa xuống, anh cười khẽ một tiếng, hỏi tiếp: “Em điều tra anh?”

Tô An Hi hất tóc bên trên, nhẹ nhàng đặt đĩa ăn xuống bàn, lúc này mới quay người nhìn về phía Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Đội trưởng Từ, anh nhất định phải nói như vậy đúng không?”

“Vậy em muốn anh nói thế nào?” Từ Úc ung dung liếc nhìn Tô An Hi rồi hỏi.

“Có thể công tư phân minh không?”

Từ Úc cầm đĩa ăn, nhúu mày cười một tiếng: “Không phải vẫn rất công tư phân minh sao, bác sĩ Tô.”

Nói xong, Từ Úc sai bước đi mất.

Tô An Hi nhìn bóng lưng Từ Úc, chỉ hận không thể ném đĩa đồ ăn tới.

Khốn kiếp...

Lúc Khâu Đông Viễn trở về, các đội viên đã ăn xong rồi rời đi, không thấy cả đội bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô của đội điều trị, chỉ còn lại Từ Úc mới đi từ sau phòng bếp ra.

“Tên nhóc nhà cậu.” Khâu Đông Viễn vừa chỉ vào Từ Úc vừa đi qua, đôi mắt tròng thật lớn: “Vợ tôi vốn không gọi điện cho tôi.”

Từ Úc vừa nhìn vừa xắn tay áo lên, còn đặc biệt thản nhiên hỏi: “Ồ? Thật sao? Chẳng lẽ tôi bị ảo giác?”

Khâu Đông Viễn cười ha ha, Từ Úc đây là thế nào mà không nhìn ra được thì anh ta không phải chính trị viên nữa.

“Lão Từ, cậu nghĩ thấy mùi gì không?” Khâu Đông Viễn cố ý đưa tay ra trước mặt Từ Úc phẩy phẩy.

“Mùi gì?” Từ Úc vừa xắn tay áo xong, nghe được lời này cũng nghĩ nghĩ thử.

Khâu Đông Viễn trưng ra vẻ mặt ái muội: “Mùi gì nữa? Mùi dấm! Tên nhóc nhà cậu còn thích người ta thì theo đuổi đi, ghen loạn với tôi làm gì hả.”

Từ Úc vỗ vỗ bả vai Khâu Đông Viễn, hơi hát cầm, nói: “Hết đồ ăn rồi, tôi ngứa tay nên làm bát mì, chiên thêm quả trứng để trên bếp, ăn hay không thì tùy.”

Nói xong, anh đi ra khỏi cửa phòng ăn. Khâu Đông Viễn ở phía sau nhìn bóng lưng của Từ Úc thì chỉ biết bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Từ Úc vừa đi vừa nghĩ lại lời của Khâu Đông Viễn, thích thì theo đuổi đi.

Thích, từ nhỏ đã thích rồi. Cũng đã theo đuổi, kết quả vẫn là chia tay.

Cũng vì từ nhỏ tới lớn chỉ thích một người như vậy, vậy nên từ đó về sau không động lòng thêm lần nào nữa.

Nếu như bây giờ mới quen biết Tô An Hi thì tốt biết bao.

Anh đưa tay day day sống mũi cao rồi bật cười lắc đầu, nghĩ vớ vẩn gì vậy? Nếu bây giờ mới quen biết, có lẽ cả hai đã lập gia đình rồi cũng nên?

...

Buổi chiều, Hạ Tuấn Nam sang phòng của Tô An Hi để kiểm tra thân thể. Cậu ta thao thao bất tuyệt hỏi Tô An Hi về cuộc sống hiện tại ở Du Giang, Tô An Hi cũng kiên nhẫn trả lời tất cả.

Hỏi xong Hạ Tuấn Nam thở dài, giọng điệu buồn buồn: “Haiz, thì ra Du Giang thay đổi nhiều như vậy. Hai năm rồi tôi chưa về nhà, thật muốn xem đã thay đổi tới mức nào.”

“Hàng năm đều được về thăm nhà, sao cậu không về?” Tô An Hi không khỏi hỏi một câu.

“Không thể rời đi được, không biết lúc nào chỗ chúng tôi sẽ xảy ra thực chiến, vì vậy lúc nào cũng cần trực chiến. Chúng tôi chỉ có thể đóng quân ở đây, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Có điều đây chính là bảo vệ non sông đất nước của chúng ta, cũng để không khiến Đảng và nhân dân thất vọng.” Lời này của Hạ Tuấn Nam rất đơn giản, nhưng cũng là quân nhân, Tô An Hi hiểu rõ trách nhiệm nặng nề đằng sau những câu chữ ấy.

“Một tác non sông một tác máu, một vốc đất đai một linh hồn.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cảm lòng không động mà thì thầm.

Hạ Tuấn Nam vừa nghe xong thì cực hăng hái, hai tay cậu ta giao vào nhau đặt trên bàn, nhìn Tô An Hi: “Bác sĩ Tô và đội trưởng của chúng tôi đúng là trai tài gái sắc, lời nói cũng không khác nhau lắm. Đội trưởng của chúng tôi cũng thường nói với chúng tôi hai câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đơm cốt tủy’.”

Tô An Hi nghe xong thì hơi ngả người ra sau ghế, cô nhìn Hạ Tuấn Nam, giả bộ cười nhẹ nhõm: “Đồng chí Tiểu Hạ, nhân dân cả nước cũng nói lời kia giống tôi, ý của cậu là đội trưởng của các cậu đều hợp đôi với nhân dân cả nước?”

“Tôi không có ý đó.” Từ đầu Hạ Tuấn Nam đã nhìn ra manh mối, có điều cậu ta hiểu rõ mà không nói toạc ra. Bộ não siêu cấp vẫn còn dùng được, Hạ Tuấn Nam nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi nói thế này với cô nhé, nhiều năm như vậy mà ngoài bác sĩ Tô ra, đội trưởng Từ của chúng tôi không hề liếc nhìn đồng chí khác phái nào, càng chưa nói tới việc chủ động nói chuyện. Hai người chắc chắn không chỉ là tình đồng hương đơn thuần như vậy đi?”

“Tôi thấy cậu như người phát ngôn của đội trưởng mấy người vậy.” Tô An Hi muốn biết tình hình mấy năm nay của Từ Úc, chỉ bằng tìm hiểu từ người này đi. Cô tiếp tục hỏi: “Cậu rất sùng bái đội trưởng của mình sao?”

Hạ Tuấn Nam gật gật đầu: “Toàn đội đặc chiến chúng tôi không có ai không bội phục đội trưởng Từ, dù là tác chiến đoàn thể hay năng lực tác chiến đơn độc của anh ấy đều là tối ưu. Thật ra nếu xét theo quân hàm, anh ấy đã sớm được thăng chuyển khỏi nơi này rồi, thế nhưng xưa nay anh ấy chưa từng nhắc tới chuyện này. Dù là sự vụ đột ngột, **, chống khủng bố hay cứu viện, đội trưởng luôn xông lên đầu tiên. Dù xưa nay anh ấy không nhiều lời, nhưng tất cả các anh em đều biết đó là vì bảo vệ chúng tôi chu toàn. Vì vậy ngoài hai câu nói tôi vừa kể trên, anh ấy còn thường nói ‘Bình thường đồ nhiều mồ hôi, chiến đấu sẽ bớt đổ máu’. Thế nên, dù cường độ huấn luyện cực lớn nhưng không ai trong chúng tôi nói không.”

Tô An Hi nghe xong thì trầm mặc. Trước đó cô cũng từng nghe tới những chiến tích vinh quang của Từ Úc, anh còn suýt chút nữa mất mạng. Bây giờ chỉ tưởng tượng lại thôi cô cũng thấy tim đập nhanh tới không thở nổi.

Nếu ba năm trước anh thực sự không gắng gượng được, cô sẽ thế nào? Có lẽ sẽ oán hận cả đời, sau đó có thể cũng đi theo anh.

Đám người chơi từ nhỏ đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, thích tới si mê. Nhưng bọn họ lại không nhìn ra Tô An Hi yêu thầm Từ Úc, yêu tới thâm trầm.

Tới mức 9 năm sau khi tùy tiện nói ra lời chia tay, cô vẫn luôn một thân một mình, chỉ làm việc chứ không quan tâm tới chuyện tình cảm.

Cô cũng từng nghĩ đến chuyện quên anh đi, đi nốt nửa người còn lại với người nào đối tốt với mình.

Rồi đợi tới thời khắc còn lại của những năm xế chiều, nhớ lại cuộc đời bình thản như nước của mình mới bừng tỉnh, thì ra cả đời này mình đều không quên được người kia. Dù sẽ tiếc nuối khi nén lại những lời nói đó nhưng sẽ kỳ vọng kiếp sau không gặp lại anh.

Thế nhưng trước sau cô vẫn không thể tùy tiện tìm được người nào.

Lại sau mấy năm nữa, cô dường như thật sự không thường xuyên nhớ tới anh, nhưng cũng không yêu ai.

Sau khi chia tay, dù ở chung một đại viện cũng không thấy mặt, có lẽ tương lai mấy chục năm sau cũng sẽ không gặp lại.

Vì thế cô tự nói với chính mình, cô từng yêu một người mang tên Từ Úc.

Đời này, cứ như vậy đi!

Thế nhưng, không ngờ bọn họ gặp lại nhau ở đây và trong hoàn cảnh ấy.

Biết anh vẫn luôn độc thân, cô rất vui vẻ. Nhưng nghe Hạ Tuấn Nam nói như vậy, cô lại càng đau lòng hơn. Phải mài giũa và rèn luyện tới mức nào, mới khiến anh nói ra câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đượm cốt tủy’ như vậy?

...

“Bác sĩ Tô.” Hạ Tuấn Nam quơ quơ tay trước mặt Tô An Hi rồi gọi.

“À.” Tô An Hi lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Được rồi, đã kiểm tra xong, cậu ra ngoài đi.”

Hạ Tuấn Nam hơi nghi ngờ, cậu ta nhìn Tô An Hi một chút rồi xác nhận lại: “Bác sĩ Tô, cô không sao thật chứ?”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng: “Tôi có thể có chuyện gì? Đi nhanh đi, đừng để lỡ thời gian của người khác.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam cười với Tô An Hi rồi mở cửa ra ngoài.

Tô An Hi đã xem tới hồ sơ cuối cùng, cô đứng dậy hoạt động cơ thể một chút thì thấy Khâu Đông Viễn mang theo giấy tờ từ bên phòng Liêu Chí Bình sang.

“Bác sĩ Tô.” Anh ta gõ vào cửa một cái, vẻ mặt tươi cười.

“Chỉ đạo viên Khâu, có việc gì sao?”

Khâu Đông Viễn đưa giấy trong tay cho Tô An Hi rồi nói: “Bác sĩ Liêu bên cạnh còn tận mấy người, nhờ cô xem giúp một chút.”

Tô An Hi nhận lấy xem thử thì biết ngay Liêu Chí Bình lại giờ trò, cô cười cười với Khâu Đông Viễn: “Xin hỏi, đội trưởng Từ tới chưa?”

“Đề tôi đi gọi.” Khâu Đông Viễn nói xong thì lập tức ra ngoài.

Tô An Hi nhìn giấy kiểm tra sức khỏe trong tay, trên đó có ảnh người quân nhân có ngũ quan sâu thẳm, đẹp trai lại cực kì nghiêm chỉnh. Nếu tung bức ảnh này lên mạng, nhất định sẽ rất ‘hot’.

Một lát sau, Từ Úc đi tới, ngồi trên ghế đối diện với Tô An Hi: “Phiền bác sĩ Tô nhanh lên, anh còn có việc.”

“Em sẽ cố gắng hết sức.” Tô An Hi lấy máy đo huyết áp ra, nhìn về phía Từ Úc: “Xấn tay áo lên một chút.”

Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn đứng bên ngoài cùng ăn ý mà lắc đầu, đúng là bác sĩ và bệnh nhân thật rồi!

Tô An Hi đeo ống nghe lên, hướng tới vị trí tim và phổi của Từ Úc. Lúc đặt lên ngực trái của anh, bên tai cô đột nhiên hơi nóng lên. Cô mím môi, ho nhẹ một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Giọng nói trầm thấp từ lồng ngực rung rung của người đàn ông truyền tới tai cô: “Anh vừa chạy tới.”

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh chỉ muốn biết trong 9 năm qua, em có từng nhớ tới anh không?

Biên tập: Bột

Chạy tới? Có thể nói bận thêm chút nữa không?

Tô An Hi tỉnh bơ buông ống nghe xuống, cô ngước mắt dò xét Từ Úc một chút, sau đó đưa tay lấy đệm xem mạch đặt lên bàn, nói: “Tay trái.”

Từ Úc mắt nhìn Tô An Hi nhưng vẫn đặt tay trái lên. Tới khi đầu ngón tay hơi lạnh kia chạm đến cổ tay, anh mới mở miệng: “Xem ra em được ông ngoại chân truyền.”

Ngón tay Tô An Hi hơi dùng sức, cô không nhìn anh mà nhắc nhở: “Đừng nói chuyện.”

Từ Úc chứng kiến Tô An Hi hơi rũ mắt, hàng lông mi dày vênh lên tự ý chớp chớp, lộ ra dáng vẻ cực kì chăm chú. Anh đột nhiên nhớ tới lúc còn bé, cô cũng thường học dáng vẽ bắt mạch của ông ngoại, sau đó nắm chặt không chịu buông cổ tay anh như lúc này.

“Tay phải.” Tô An Hi thấy đối phương không nhúc nhích, bỗng dung ngước mắt nhìn lại thì đối mặt với cặp mắt chăm chú của Từ Úc. Lúc mắt anh nhìn chăm chú sẽ giống như màu đen duy nhất trong cao nguyên tuyết vực mênh mông, lại càng giống như đầu nguồn của hi vọng, dẫn dắt người ta khỏi mê cung trắng xóa.

Từ Úc lấy lại tinh thần thì bắt gặp Tô An Hi nhìn anh không chút che giấu, yết hầu âm thầm chuyển động, anh hỏi: “Xong rồi?”

Tô An Hi rất tự nhiên chuyển ánh mắt từ mặt qua tay phải của anh, nhàn nhạt nói: “Tay phải.”

Bắt mạch xong, cô thu đệm bắt mạch lại, sau đó Tô An Hi còn muốn tiến hành một số bước kiểm tra thiết yếu và xem bệnh.

Tới lúc mọi thứ kết thúc, cô nhìn lại thì thấy khuôn mặt tuấn tú trước mắt đã dần mất kiên nhẫn.

Cô nhìn mặt anh một chút, bỗng nhiên nhớ lại lời Hạ Tuần Nam nên mở miệng phân phó: “Cởi quần áo.”

Không chỉ có Từ Úc kinh ngạc, ngay cả Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn ở bên ngoài cũng hoảng hốt. Liêu Chí Bình tròn mắt nhìn Khâu Đông Viễn, khẩu hình miệng lặp lại câu nói kia: “Cởi quần áo?”

“Cởi quần áo?” Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi mà không nhúc nhích, ba chữ này được anh nói ra với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tô An Hi trao cho anh nụ cười của thiên sứ áo trắng vô hại, sau đó nói: “Đây là quy trình, mời đội trưởng Từ phối hợp.”

Từ Úc vẫn bất động: “Anh không nghe nói có quy trình nào như thế.”

Tô An Hi thấy bộ dạng thề sống thề chết không theo của Từ Úc thì nhip tim không khỏi tăng tốc. Ít khi nói dối nên tim cô thực sự không chịu được lời bịa đặt.

Thế nhưng, cô vẫn muốn nhìn vết thương trên ngực suýt chút nữa đã cướp đi mạng sống của anh.

Cô thừa cơ đưa tay lột quần áo của người đối diện nhưng lại bị anh thuần thực chặn được.

“Được đấy nhì, Tô An Hi.” Từ Úc không ngờ Tô An Hi lại bạo gan tới mức dám đánh lén mình.

Anh sửa lại vạt áo bị cô kéo xộc xệch, giọng điệu đan thêm mấy phần khinh khỉnh: “Bây giờ quần y bọn em còn tùy tiện tới mức này?”

Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau, cả hai đều rít khua tay, ý là: Đã đụng tay đụng chân rồi?

Tô An Hi cố gắng ghìm xuống trái tim đập cuồng loạn của mình, cô nhìn về phía Từ Úc, nói lời hợp thức: “Em đã nói đây là quy trình, anh không phối hợp, em chỉ có thể tự làm.”

“Bỏ qua.” Từ Úc dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

“Không biết đội trưởng Từ đây đang sợ cái gì?” Tô An Hi liếc xéo Từ Úc, lập tức chấp bút ghi chép trên báo cáo, vừa viết còn vừa dùng giọng điệu ung dung nói: “Đâu phải chưa từng nhìn.”

Từ Úc nghe xong thì khoanh hai tay trước ngực, lưng lập tức ngả ra ghé dựa phía sau, anh dùng đầu lưỡi chạm vào quai hàm, bình tĩnh liếc nhìn Tô An Hi.

Xem ra đúng là anh đã coi thường Tô An Hi của hiện tại, cô ngày càng có năng lực, đã học được thêm bản lĩnh rồi.

Liêu Chí Bình đứng ngoài cửa nhìn về phía Khâu Đông Viễn, chỉ chỉ vào cơ thể mình rồi kích động nói nhỏ như phát hiện ra châu lục mới: “Thì ra đã nhìn thấy hết rồi.”

Khâu Đông Viễn âm thầm gật đầu, bắt đầu đi duỗi ngón tay cái ra để thể hiện đồng tình.

“Bác sĩ Tô.” Từ Úc cố gắng nhẫn nại, hỏi lại: “Anh có thể đi rồi chứ?”

Tô An Hi không phản ứng lại anh, anh cũng không để mình mất mặt nên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tô An Hi thấy Từ Úc xoay người rồi đi, bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở anh: “Tì vị của anh không tốt lắm, anh lại bị viêm dạ dày cấp tính, những chuyện này đều phải cố gắng chú ý, ít ăn đồ cay nóng, bớt hút thuốc một chút.”

Bàn tay của Từ Úc vốn đang vô thức sờ tới bao thuốc trong túi quần, ngón tay vừa chạm tới vỏ bao thì nghe thấy lời này. Anh âm thầm vuốt vỏ bao thuốc lá rồi xoay người, cứ như vậy đối mắt với Tô An Hi.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như tắc nghẽn, khóe miệng anh cong lên ý cười nhẹ rồi hỏi: “Đây là lời khuyên của bác sĩ với bệnh nhân, hay là... quan tâm của bạn bè cũ?”

“Như nhau.” Tô An Hi gần như không cần suy nghĩ đã đáp lại, cuối cùng đưa tay để trước mũi hắng giọng một chút, sau đó ngược mắt: “Chuyện tối qua, em xin lỗi.”

“Không sao, thái độ của anh cũng không tốt.” Từ Úc nói xong thì xoay người duỗi tay nắm lấy chốt cửa, nhưng âm thanh phía sau lại khiến anh không có sức vận chốt nữa.

Tô An Hi nói ở sau lưng anh: “Từ Úc, trên thực tế, em vẫn luôn nợ anh một lời xin lỗi.”

Từ Úc không quay đầu lại, cũng không nhúc nhích, tiếng nói của anh vang lên trong căn phòng y tế rộng lớn ngày một rõ ràng hơn. Anh nói: “Tô An Hi, em biết anh không phải kiểu người trốn tránh, vì thế anh cũng không cần em xin lỗi.”

Tô An Hi sừng sốt, bỗng cô thấy Từ Úc xoay người, đi hướng tới chỗ mình.

Mỗi bước đi của anh đều như bước vào lòng cô, mỗi bước đều nặng nề khiến cô hít thở không thông.

“Tô An Hi.”

Từ Úc khom người xuống, hai tay chống lên hai bên thành ghế của cô, dáng người cao lớn của anh như đưa cô tiến vào trong ngực mình. Ở giữa chỉ có tiếng tím đập của hai người, nhưng giờ đây anh không còn là thiếu niên thích đùa giỡn thường gọi lớn tên cô, mà là một người đàn ông trưởng thành với giọng nói trầm thấp, nghiêm cẩn: “Anh chỉ muốn biết trong 9 năm qua, em có từng nhớ tới anh không?”

Đây là câu anh đã muốn hỏi từ sớm, thật ra còn một câu nữa muốn hỏi cô, từ ngày nhìn thấy cô ngồi chật vật ở ven đường anh đã muốn hỏi rồi.

Anh thừa nhận dù đã qua 9 năm, khi gặp lại cô anh vẫn như tên nhóc không biết phải làm sao, vẫn vật lộn thật lâu giữa khoảng thời gian quá khứ đã qua.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặt đầy ý cười đứng bên cạnh cô, anh đột nhiên không khống chế được mình. Tới khi thốt ra câu nói kia, anh cũng biết lúc ấy mình đã quá kích động.

Kích động qua đi tự giễu lại kéo đến, anh dựa vào gì chứ? Bọn họ đã chia tay rồi, 9 năm thờ ơ lãnh đạm, có lẽ người ta đã sớm kết hôn sinh con, hoặc đã có đối tượng kết hôn, còn mình đang làm gì đây?

Về sau, lúc cô ngủ thiếp đi trên xe, anh không nhìn được lại nhìn lên qua tay cô. Trên ngón tay mảnh khảnh không có chiếc nhẫn nào, cũng không có dấu nhẫn hằn lại. Tuy anh vẫn ung dung thân nhiên là thế, nhưng trong lòng lại thầm thấy thật may mắn.

Muốn lấy số điện thoại của cô đúng là do bản thân cảm thấy phải làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, lại có lẽ là tìm cho mình một lý do để gặp cô. Đêm đó anh ngồi trong phòng làm việc hút thuốc rất lâu, cuối cùng mới nhận một tin cho Hoắc Nham Tông, hỏi rốt cuộc Tô An Hi có đối tượng hay không. Lúc biết được đáp án chính xác, anh đã cười thật vui vẻ với trăng tròn sao sáng.

Tối hôm qua đột nhiên nổi giận vì không muốn cô vào phòng ngủ trông thấy Liêu Chí Bình bị trói chân trói tay trong tình trạng khỏa thân. Đáng tiếc thay, chỉ một kíp nổ nhỏ đã bùng lên ngọn lửa không thể khống chế, lời nói kia lại như đang dòn dệp cô.

Có điều, dù thời gian có trôi qua nhưng Tô An Hi vẫn mãi là Tô An Hi đó, từ nhỏ đến lớn đều không thuận theo anh, mà anh cũng nổi giận bồng bồng tới mức hôm nay vẫn cố ý đối đầu với cô.

Anh cũng không ngờ cô sẽ xin lỗi anh, đã vậy rồi vì sao anh còn phải giả bộ không quan tâm?

Đoạn tình cảm kia đã kết thúc, bây giờ nghĩ lại yêu hận hờn dỗi lúc trước cũng không nói được là ai đúng ai sai. Nếu muốn trách thì phải trách năm đó cả hai đều quá quật cường, tuổi trẻ nóng nảy dẫn đến bất chấp hậu quả.

Quá khứ đã qua, nhưng lúc này Từ Úc xác định rằng anh còn muốn có. Muốn một thực tại, muốn một tương lai, mà hi vọng rằng trong đó đều có Tô An Hi.

...

Đôi đồng tử trong sáng của Tô An Hi tràn ngập khuôn mặt tuấn tú đầy chờ mong của người đàn ông trước mắt, đôi môi đỏ thắm của cô có chút biến đổi, tuy hơi hé ra một chút nhưng nửa ngày vẫn không nói thành lời.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan không gian tĩnh mịch trong phòng.

Từ Úc lấy điện thoại di động ra xem, sau đó lập tức buông bỏ hai tay như gong cùm trên thành ghế. Anh xoay bóng lưng cao ngất mà đoan chính, thẳng người nhận điện thoại, giọng điệu nói chuyện cũng không cho phép người khác được phép khinh nhờn.

“Vâng, đã rõ.”

Cúp điện thoại, Từ Úc nhìn Tô An Hi một chút, anh không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Đôi tay lớn cầm lấy chốt cửa, anh kéo cửa ra khiến Liêu Chí Bình suýt chút nữa ngã nhào vào trong. Anh ta giả bộ sửa lại áo blouse trắng, hỏi một cách lúng túng: “Kiểm tra trong rồi?”

Từ Úc hơi vuốt cằm coi như trả lời, sau đó nhìn về phía Khâu Đông Viễn ở phía sau, anh hơi cup mắt, vừa đi qua vừa mở miệng: “Nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp.”

Dứt lời, hai người đều mau chóng rời đi, chỉ chớp mắt thôi đã không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, còi khẩn cấp trong quân doanh cũng vang lên để tập hợp các đội viên trong đội đặc chiến vũ cảnh.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lão Liêu, cảm ơn cậu

Biên tập: Bột

Mưa ngoài cửa sổ vẫn to như cũ, các chiến sĩ trên bãi tập gấm lên nước mưa tạo thành rất nhiều âm thanh sóng nước.

Từ Úc nhanh chóng sai bước tới nơi tập kết, đứng trước mặt các đội viên. Dáng người anh cao lớn đỉnh bật, sau khi nghiêm trang đưa tay chào theo nghi thức quân đội, anh dùng đôi mắt nghiêm cẩn nhất đảo qua, chờ các chiến sĩ chỉnh trang.

Nước mưa vô tình tấp lên người nhưng anh không vì thế mà bị lay động. Ngay sau đó, thanh âm của anh vang lên xuyên thấu lòng người.

“Huyện Vọng Lưu xảy ra sạt lở núi nghiêm trọng, cấp trên có chỉ thị đặc phái đội đặc chiến vũ cảnh chúng ta lập tức tới khu gặp nạn, tiến hành nhiệm vụ cứu viện, rõ chưa?”

“Rõ.” Hàng trăm chiến sĩ đều hô vang, thanh thế cực đại, thế như chẻ tre.

Từ Úc nhìn về một người xếp hàng trong đội, hô: “Ông Văn Bản.”

“Có.”

“Mấy cậu sắp xếp hai người ở lại doanh trại, các đồng chí khác xuất phát.”

“Rõ.”

Từng chiếc xe của đội đặc chiến vũ cảnh rời khỏi cổng lớn của doanh trại, hai người Tô An Hi và Liêu Chí Bình vẫn luôn giữ nguyên tư thế đứng thẳng bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng của họ biến mất trong màn mưa bụi.

“Haiz, biết ngay trận mưa này không đơn giản mà.” Liêu Chí Bình thở dài, nhìn về phía Tô An Hi: “Đúng rồi, cậu và Từ Úc...”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi cắt ngang lời anh ta: “Tôi có dự cảm.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì mắt trừng thật lớn, âm thầm lắc đầu: “Tô An Hi, cậu tuyệt đối đừng dự cảm. Cậu cứ dự cảm là thành sự thật, cậu còn định dự cảm nữa sao?”

Tô An Hi nghe xong thì bất đắc dĩ thu tay lại. Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Liêu Chí Bình bày ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn Tô An Hi nhận điện thoại rồi cúp điện thoại.

Sống không còn gì luyến tiếc nói: “Tôi là người có gia đình.”

“Đi thôi.” Tô An Hi vỗ vỗ bả vai Liêu Chí Bình: “Người có gia đình.”

Hai người cấp tốc thu dọn đồ đạc, đúng lúc đó thì thấy một người xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu.” Ông Văn Bản cả người ướt đầm nước mưa, tiếp tục nói: “Từ đội bảo tôi tới giúp hai người dọn dẹp một chút.”

Tô An Hi mỉm cười xua tay: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu, đã thu dọn xong rồi, chuẩn bị tới khu gặp nạn.”

Ông Văn Bản nghe xong thì cảm thấy rất kính nể, đứng nghiêm chào hai người theo nghi thức quân đội: “Hai vị bảo trọng.”

Tô An Hi và Liêu Chí Bình cùng nhìn, sau đó cũng đứng thẳng đưa tay chào theo nghi thức quân đội.

Cô trả lời: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Trên xe của cảnh sát vũ cảnh, Từ Úc mở điện thoại ra xem tin nhắn gửi đến trước đó: Mưa lớn liên tiếp ảnh hưởng tới thời tiết, bốn mùa bị chi phối. Ngọn núi cao ở thôn Bát Giác, trấn Chi Khê, huyện Vọng Lưu đột ngột đổ sập, tạo thành đường sông tắc nghẽn 2 cây số, trước mắt chỉ có được số liệu là trong 60 hộ thì có gần 200 người dân đang bị chôn vùi. Trước mắt, các chiến sĩ của đội phòng cháy chữa cháy huyện Vọng Lưu và các chiến sĩ vũ cảnh sẽ tới hiện trường gặp nạn, các lực lượng cứu viện khắp nơi cũng đang lần lượt di chuyển tới nơi phát sinh tai nạn, và vẫn chưa có thống kê cụ thể về số thương vong.

“Rất nghiêm trọng.” Khâu Đông Viễn không cần xem cũng biết, có thể gọi tới đội đặc chiến bọn họ thì đây nhất định không phải tình huống lạc quan.

Từ Úc gật đầu: “Trời mưa không ngừng, không chừng còn nơi nào khác gặp tai họa.”

Khâu Đông Viễn rất tán thành: “Năm nay thời tiết kì lạ, lúc này còn mưa nhiều như thế, thiên tai hại người!”

“Trái đất cũng có sinh mệnh.” Từ Úc thu điện thoại lại, liếc mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhàn nhạt nói: “Con người khiến nó chịu tổn thương, nó cũng sẽ trả thù lại.”

“Đúng rồi.” Khâu Đông Viễn nhìn người ngồi cùng xe, thấp giọng nói: “Cậu và bác sĩ Tô thế nào rồi?”

Từ Úc nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Cũng giống như màn mưa này, cắt không đứt, để tâm càng loạn.”

Khâu Đông Viễn liếc mắt nhìn qua: “Đừng giả vờ giả vịt, biết cậu là phần tử trí thức cao cấp rồi, khoe mẽ.”

Lúc đến thôn Bát Giác đã là nửa đêm, Từ Úc và Khâu Đông Viễn để các đội viên tập kết một bên chờ lệnh, còn mình thì tiến vào ban chỉ huy tạm thời cùng với mấy vị trung đội trưởng và chỉ đạo viên của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền.

Đối diện với bản đồ địa hình trước mắt, ban lãnh đạo cùng nhau thảo luận thống nhất biện pháp cứu viện, họ đưa ra phương án giải quyết là cùng khôi phục đường sông.

Ở một bên khác, bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền cũng phái đội điều trị được thành lập khẩn cấp tới nơi tập kết. Năm chiếc xe cứu thương đã tiến về phía huyện Vọng Lưu từ hai tiếng trước.

Trong bộ chỉ huy, tham mưu của tổng đội phòng cháy chữa cháy nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người. Số người gặp nạn đã lên tới 15 người, lúc này là cứu hộ ban đêm nên độ khó sẽ càng lớn hơn. Dù có thiết bị chiếu sáng khẩn cấp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là làm việc trong đêm, lại thêm trời đang mưa, vô hình chung có thể khiến việc cứu hộ gặp khó khăn rất nhiều.

Lần này là vì trời mưa dẫn tới tai nạn. Nước mưa là kẻ thù lớn nhất, mà thời tiết tốt hay xấu cũng cực kỳ quan trọng với công việc cứu viện. Cục khí tượng bên kia đã kịp thời gửi tới tin dự báo thời tiết mấy ngày sắp tới, ba ngày tiếp theo vẫn là mưa kéo dài, có điều tin tốt là mưa chỉ từ 10mm trở xuống, không ảnh hưởng quá lớn với việc cứu viện.

Mà vào lúc sáng sớm, tại trung tâm hiện trường đã xảy ra hai lần lún đất. Vì tránh có nhiều thương vong về người hơn, trước mắt chỉ có thể bố trí trạm quan sát, nếu phát hiện tình huống khẩn cấp sẽ lập tức phát tín hiệu, đảm bảo mọi người có thể rút lui nhanh chóng.

Một đoàn người đi ra khỏi bộ chỉ huy tạm thời, trung đội trưởng của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền – Chu Định Khôn vỗ vỗ vào vai anh rồi nói: “Lần này gọi hết cả đội đặc chiến các cậu tới à?”

Từ Úc gật đầu nhẹ, nói với Chu Định Khôn: “Quân đội cách mạng là cục gạch, nơi nào cần thì ném tới nơi đó.”

“Hiểu rõ đấy.” Chu Định Khôn cười cười, nói với Từ Úc: “Thiên tai vô tình, mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

“Các anh là đội ngũ chủ lực, đừng liều mạng.”

Hai người nói xong thì đều xoay người, đi tới phía đội ngũ của mình.

Từ Úc trở về phân phối nhiệm vụ: “Các chiến sĩ mang thiết bị chiếu sáng và bộ đàm, phối hợp với các chiến hữu đội phòng cháy chữa cháy cùng thi hành nhiệm vụ cứu viện. Không được bỏ sót một góc chết nào, cũng không được từ bỏ bất kì sinh mệnh nào.”

“Rõ.”

Từ Úc gật đầu, tiếp tục: “Lão Thoại, đảm bảo an toàn cho bản thân rồi mới cứu người, rõ chưa?”

“Đã rõ.”

Dứt lời, tất cả các chiến sĩ lập tức hành động. Một nhóm người mang áo huỳnh quang màu cam ở sau lưng giống như đom đóm trong đêm đang phát sáng tỏa nhiệt.

“Hạ Tuấn Nam” Từ Úc vẫy tay với Hạ Tuấn Nam.

“Có, Từ đội.” Hạ Tuấn Nam dắt trong tay một chú chó chăn cừu Đức (1), chạy tới phía Từ Úc.

(1) Chó chăn cừu Đức (còn gọi là chó Alsace), (tiếng Đức: Deutscher Schäferhund) là một giống chó kích cỡ trung bình, xuất xứ từ Đức. Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là chó Berger (béc giê hay béc giê), phiên âm từ tiếng Pháp berger cũng có nghĩa là chó chăn cừu. Chó chăn cừu Đức là một giống chó tương đối mới, phát sinh từ năm 1899. Chó chăn cừu Đức thuộc nhóm chó chăn gia súc, ban đầu được gây giống để chăn cừu. Do có sức lực, thông minh và có khả năng tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng cảnh sát và quân sự. Vì chúng rất trung thành và có bản năng bảo vệ chủ, chó chăn cừu Đức là một trong các nòi chó được đăng ký nhiều nhất. (Nguồn: Wikipedia)

Từ Úc cup mắt nhìn cô nhóc kia, đôi mắt đen láy của nó ẩn trong màn đêm như phát ra ánh sáng, tựa như con sói đang thủ thế chờ đợi.

“Hy Lạc.” Từ Úc cời dây thừng dắt chó ra, nói với nó: “Có thể hoàn thành nhiệm vụ không?”

“Gâu gâu...” Giữa núi rừng hoang vu, tiếng sủa vang dội của Hy Lạc càng thêm phấn chấn.

Từ Úc xoay người, cung chiều xoa đầu Hy Lạc, sau đó đứng thẳng người nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Cậu thì sao?”

Hạ Tuấn Nam đứng nghiêm chỉnh, khí thế dâng trào mạnh mẽ: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cậu phụ trách giúp đỡ những người gặp nạn.” Từ Úc phân phó Hạ Tuấn Nam

Hạ Tuấn Nam nghe xong thì ừ ừ: “Từ đội.”

Từ Úc không cho Hạ Tuấn Nam từ chối: “Phục tùng mệnh lệnh.”

“Rõ.” Đã không còn khí thế vừa rồi.

...

Đội điều trị cứu viện chạy tới bệnh viện Vọng Lư trước, giờ phút này đã có một số lớn những người bị thương nặng được chuyển tới từ tiền phương.

Nhìn một đám người nằm trên cáng với thân thể nhiễm đầy máu tươi, lúc họ nhắm mắt lại giống như đã bình thân rồi khỏi mọi người vậy. Trông thấy những người lớn phát điên ôm trẻ nhỏ thương tích chồng chất trong ngực, cổ họng Tô An Hi đột nhiên như nghẹn lại, nói không ra lời.

Làm việc ở khoa cấp cứu nhiều năm, những bệnh nhân không cứu được có tới vô số. Lúc đầu khi người nhà bệnh nhân khóc, cô cũng khóc theo. Dần dần cô học được cách khống chế cảm xúc cũng như an ủi người khác.

Càng về sau lại càng trở nên chết lặng và tĩnh táo. Cô vốn cho rằng làm bác sĩ lâu ngày sẽ không thấy kinh ngạc với những cảnh tượng này.

Nhưng thực ra không phải như vậy, chỉ vì khi nhìn thấy tình cảnh càng thảm hại, lại càng khiến người ta đau lòng hơn.

“Cô là quân y? Quân y quân y, mau cứu con tôi, mau cứu con tôi...”

Tô An Hi vừa xuống xe đã bị một cô gái túm lấy ống tay áo, cô gái này nhìn qua chỉ khoảng hơn 20 tuổi, cô ấy đang quỳ gối cầu xin cô cứu con mình.

“Đề tôi xem thử.” Tô An Hi tranh thủ thời gian nhận lấy đứa bé để kiểm tra, giọng cô bỗng nhiên trở nên gấp gáp: “Ngạt thở.”

Cô lập tức nén ngực của đứa trẻ rồi thực hiện hô hấp nhân tạo, kịp thời đưa vào tiến hành phẫu thuật mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Tô An Hi và các bác sĩ của bệnh viện huyện đi ra từ phòng phẫu thuật, mẹ và bố của đứa trẻ cầm tay Tô An Hi, không ngừng cảm tạ. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ đáp lại một vài câu, nhưng bây giờ không phải lúc.

Giao cho bác sĩ của bệnh viện huyện xử lý xong, Tô An Hi đi vào phòng cấp cứu. Ở đó đã chật kín người, từng tiếng khóc văng trời không ngừng vang lên.

Lúc sau tìm được phó viện trưởng Trương, mọi người bàn bạc rồi quyết định để lại một đội ở bệnh viện huyện để hỗ trợ, một đội khác tiến về phía trấn Chi Khê.

Phó viện trưởng Trương phân phó lần lượt xong, tới lượt Tô An Hi thì có chút khó xử. Hiếm nguy ở khu tai nạn còn chưa rõ tình hình, ông thật không yên lòng để cô tới đó, nhưng chuyên ngành của cô lại là sự lựa chọn tốt nhất.

“Viện phó Trương, tôi đi.” Tô An Hi biết viện phó Trương lo lắng điều gì, nhưng cô vừa là bác sĩ cũng là quân nhân, đúng lý không nên sợ gian nguy, không màng sinh tử.

“Được, mọi chuyện đều phải cẩn thận.” Viện phó Trương nói với Tô An Hi.

Tô An Hi gật đầu, mỉm cười: “Các vị đồng nghiệp và chiến hữu, chờ bọn tôi chiến thắng trở về, lúc đó chúng ta đi ăn lẩu ăn mừng.”

“Được!” Cuối cùng bầu không khí cũng hòa hoãn không ít.

Lên xe cứu thương xong, Tô An Hi tìm vị trí gần cửa sổ định chợp mắt một chút, nhưng vừa nhắm mắt đã thấy Liễu Chí Bình lên xe.

Cô nhú mồm với Liễu Chí Bình, cong môi cười một tiếng: “Bác sĩ Liễu, cậu là người có gia đình mà, không sợ sao?”

Liêu Chí Bình kéo cửa xe lại, trừng mắt với Tô An Hi: “Vợ tôi, cũng là chị dâu của cậu có dặn đi dặn lại rằng muốn tôi chăm sóc cậu. Không biết cậu cho cô ấy ăn bùa mê thuốc lú gì nữa?”

“Tình bạn của phụ nữ, đàn ông mấy người không hiểu được đâu.”

“Thôi đi, tình bạn của phụ nữ mấy người chẳng qua chỉ là túi xách, quần áo, đồ trang điểm, ăn nhậu chơi bời rồi buồn chuyện. Đúng là kinh thiên động địa, khiến trời đất cảm động quá nhỉ?” Liễu Chí Bình lăm nhăm không thôi.

Tô An Hi phì cười một tiếng, cô gờ ngón cái lên với Liễu Chí Bình, sau đó điều chỉnh tư thế chuẩn bị ngủ.

Lúc xe cứu thương xuất phát, Tô An Hi đột nhiên mở to mắt, chân thành nói: “Lão Liễu, cảm ơn cậu.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì bị dọa sợ tới mức suýt rơi điện thoại xuống rãnh cửa xe. Lúc nhìn lại thì người kia đã nhắm mắt ngủ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đừng quên, em cũng là quân nhân

Biên tập: Bọt

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, Liễu Chí Bình đang xem điện thoại, cô vừa hoạt động cổ vừa nói với anh ta: “Được đấy nhỉ, còn có tín hiệu.”

Liêu Chí Bình cười ha hả đưa điện thoại cho Tô An Hi, rất có ý vị mà nhìn cô: “Cậu cũng được lắm đó, đã nổi tiếng rồi.”

“Có ý gì?” Tô An Hi không hiểu nên nhận điện thoại xem thử, trên đó có ảnh cô đang cấp cứu cho đứa bé ở bệnh viện huyện kia.

Sau đó còn có một đoạn phỏng vấn, cũng là câu chuyện bố mẹ của đứa nhỏ kia kể lại. Thì ra bọn họ là người dân trong thôn Bát Giác, không biết vì sao con trẻ trong nhà khóc không ngừng, bọn họ nghĩ đứa trẻ bị bệnh nên chuẩn bị đưa lên trạm y tế của thôn để khám thử. Có điều không bao lâu sau đã xảy ra sạt lở núi, dù thế nào họ cũng không ngờ chính con họ đã cứu họ một mạng.

Lúc sau mọi người di chuyển tập thể tới huyện Vọng Lưu, trên đường họ cho đứa trẻ ăn táo rồi ăn cháo, sau phát hiện đứa trẻ có biểu hiện là lạ, lúc đưa đến bệnh viện thì không khóc không nào loạn, giống như đã chết vậy. Mẹ đứa trẻ vừa sống sót sau tai nạn đã quá hoảng sợ nên cô ấy tranh thủ chạy tới tóm lấy nữ quân y vừa xuống khỏi xe cứu thương, lúc này mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Liêu Chí Bình chỉ chỉ đằng sau: “Có cả đoạn băng, bình luận cũng không ít.”

Tô An Hi không thèm quan tâm, cô đưa trả đi động cho Liêu Chí Bình, sau đó nhìn nước mưa dính trên cửa sổ, nhìn bầu trời khiến người ta ngột ngạt qua khe hở xuyên qua màn mưa u tối kia.

Có lẽ cũng sắp đến sáng sớm rồi nhỉ?

Lúc sắp đến trấn Chi Khê, trời đã hửng sáng, lúc này có thể nhìn thấy cảnh sát giao thông mặc đồ huỳnh quang đang chỉ huy giao thông. Một bên là dãy núi hùng dũng, một bên là dòng nước lũ cuộn cuộn chấn động lòng người.

Trước đó không lâu khi đặt chân tới nơi này, dù đường xá có hiểm trở nhưng núi xanh nước biếc, từng nơi từng góc của thôn làng giống như bức tranh phong cảnh. Còn giờ đây nó đã bị ngọn núi lạnh lẽo vùi lấp.

Nhìn núi non trơ trọi phía xa lại càng thấy đáng tiếc và khổ sở biết bao.

Đến hiện trường cứu viện có thể trông thấy rất nhiều nơi nghỉ ngơi tạm thời, càng có thể thấy các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy mặc trang phục cứu viện màu cam đang đi lại, hoặc nằm ngủ trên mặt đất.

Nhưng... không có bóng dáng của anh.

Vừa xuống xe, hai xe nhân viên y tế các cô đã đi thẳng tới chỗ treo biển chữ thập đỏ.

Vừa mới đi vào đã thấy có không ít người bị thương, bọn họ còn chưa kịp nhìn kĩ đã trông thấy mấy người dân trong thôn được đưa tới chỉ còn thở thoi thóp.

Mấy người Tô An Hi mau chóng bắt tay vào công việc cấp cứu, một giây cũng không ngơi nghỉ, khăn trương tới mức không kịp giao tiếp hay bắt chuyện.

Quần áo của người được cấp cứu trên cánh nhiễm màu đỏ của máu trộn lẫn với bùn đất, từ lâu đã không phân biệt được đâu là máu đâu là bùn, còn cả khuôn mặt đầy bùn đất không phân biệt được sắc thái kia nữa.

“Kiểm tra đường hô hấp, mạch đập, huyết áp...” Tô An Hi vừa kiểm tra vừa hỏi.

“Bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương chỉ vào màn hình theo dõi bệnh nhân, lập tức báo cáo: “Rung thất (1).”

Tô An Hi bình tĩnh phản phó: “Adrenalin (2), chuẩn bị khử rung tim...”

(1) Rung thất: xảy ra khi tim đập nhanh, xung điện thất thường. Điều này làm cho buồng tâm thất rung động vô ích, thay vì bơm máu. Trong quá trình rung thất, huyết áp giảm đột ngột, cắt đứt nguồn cung cấp máu đến cơ quan quan trọng.

(2) Trong tim – mạch, Adrenalin có tác dụng làm tăng tần số và tăng lực bóp cơ tim; làm tăng thể tích tâm thu và mức tiêu thụ oxy của cơ tim, tăng lưu lượng mạch vành, tăng sức cản ngoại vi gây tăng huyết áp tâm thu.

Khi được truyền tĩnh mạch, thuốc làm giảm sức cản ngoại vi và huyết áp tâm trương, lúc đầu tần số tim tăng, nhưng sau đó giảm.

Cách nơi chữa bệnh tạm thời không xa, các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh của thành phố Phưong Tuyền và toàn bộ đội ngũ màu cam phải dùng tay không để đào đất đá, đào rất lâu cũng không thể tìm ra thi thể người gặp nạn. Bọn họ vừa tức giận vừa chật vật nhưng vẫn đưa tay lau mồ hôi nước mắt rồi tiếp tục đào không ngừng nghỉ. Cứ đào, cứ đào tới khi ngón tay tê dại vẫn không chịu từ bỏ.

Một tiếng hô của Trương Trung làm tất cả các chiến sĩ giật mình: “Đào được rồi, đào được rồi.”

Một nhóm mặc đồ màu cam ở phía sau chạy tới, họ cứ đào tiếp, rồi cũng đào được mấy trăm mấy trăm triệu mét vuông đất đá đang đè nặng lên những người gặp nạn. Tới lúc đó, tất cả mọi người đều dừng lại.

Mấy người đàn ông cao một mét 8 lạng lẽ rơi nước mắt, cảm giác này thậm chí còn thống khổ hơn cảm giác bị cắt đi một miếng thịt trên cơ thể.

Họ đưa thi thể ra ngoài rồi đặt trên đất bằng, có người đưa tới một tấm vải trắng, Từ Úc nhận lấy tấm vải và phủ lên những thi thể, bởi đó là giữ lại tôn nghiêm sau cùng của bọn họ.

Sau đó, tất cả đội lính cứu viện đều vây quanh những người gặp nạn.

Từ Úc đứng tại chỗ, hô lớn với các chiến sĩ: “Mặc niệm cho những người gặp nạn.”

Tất cả các chiến sĩ đều ngả mũ, trên mặt họ không biết là nước mắt hay nước mưa, sắc mặt của tất cả đều trang nghiêm mà đau thương.

...

Sắc trời dần sáng lên, lượng mưa cũng dần ngớt đi nhưng rơi xuống không ngừng nghỉ.

Tô An Hi rửa sạch tay rồi cầm chai nước khoáng đứng bên ngoài nơi chữa bệnh. Cô đá vào hòn đá nhỏ dưới chân, không nói một lời.

Người được đưa vào vừa rồi cuối cùng cũng không qua được, lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

“Quân y, quân y.” Một anh lính thở hồng hộc chạy tới, anh ta nhìn thấy Tô An Hi mặc quần áo huấn luyện rằn ri, trên tay áo đeo băng hình chữ thập đỏ thì chỉ về một hướng: “Mau cứu... cứu người...”

Tô An Hi nghe xong thì ném chai nước trên tay đi, quay đầu hô lên: “Y tá Vương, hòm thuốc, nhanh lên.”

Y tá Tiểu Vương nghe xong thì lập tức đưa hòm thuốc cho Tô An Hi. Cô ấy còn chưa kịp nhìn kĩ thì hòm thuốc trên tay và bác sĩ Tô đã nhanh chóng rời đi mất rồi.

Anh lính dẫn Tô An Hi tới hiện trường đất đá, vẫn còn vài người ngồi xổm ở chỗ khe đá để đào bằng tay. Ở đó còn có một chú chó nghiệp vụ, còn người đàn ông đang vùi đầu khiêng đá bên cạnh chú chó nghiệp vụ đó không phải Từ Úc thì là ai?

“Còn nhìn?” Từ Úc vừa chuyển tầm mắt đã thấy Tô An Hi đứng sững người ở đó, anh quát: “Tới cứu người.”

Tô An Hi nghe xong cũng không quan tâm giọng điệu của Từ Úc không tốt tới mức nào, cũng do xuất phát từ cứu người nên cô không nghĩ nhiều như vậy.

Cô mau chóng chạy tới, vừa bỏ hòm thuốc xuống đã hỏi: “Tình huống thế nào?”

Từ Úc chỉ vào khe đá trước mặt, khe đá này không lớn không nhỏ nhưng người muốn len vào thì vẫn tương đối khó: “Máy dò và chó nghiệp vụ đều phát hiện ở đây có người, bọn anh cần một người đi vào, cần thêm thuốc cấp cứu và cả liều dùng nữa.”

Tô An Hi thầm gật đầu, cô nhìn khe đá này và nghĩ cơ thể mình có thể len vào được. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Được, em đi vào.”

“Không được.” Từ Úc không cần nghĩ đã bác bỏ đề nghị của Tô An Hi.

“Đội trưởng Từ, nếu đem ra so sánh, anh nghĩ người cao lớn như anh có thể đi vào sao?” Tô An Hi vừa nói vừa mở hòm thuốc ra: “Đừng do dự, em là sự lựa chọn tốt nhất.”

Từ Úc trông thấy Tô An Hi lấy ít thuốc, sau đó cô lập tức cởi áo khoác xuống, trên người chỉ còn áo phông rằn ri ngắn tay, dáng vẻ như vậy lại làm nổi bật làn da trắng, ngực lớn eo nhỏ và vẫn hiện ngang của cô.

Tô An Hi bỏ hết chỗ thuốc mới lấy vào trong túi, sắp xếp xong xuôi rồi đưa cho Từ Úc, nói: “Sau khi em xuống thì đưa cái này cho em.”

“Em có biết em đang làm gì không?” Cả đêm Từ Úc chưa ngủ, trong mắt đầy là tơ máu, mép cũng hiện lên màu xanh của râu mới, nhìn vào có thể thấy anh đã mệt mỏi lắm rồi. Vậy nhưng anh vẫn dùng sức nắm lấy cổ tay Tô An Hi, nắm thật chặt giống như muốn bẻ gãy cổ tay của cô vậy.

“Bác sĩ Tô, vẫn nên để chúng tôi xuống đi. Một đám đàn ông như chúng tôi không thể để một cô gái mạo hiểm được!” Trương Trung cũng thấy không ổn nên nói vậy.

Tô An Hi cười cười, cô nhìn về phía Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, nếu bất kì ai trong số các anh có thể xuống dưới thì tôi sẽ không đi, nhưng các anh nhìn lại xem mình có được không?”

Dùng sức người đào bới đã là cực hạn, càng không thể sử dụng máy móc, vì vậy đây đúng là đưa người ta vào tình huống khó xử.

Tô An Hi xuống dưới đúng là phương thức cứu viện tốt nhất, nhưng đội trưởng không cho phép, bọn họ có thể nói gì đây.

Trương Trung không nói nữa mà nhìn về phía Từ Úc, tất cả đều nghe theo sắp xếp của đội trưởng.

Từ Úc biết Tô An Hi nói sự thật, nhưng anh không thể trơ mắt để cô bước vào cảnh hiểm nguy khó lường được, anh không thể mà cũng không dám.

“Nhất định sẽ có biện pháp khác. Trương Trung, cậu đi gọi đội trưởng Chu của trung đội đặc công phòng cháy chữa cháy đến đây.” Từ Úc giữ chặt cổ tay của Tô An Hi mà không buông ra.

Tô An Hi xoay cổ tay, cô hất ra rồi nói bằng giọng mềm mại: “Anh nắm làm em đau.”

Từ Úc nghe xong lời này mới buông tay ra, sau đó thấy cổ tay trắng nõn của cô thực sự lưu lại dấu tay của anh, lúc này Từ Úc nhìn lại thì thấy cô như cười như không.

“Đừng cười đùa cợt nhả với anh, em đây là liều mạng, biết không?” Từ Úc vậy mà lại lên lớp Tô An Hi.

Tô An Hi cười vì Từ Úc rất lo lắng cho cô, từ lúc gặp lại tới giờ, cô chưa từng thấy anh để lộ cảm xúc như lúc này. Đây là bộc lộ chân tình.

“Đây là chó nghiệp vụ của anh?” Tô An Hi nhìn về phía Hỷ Lạc, muốn đưa tay sờ đầu nó. Nhưng ai ngờ Hỷ Lạc hoàn toàn không nể mặt chút nào, cứ

như vậy mà nghe răng trợn mắt “gâu gâu” mấy tiếng cảnh cáo.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc nhanh chóng gọi nó, thấy Tô An Hi vội vã thu tay lại, anh cười trong lòng một tiếng: “Chú chó này của anh tính tình luôn không tệ, sao gặp em lại không chào đón như vậy?”

Tô An Hi âm thầm xác định giới tính của Hỷ Lạc, sau đó cong môi cười: “Có lẽ do ghen tị với vẻ xinh đẹp của em.”

Hai người đứng trong bóng tối, cứ như vậy dùng lời nói đùa để hóa giải thời khắc khẩn trương này. Nhưng không ngờ rằng tới Chu Định Khôn nhìn thử cũng thấy đề Tô An Hi xuống dưới là giải pháp tốt nhất, thế nên bầu không khí đột nhiên lại trở nên khẩn trương.

“Được rồi, đừng trì hoãn nữa, tôi xuống dưới. Nếu chờ một lát không cứu được người thì coi như tôi phí công rồi.” Tô An Hi đứng dậy gần gân gần cốt, nhìn thẳng vào mắt Chu Định Khôn.

Trong lúc cứu viện vốn không có chuyện tình nam nữ, hơn nữa tình cảm của Tô An Hi và Từ Úc vốn không tồn tại, bởi tình cảm đó đã sớm cắt đứt từ 9 năm trước rồi.

Tất cả đều kết thúc, Tô An Hi đi xuống dưới.

Từ Úc cầm dây bảo hộ tới cài thật chắc cho Tô An Hi, tới cuối lúc thu người lại thì môi anh vô tình sượt qua tai cô, dù toàn thân cô cứng lại nhưng vẫn ra vẻ nhẹ nhõm.

Cài tới móc cuối cùng, Từ Úc dùng sức giật giật để đảm bảo an toàn, anh còn thuận tay lấy bộ đàm bên hông mình cài vào thắt lưng của cô, sau đó trầm giọng nói: “Nhất định phải mở ra.”

“Ừ.” Tô An Hi cảm thấy khoảng cách giữa mình và Từ Úc lúc này quá mập mờ. Cô sợ rằng anh sẽ nghe thấy nhịp tim đập nhanh của mình nên lập tức lui về phía sau một bước. Tô An Hi chào Từ Úc theo nghi lễ quân đội, sau đó nói với anh một sự thật: “Đừng quên, em cũng là quân nhân.”

Từ Úc bất đắc dĩ duỗi tay phải lên chào đáp lại cô: “Nhớ kĩ phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi gật đầu: “Chờ em khai hoàn (3).”

(3) *Khai hoàn: chiến thắng trở về.*

Hết chương 17.

Bộ: Mấy câu cuối của bà Hi ngẫu vậy ==))

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bình An Hỷ Lạc

Biên tập: Bộ

Tô An Hi thắng ở chính đáng người tình tế lại tương đối mềm mại của mình nên mới có thể đi xuống. Người vừa mới lọt xuống, cô đã duỗi tay hô: “Đưa đồ cho em.”

Từ Úc ngồi xổm ở miệng khe hở, đưa số thuốc Tô An Hi đã gói kĩ cho cô. Thấy cô nhận xong rồi, anh vung tay lên hô với người không chế dây thừng: “Thả.”

Khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đặc, Từ Úc nhìn chăm chăm Tô An Hi đi xuống, sau đó anh vẫn luôn nắm bộ đàm trong tay, một mực quan sát dòng tín hiệu.

Đội trưởng Chu của đội phòng cháy chữa cháy đang thảo luận phương án cứu viện trong tình hình hiện tại với các đội trưởng của trung đội phòng cháy chữa cháy khác. Nếu có thể tìm được một phương án tốt nhất, như vậy Tô An Hi có tiến vào mảnh đất kia cũng sẽ được an toàn.

Mấy chiến sĩ đội đặc chiến đều vây quanh kiên nhẫn chờ đợi, họ đợi bác sĩ Tô đáp lại nhưng không có kết quả.

Tô An Hi bật đèn pha thì phát hiện không gian phía dưới rất rộng và sâu, có cảm giác đây giống như một miệng giếng hun hút. Cuối cùng chân cũng chạm tới mặt đất, cô phản chấn nên không để tâm tới tảng đá trong bóng tối, lúc giẫm lên thì bị trật một cái.

Trẹo chân rồi.

Lần đầu này khiến cô hít vào một hơi. Tô An Hi nhìn đau nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nhìn thấy một người nằm cách đó không xa, người ấy nằm im giống như đã chết vậy.

“Xin chào.” Tô An Hi nhìn đau khắp khểnh đi qua. Lúc dùng đèn pha chiếu lại mới phát hiện tay chân cô ấy bị trói, trông giống như bị... bắt cóc vậy.

Cô tranh thủ thời gian ngồi xuống, sau đó để túi đồ trên mặt đất. Tô An Hi xem xét mạch đập và nhịp tim của cô gái kia xong mới thở ra một hơi. Dù rất suy yếu nhưng may mắn vẫn chưa chết.

“Cô gái, cô tỉnh lại đi.”

Tô An Hi cúi trối và kiểm tra cơ thể cô ấy, sau đó tiêm một mũi dinh dưỡng. Trong lúc nhàn rỗi chờ cô ấy tỉnh lại, cô nhớ tới còn bộ đàm nên tranh thủ thời gian mở ra.

“Đội trưởng Từ.” Tô An Hi mở miệng gọi.

Từ Úc nghe được giọng của Tô An Hi thì an tâm hơn một chút nhưng vẫn lập tức nói giọng giáo huấn: “Bác sĩ Tô, hình như anh đã nhắc nhất định phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi hiểu rõ Từ Úc, nghe thấy giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi này của anh thì cười một tiếng, cô nói: “Ngại quá, quên mất.”

Từ Úc nghe xong không khỏi khép mắt lại, nhưng lập tức lại mở ra, hỏi: “Tình hình bên dưới thế nào?”

“Có một cô gái gầy hơn em, đưa lên luôn có lẽ không thành vấn đề.” Tô An Hi nhìn cô gái đang dần tỉnh lại, tiếp tục báo cáo: “Không nguy hiểm đến tính mạng, có điều cả người suy yếu, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa... tay chân của cô ấy bị trói chặt. Em nghĩ nên thông báo với bên cảnh sát một chút.”

“Ừm, bây giờ đừng quan tâm đến những chuyện đó, cứu người lên rồi lại nói. Em ở đó xong việc thì báo cho anh một tiếng, anh lại thả dây thừng xuống.” Từ Úc đứng dậy, thở ra một hơi.

“Được.”

Tô An Hi âm thầm gật đầu, cô ngồi tựa trên những vật gỗ ghề mà chông chéo, hoàn cảnh nặng nề và chật chội này cũng không khiến cho cô sợ hãi hay lo lắng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía những tia sáng lọt xuống dưới kia, cả những hạt bụi không chạm tới được đang lơ đãng trong không trung khiến thời gian như dừng lại kia nữa, tất cả khiến lòng người cũng trầm tĩnh theo.

Cô để bộ đàm ra trước miệng, chậm rãi mở miệng: “Em... từng nhớ tới.”

Một câu nói trước nay chưa từng có giờ lại bình thản truyền ra từ bộ đàm, câu nói này khiến tất cả mọi người ở đây đều không hiểu được, thế nhưng bọn họ lại trông thấy khóe môi của đội trưởng Từ hơi cong lên.

Em từng nhớ tới? Có ý gì? Nhớ tới điều gì để khiến đội trưởng Từ mặt lạnh thấu xương, người sống chó tới gần lại cười lên đây?

Dây thừng được tháo ra, người sống sót cũng tỉnh lại nhưng vẫn còn mơ hồ không biết mình đang ở đâu. Tô An Hi nói qua tình hình trước mắt và việc phải làm cho cô ấy, thấy cô ấy gật đầu nói “được”, lúc này cô mới buộc dây thừng để cô ấy đi lên rồi lại nói.

Các chiến sĩ cùng đồng tâm hiệp lực kéo người, sau đó cũng thấy được một cái đỉnh đầu. Mọi người tiến lên, thận trọng đỡ người sống sót lên cáng, sau đó lập tức đưa đi điều trị và báo cho cảnh sát.

Người lên sau là Tô An Hi, Từ Úc vươn tay nắm lấy tay cô thật chặt rồi kéo lên. Anh thận trọng ôm cô lên, tay chưa buông đã hỏi: “Không sao chứ?”

Tô An Hi đứng vững lại nhờ vịn vào đôi tay trắng kiện của Từ Úc, cô vỗ vỗ quần áo khiến một lớp bụi bay ra. Tô An Hi xua xua tay rồi lắc đầu, sau đó dùng giọng nói buông lỏng nói với anh: “Không sao.”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tất cả đều là dành cho Tô An Hi.

“Bác sĩ Tô giỏi quá.”

“Bác sĩ Tô ngẫu ghê.”

“Bác sĩ Tô nữ thần.”

“...”

Tô An Hi được tăng bốc tới mức phải xua tay liên tục: “Mọi người nói quá rồi.”

Bác sĩ Tô với tính cách cởi mở đưa tiếng cười khó có được đến với mọi người, giờ đây hiện trường gặp nạn ngập tràn những tiếng cười tràn quý.

Tô An Hi buông tay Từ Úc ra rồi nói với anh: “Không cần để ý tới em, mọi người tiếp tục đi.”

Nói xong cô như quên chân mình đang bị treo nên quay người muốn nhanh chóng rời đi. Nào biết vừa dùng sức một chút, con đau nhức từ mắt cá chân đi đã truyền đi toàn thân. Cơ thể cô không khống chế được mà ngã về một bên, nhưng may mắn thay lại được một đôi tay đẹp đỡ đỡ lấy.

Không cần đoán cũng biết đó là bàn tay to lớn của Từ Úc, đôi tay anh đã đen hơn và cũng khỏe hơn nhiều so với trước đây. Không chỉ tay mà mặt cũng vậy, da thịt cũng thế, tất cả đều được tháng năm tôi luyện mang đầy mùi vị đàn ông.

Trước kia anh rất trắng, là một thiếu niên nhanh nhẹn đẹp trai. Đặc biệt là đôi tay trông rất đẹp, nếu dùng từ ngữ của hiện tại để hình dung việc cô si mê tay anh thì sẽ gọi là “cuồng tay”.

Cô thích dùng máy ảnh chụp lại đôi tay này, thích lôi kéo đôi tay này, thích đôi tay này làm bất cứ chuyện gì cho mình.

Bên tai cô là âm thanh dò hỏi trầm thấp của Từ Úc: “Sao thế?”

Tô An Hi lắc đầu: “Lúc này vừa xuống đứng không vững nên bị treo chân một chút, không nghiêm trọng.”

Từ Úc nghe xong thì cúi đầu nhìn đôi giày quân đội đầy bùn đất của cô, anh hô với Trương Trung: “Các cậu tiếp tục rà soát cứu người, tôi đưa bác sĩ Tô đi chữa bệnh.”

“Rõ, Từ đội.” Trương Trung nói xong cũng triệu tập đội viên tiếp tục đi làm việc.

“Em thật sự không sao.” Lúc này đã không giúp được gì còn gây cản trở là thế nào?

Từ Úc liếc mắt nhìn Tô An Hi, anh không nói hai lời đã khẽ khom người ôm ngang cô vào ngực theo kiểu công chúa. Sau đó Từ Úc nhìn cô cứng ngắc trong ngực mình thì nói với giọng khá nghiêm nghị: “Bác sĩ Tô vì giúp bọn anh nên mới bị thương, dù sao cũng nên có chút báo đáp nho nhỏ.”

Tô An Hi trở mắt nhìn Từ Úc, đã lâu rồi cô không được anh ôm. Thật lâu thật lâu rồi, lâu đến mức cô không còn cảm thấy chân thực nữa.

“Hay là anh dìu em đi, ôm thế này sẽ có tin đồn không hay lắm.”

Tô An Hi nghĩ đến hình ảnh hai quân nhân ôm nhau như vậy, người dân ở đây sẽ nghĩ thế nào? Những chiến hữu và đồng chí không quen biết kia sẽ nghĩ thế nào?

Từ Úc xốc Tô An Hi lên với biên độ động tác cực lớn, vì vậy mà Tô An Hi phải đưa tay ôm cổ anh theo bản năng. Sau đó cô lại nghe thấy tiếng cười lưu manh của ai đó: “Đường không dễ đi, anh khuyên em đừng buông tay.”

Tô An Hi thăm cười một tiếng rồi đưa tay chọc vào bả vai Từ Úc, sau đó cô chỉ chỉ bên chân anh, ung dung nói: “Thật ra em muốn nói với anh từ này, chó nghiệp vụ của anh vẫn luôn giữ thái độ thù hận này đây.”

Từ Úc nghe vậy thì cúi đầu xem thử, Hỷ Lạc đứng là đang nhe răng trợn mắt với Tô An Hi, giống như cô đoạt xương của nó vậy.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi Hỷ Lạc một tiếng: “Đi.”

Tô An Hi mở mắt thật to nhìn chú chó nghiệp vụ vừa rồi còn như muốn nhào lên cắn mình, giờ đây đã dịu dàng ngoan ngoãn chạy lên phía trên Từ Úc.

“Chó nghiệp vụ này của anh thành tinh rồi sao?” Tô An Hi thực sự không hiểu được.

Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi một chút, sau đó nhàn nhạt nói: “Hỷ Lạc cái gì cũng tốt, chỉ có một chuyện không tốt.”

“Chuyện gì?” Tô An Hi bật thốt.

“Thích ghen.”

Tô An Hi nghe xong thì dở khóc dở cười, sâu chuỗi tất cả lại thì bây giờ chó của anh đang tranh thủ tình cảm với cô sao?”

“Cô nhóc này tên là Hỷ Lạc?” Tô An Hi hỏi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu, xem như trả lời.

Tô An Hi đột nhiên cười một tiếng rồi nhìn về phía Từ Úc: “Anh có biết em gái anh cũng nuôi một chú chó chặn cừu Đức không, hình như đưa đi làm chó tìm kiếm cứu nạn.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, anh từng nghe Từ Lai nhắc đến chuyện này rồi. Anh lắc đầu: “Con nhóc kia làm chuyện gì cũng không thương lượng trước.”

“Vậy anh biết chú chó kia tên gì không?”

“Tên là gì?”

“Tên rất xứng với Hỷ Lạc nhà anh.” Tô An Hi dừng một chút, sau đó cười nhẹ rồi nói: “Tên là... Bình An.”

(*) Hỷ Lạc: vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ôm... công... chúa đấy!

Biên tập: Bột

Lúc y tá Tiểu Vương sợ tới mức không nói nên lời, đưa tay véo tay Liêu Chí Bình. Liêu Chí Bình vẫn đang rảnh rỗi tháo găng tay y tế, đột nhiên cách lớp quần áo lại cảm nhận được cánh tay bị véo hồng.

“Y tá Vương, cô bình tĩnh một chút.” Liêu Chí Bình vừa kéo tay y tá Tiểu Vương vừa không thể làm gì hơn là cảnh cáo cô ấy: “Tôi là người có vợ.”

“Không phải, không phải.” Y tá Tiểu Vương lắc đầu rồi kéo Liêu Chí Bình ra ngoài: “Bác sĩ Tô về rồi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì cười ha ha: “Về thì về thôi, chẳng lẽ còn muốn tôi đốt pháo hoan nghênh cậu ấy?”

Cuối cùng y tá Tiểu Vương cũng tóm được Liêu Chí Bình ra, sau đó mới buông tay. Liêu Chí Bình nhẹ rảnh trợn mắt vén tay áo lên xem, mẹ ơi, đã bị véo đỏ cả lên rồi.

Bên tai anh ta là âm thanh của y tá Tiểu Vương: “Anh nhìn xem bác sĩ Tô trở về thế nào?”

“Còn có thể về thế nào, không phải là bằng chân...” Liêu Chí Bình thảm liếc mắt, anh ta còn đang đau lòng cho da thịt của mình nhưng ngược mắt nhìn đã phải thốt lên: “Mẹ kiếp!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cứ đứng đực tại chỗ như vậy. Mưa mới ngừng không bao lâu lại tí tách tí tách rơi xuống, từng lớp “đường trắng” dày đặc phủ lên đỉnh đầu bọn họ. Thế nhưng bọn họ vẫn đứng không nhúc nhích mà như pho tượng trong hàng quán.

“Chuyện lạ sao? Đội trưởng Từ vậy mà lại ôm bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương hăm mộ ra mặt, giọng điệu cũng có thêm vài phần xúc cảm của phụ nữ: “Lại còn là ôm công chúa, ôm... công... chúa đấy.”

“Thấy rồi.” Liêu Chí Bình chậm chạp đáp lại, sau đó để lộ ra nụ cười hiền từ của mẹ già.

Y tá Tiểu Vương nắm tay thành quyền để bên môi, nghi ngờ lắm lắm: “Không phải bác sĩ Tô không có hứng thú với đội trưởng Từ sao? Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào nhỉ?”

Liêu Chí Bình nghe được thì cười một tiếng rồi dùng ánh mắt nén bi thương với y tá Vương, sau đó đi lên nghênh đón hai người kia.

Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào? Ha ha, nói ra sợ sẽ dọa chết cô.

“Đây là thế nào?”

Liêu Chí Bình đi qua đã hỏi thăm. Anh ta cũng khá hiểu Tô An Hi, nếu không phải cực bất đắc dĩ, sao cô có thể để cho người ta ôm công chúa được, huống hồ người ôm còn là Từ Úc.

“Trợn chân.” Tô An Hi nói xong thì vỗ vỗ vào vai Từ Úc, tỏ ý muốn xuống: “Được rồi, có lão Liêu ở đây, anh đi làm việc của anh đi.”

“Không thiếu mấy phút này.” Từ Úc nhìn Liêu Chí Bình, sau đó ôm Tô An Hi đi thẳng vào bên trong.

Liêu Chí Bình quay đầu nhìn hai người kia, lúc này mới chú ý có một chú chó chạy theo sau Từ Úc. Anh ta cười cười, cũng đi theo.

Căn cứ theo hướng tay Tô An Hi chỉ, Từ Úc đưa cô vào phòng khám rồi buông xuống. Liêu Chí Bình tiến vào đã thấy hai người họ nhìn nhau gần trong gang tấc, trông có vẻ như vẫn còn mạch cảm xúc nên anh ta xoay người theo quán tính, định ra ngoài đi dạo vài vòng.

“Liêu Chí Bình, cậu đi đâu?” Tô An Hi gọi Liêu Chí Bình lại.

Liêu Chí Bình thăm thở dài, xoay người chỉ bên ngoài: “Tôi ra ngoài xem chú chó kia có chạy mất không?”

“Chó sẽ không tự tiện rời đi nếu không có lệnh.” Từ Úc xoay người nhìn Liêu Chí Bình rồi nói với anh ta.

“Tôi hiểu, rất có kỉ luật.” Liêu Chí Bình thấy mình đúng là cái bóng đèn siêu chói mắt.

Từ Úc lại nhìn Tô An Hi: “Đi đây.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, không nói chuyện.

“Từ Úc.” Người đã quay ra ngoài, Tô An Hi mới gọi một câu không đầu không ngửa khiến anh dừng chân, sau đó cô nói với anh: “Mọi việc đều phải cẩn thận.”

“Ừm.” Từ Úc đáp lại một tiếng nhàn nhạt bằng giọng mũi, sau đó nhanh chân bước khỏi phòng khám.

Liêu Chí Bình đi tới với vẻ mặt ‘cậu mau thành thật khai báo’ rồi hỏi: “Chuyện giữa hai người... là thế nào?”

“Tôi giúp đội đặc chiến bọn họ cứu một người sống sót, đội trưởng Từ biểu đạt cảm tạ mà thôi.” Tô An Hi nhanh nhẹn nói xong, sau đó nhú mày nhìn về phía Liêu Chí Bình rồi chỉ chân mình: “Chân tôi đau lắm.”

...

Từ Úc lại lần nữa trở lại vị trí công tác ở nơi cứu viện, anh tiếp tục kẻ vai chiến đấu cùng các chiến hữu, Hỷ Lạc cũng gia nhập với nhóm chó tìm kiếm cứu nạn.

Mưa dường như còn lớn hơn so với lúc này, nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn lại gian khổ hơn một chút.

Nước sông cuộn cuộn ở bờ bên kia cũng là khu vực gặp nạn nghiêm trọng, nhưng với tình hình hiện tại chắc chắn không thể vượt sông bằng thuyền, bởi nhất định sẽ bị dòng lũ cuốn trôi.

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy Chu Định Khôn và các đội viên của anh đều đứng chống nạnh, nhú mày nhìn sang bờ sông đối diện, cả mấy người Từ Úc cũng đến đây.

“Lão Từ.” Chu Định Khôn nhìn chằm chằm Từ Úc, hỏi: “Cậu thấy phải vượt sông thế nào?”

Từ Úc nhìn về hoàn cảnh hung hiểm trước mắt, sau đó lại nhìn bốn phía rồi nói hai câu: “Nước phù sa không lên được tận núi, dùng dây thép làm cầu tạm vượt sông.”

Chu Định Khôn hiểu rõ rồi gật đầu, hai người không bàn mà hợp ý, anh ta lập tức hào sảng phát lệnh: “Trung đội tìm kiếm cứu nạn của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền dùng ‘zip-line’ (1) vượt sông, người đi qua trước, chó tìm kiếm cứu nạn theo sau.”

(1) Zip-line: Một đường dây zip bao gồm một ròng rọc treo trên một cáp, thường được làm bằng thép không gỉ, được gắn trên một sườn dốc. Nó được thiết kế để cho phép một người sử dụng dây theo trọng lực để di chuyển từ trên xuống đáy cáp nghiêng bằng cách giữ hoặc gắn vào, ròng rọc di chuyển tự do.

“Rõ.” Các chiến sĩ đội phòng cháy chữa cháy hô vang tựa chuông lớn, như muốn đối kháng chính diện với dòng nước cuộn cuộn trước mắt.

“Trương Trung.” Từ Úc hô.

“Có, Từ đội.” Trương Trung cấp tốc chạy tới chờ chỉ thị.

Từ Úc chỉ đối diện: “Đề lại một đội chờ lệnh, các chiến sĩ khác chuẩn bị vượt sông.”

“Rõ.”

Vượt sông bằng zip-line cũng không coi là việc quá khó với các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và cảnh sát vũ trang, đặc biệt là đội đặc chiến vũ cảnh mấy người Từ Úc, bởi vượt nóc băng tường, leo núi lội nước là chuyện thường ngày với họ.

Chuyện trước mắt này đúng là không làm khó được bọn họ.

Thế nhưng nhóm chó nghiệp vụ lại không như vậy, dù chúng có thể bơi qua nhưng việc di chuyển trên cao này vẫn nằm ngoài bản năng huấn luyện của chúng. Đây cũng là lần đầu tiên chúng trải qua tình huống như vậy, nên sợ hãi là điều đương nhiên.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi một tiếng, Hỷ Lạc lập tức ngẩng đầu nhìn về anh với ánh mắt lấp lánh.

Từ Úc ngồi xổm xuống, ngược mắt nhìn hai mắt của Hỷ Lạc, sau đó đưa tay chỉ những chú chó tìm kiếm cứu nạn đang vượt sông rồi hỏi nó: “Sợ không?”

Hỷ Lạc lắc hai tai nhìn sang, sau đó lập tức nhìn lại về phía Từ Úc, kêu lên hai tiếng “gâu gâu”.

Ồ, oai vệ hùng dũng, khí thế bừng bừng.

Từ Úc cười lên, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cả người Hỷ Lạc như tiếp thêm dũng khí cho nó. Anh vỗ vỗ lưng Hỷ Lạc, dịu dàng như dỗ bạn gái: “Cô bé ngoan.”

Sự thật đúng là như vậy, Hỷ Lạc thân kinh bách chiến vốn không sợ sông lớn. Dù lúc vượt sông đuôi nó cụp chặt xuống trông rất buồn cười, có điều vừa sang tới bờ bên kia lại là một cô bé mạnh mẽ.

Từ Úc dẫn Hỷ Lạc gia nhập với nhóm tìm kiếm cứu nạn. Sau khi nhóm chó tìm kiếm cứu nạn tìm được dấu hiệu của sự sống, nhóm chiến sĩ vũ cảnh lập tức chạy tới đảo bằng tay, lần làm việc này là mười mấy tiếng không ngừng nghỉ.

Những chiến sĩ không nói một lời, tuy thở hổn hển nhưng vẫn tiếp tục công việc. Có người thể lực hao mòn tới không đi nổi, chỉ biết nằm rạp trên mặt đất mà thở. Có người vì đảo đất cao đá mà phần đầu quên mình, chân tay đều bị thương, đến mũi cũng bị trợt da.

Nhưng dù là vậy, cả nhóm bọn họ chỉ dám nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đứng lên tiếp tục công việc tìm kiếm cứu nạn.

Hỷ Lạc trời sinh đã có khứu giác nhạy bén hơn bình thường, nó là chú chó nghiệp vụ ưu tú nhất. Giờ phút này cả người Hỷ Lạc cũng dính đầy bùn đất, ánh mắt bị thương, nó cũng phải chật vật lắm mới tìm được những người dân gặp nạn trong thôn, tuy khổ cực là vậy nhưng vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục tìm kiếm dấu vết.

Một nhóm những chiến sĩ thẫm lặng như vậy, sao có thể không khiến cho người ta ngưỡng mộ.

...

Lúc Tô An Hi gặp lại Từ Úc đã là buổi chiều hôm sau. Có rất nhiều chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và lính vũ cảnh xuất hiện ở nơi chữa bệnh, họ nếu không phải bị thương ngoài da thì cũng là kiệt sức mà ngất đi.

Chân Tô An Hi bị trọ không nghiêm trọng, chỉ cần không dùng sức xoay cổ chân thì đi đường vẫn không thành vấn đề. Lại thêm bây giờ là thời khắc mấu chốt, vết thương nhỏ này của cô thật giống như chuyện vặt vãnh.

Vất vả giúp đỡ xong, cô gặp được Hạ Tuấn Nam, anh chàng này vô cùng lo lắng khi đỡ một bà lão đến cho cô xem thử. Kiểm tra xong thì thấy bà không có thương tích nào, chỉ là thần trí không rõ ràng, luôn lôi kéo cô rồi gọi con gái.

Vất vả lắm mới đỡ được bà đi ngủ, Tô An Hi nhìn bà lão tóc bạc ngủ yên bình trên giường bệnh rồi hỏi Hạ Tuấn Nam: “Đây là?”

Hạ Tuấn Nam thở dài: “Con gái bà ấy gặp nạn.”

Tô An Hi nghe xong thì cup mắt, khẽ gật đầu: “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy.”

“Bác sĩ Tô, cô thật tốt.”

Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cười một tiếng đắng chát: “Thiên tai vô tình nhưng nhân gian vẫn còn chữ tình. Ít nhất trước tai nạn, mỗi người đều rất tốt.”

Hạ Tuấn Nam thấy Tô An Hi nói đúng quá rồi nên liên tục gật đầu.

“Đúng rồi.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, không khỏi hỏi: “Tôi thấy các chiến hữu đội đặc chiến mấy cậu đều đang ở nơi cứu nạn, sao cậu lại làm công tác hậu cần?”

Nhắc đến chuyện này Hạ Tuấn Nam chỉ biết than thở, Tô An Hi đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cậu ta nói nhỏ thôi. Sau đó cô mới nghe Hạ Tuấn Nam thấp giọng nói: “Còn không phải do Từ đội.”

“Từ đội?”

Hạ Tuấn Nam gật đầu: “Thể năng của tôi không tốt lắm, Từ đội không cho tôi đi.”

“Đó là anh ấy quan tâm cậu.”

“Tôi cũng biết là thế.” Hạ Tuấn Nam gãi trán: “Nhưng tôi cảm thấy mình rất vô dụng, không giúp đỡ được gì.”

Tô An Hi từ chối cho ý kiến: “Từ đội của các cậu cũng không phải nhà từ thiện, nếu cậu thực sự không có bản lĩnh, anh ấy sẽ không giữ cậu lại đội đặc chiến. Cậu nhất định có chỗ hơn người.”

“Có lẽ vậy.” Hạ Tuấn Nam cười xấu hổ. Dừng lại một chút, cậu ta nhìn về phía Tô An Hi, nói: “Bác sĩ Tô, cô rất hiểu Từ đội đấy nhé!”

Tô An Hi ngược mắt nhìn, chuyện này mà cũng kéo lên người cô được?

“Tôi đi xem người bệnh, cậu không có việc gì thì trông bà cụ đi!” Tô An Hi nói xong thì đứng dậy cái ổng nghe lên cổ, nói với Hạ Tuấn Nam.

Hạ Tuấn Nam biết Tô An Hi rất bận nên cũng không dám trì hoãn việc của cô, cậu ta liên tục gật đầu: “Bác sĩ Tô cứ yên tâm đi đi!”

Tô An Hi đi tới phòng bệnh tạm thời xem tình hình của người bệnh mới đưa đến lúc sáng, cô phân phó y tá Tiểu Vương thường xuyên để ý tới người bệnh đó. Lúc ra ngoài, Tô An Hi thấy trời không mưa nên quý thần xui khiến thế nào lại đi ra ngoài.

Từ Úc đưa Hỷ Lạc tới nghỉ ngơi trên bãi đất trống hơi khuất đằng sau nơi chữa bệnh. Anh dùng nước rửa bàn chân bị bẩn của Hỷ Lạc, sau đó thấy vết thương do đá trượt qua trên đùi thì lấy cồn i-ốt xin ở chỗ y tá khử trùng cho nó.

Trông Hỷ Lạc có vẻ rất không vui, rất đau buồn, mắt cô nhóc còn rung rung khiến người ta đau lòng.

Từ Úc nhìn cô nhóc thì không khỏi thở dài, anh bỏ tấm bông trên tay xuống, sau đó dùng hay tay đỡ lấy mặt Hỷ Lạc, nhẹ nhàng khích lệ nó: “Không sao, mày đã làm rất tốt rồi.”

“Phụt...”

Từ Úc ngẩng đầu lên thì thấy người lúc đầu đang dựa vào gốc cây sát vách là Tô An Hi, giờ phút này đang đi về phía anh.

“Vừa có con muỗi bay vào miệng em” Tô An Hi vừa chậm rãi đi qua vừa giải thích.

Từ Úc cong khóe môi, có điều...

“Gâu gâu gâu gâu...”

Tô An Hi bắt đầu dĩ phải dừng cách đó ba bước.

Hỷ Lạc, mày vẫn nên tiếp tục đau buồn đi!

Hết chương 19.

Lời của tác giả:

An Hi: Có con muỗi bay vào trong miệng em.

Úc ca: Con muỗi kia chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một chết đi được, để anh dựa một lát

Biên tập: Bột

Từ nhỏ đến lớn Tô An Hi đều tự thấy mình rất có duyên, dù so ra vẫn kém nhân dân tệ người gặp người thích, nhưng chí ít cũng được coi là già trẻ yêu quý, cả người lẫn vật đều không ngại mà?

Đây là lần đầu tiên, thật sự là lần đầu ba lần bảy lượt cô không được một người, à không... một chú chó chào đón.

Sức cản của chó chặn cừu Đức vốn rất lợi hại, lại thêm đây là chó nghiệp vụ đã qua huấn luyện, Tô An Hi nghĩ đi nghĩ lại về thái độ thù hận nhe răng trợn mắt của nó thì thấy tốt nhất vẫn nên bảo toàn thì hơn. Vì vậy cô quyết định lùi ra sau hai bước.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc thấy Tô An Hi yên lặng lùi ra phía sau hai bước thì vỗ nhẹ sống lưng Hỷ Lạc, sau đó ra lệnh cho nó: “Nằm xuống.”

Hỷ Lạc nghe xong thì ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, có điều đôi mắt cảnh giác của nó vẫn nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ không nhe răng trợn mắt mà thôi.

“Yên tâm.” Từ Úc ngược mắt nhìn về phía Tô An Hi rồi nói với cô: “Hỷ Lạc sẽ không cắn em.”

Tô An Hi cong nhẹ khóe môi để vờ trấn định, nhưng vẫn phòng bị và chú ý đến động tĩnh của Hỷ Lạc như cũ.

Cô thăm liếc nhìn Hỷ Lạc vừa nói: “Để đánh giá thì với khoảng cách hiện tại của em, Hỷ Lạc của anh có muốn nhào tới, em cũng có thể phản ứng và đủ

thời gian tránh được, như vậy tương đối an toàn.”

Xem ra đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, trước nay Từ Úc khó lòng nhìn thấy đáng vẻ rụt rè, sợ hãi như vậy của Tô An Hi, anh cảm thấy cực thú vị, mà cũng rất đáng yêu.

“Em không cần tính toán việc đó, bởi nếu Hỷ Lạc muốn nhào lên cắn em, em có lui về sau 50 mét nữa cũng vô ích.” Từ Úc vừa nói vừa cầm dây dắt Hỷ Lạc lên, sau đó buộc dây vào sau thân cây. Lúc này anh mới nhìn Tô An Hi rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Lại đây, có anh rồi, không sao đâu.”

Tô An Hi nghĩ mình chỉ ra hít khí trời, trùng hợp thấy Từ Úc bình an trở về, sau đó còn thấy anh và Hỷ Lạc an ủi lẫn nhau nên muốn nhìn một lúc.

Nhưng vì sao tình hình hiện tại lại giống như cô thật sự có việc tìm anh vậy...

“Em còn bệnh nhân, không ở lại đâu, anh và ừm... Hỷ Lạc của anh nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tô An Hi vừa nói vừa đưa tay tùy ý chỉ mặt Từ Úc: “Rửa mặt đi, trông tiêu tụy lắm.”

Nói xong cô xoay người rời đi, sau lưng lại vang lên giọng điệu mệt mỏi của đàn ông: “Bác sĩ Tô, anh bị thương.”

Tô An Hi nghe xong thì nhanh chóng xoay người nhìn về phía Từ Úc, sau đó cô ra sức bước nhanh tới, cả người đều mất bình tĩnh: “Bị thương ở đâu, sao không nói sớm?”

Hỷ Lạc thấy Tô An Hi hùng hổ đi tới thì trực muốn đứng dậy nhưng bị một bàn tay của Từ Úc ghìm xuống, anh dùng ánh mắt cảnh cáo nó một chút, lúc này nó mới nhỏ giọng ừ ừ nằm xuống một bên.

Từ Úc để mặc Tô An Hi đi đến bên cạnh, cầm cánh tay anh rồi xem xét trước sau. Cô hỏi liên tục: “Rốt cuộc anh bị thương ở đâu?”

“Sao nào? Lo cho anh?” Giọng điệu đông đầy ý cười của Từ Úc truyền vào tai Tô An Hi.

Động tác trên tay Tô An Hi cứng đờ, vậy cô mới biết vừa rồi mình bị lừa. Cô buông tay ra, lờm Từ Úc: “Đừng đùa như vậy với bác sĩ.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn Tô An Hi, con ngươi đen đặc của anh nhiễm đầy tia máu, đôi mắt hồng hồng nhưng ánh mắt lại cực bình tĩnh, trên mặt cũng dính đầy bùn xám.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của anh ở khoảng cách gần như vậy, cô đột nhiên lại thấy lúc này anh thật giống đứa nhỏ không thấy đường về nhà, rất tội nghiệp.

Lo cho anh sao, đương nhiên rồi! Lo chứ, đã lo hơn 20 tiếng rồi.

Từ hôm qua lúc anh đưa cô về rồi rời đi đã là hơn 20 tiếng, cả khoảng thời gian đó cô luôn không an tâm chút nào. Dù bên ngoài thể hiện một mặt bình tĩnh, nhưng chỉ có cô biết trong lòng mình bất ổn đến thế nào.

Sau mỗi lần biết tin một chiến sĩ vũ cảnh bị thương được đưa tới, cô luôn đi xác nhận trước xem đó có phải anh không. Thấy trong nhóm chiến sĩ bị thương không có anh, lúc đó cô mới yên lòng hơn một chút, có điều một lúc sau tìm lại như bị treo ngược lên.

Mãi đến vừa rồi trông thấy anh và Hỷ Lạc, nỗi lo lắng trong cô mới chậm rãi đặt xuống.

“Vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại.” Từ Úc mở miệng nói.

Tô An Hi dùng giọng của bác sĩ nói với Từ Úc: “Dù bị thương thế nào cũng phải xử lý, vào đây với em.”

Từ Úc không khỏi cười một tiếng, anh ngẩng đầu nhìn về phía Tô An Hi: “Vậy em ngồi đây với anh một lúc, anh sẽ vào cùng em.”

“Một lúc thôi đấy.” Tô An Hi bắt đầu đi ngồi xuống bệ đá bên cạnh Từ Úc.

Hai người ngồi thẳng hàng mà không nói một lời, đột nhiên lại sinh ra chút xấu hổ khó hiểu.

Từ Úc không kiếm được mà mò thuốc lá, ngón tay thon dài lấy một điếu ra đưa đến bên miệng nhưng không châm lửa.

“Cô gái được cứu lên hôm qua thế nào rồi?” Âm thanh của Từ Úc không lớn, anh vuốt bật lửa trong tay rồi hỏi.

Tô An Hi liếc nhìn Từ Úc, đôi môi mỏng của anh ngậm hờ điếu thuốc, khó trách nói chuyện lại mơ hồ, không rõ như vậy.

“Được cảnh sát đưa đi rồi, không rõ tình hình cụ thể.”

Thật ra hôm qua sau khi trở về, được Liêu Chí Bình xử lý chân bị trẹo cho xong, cô định đi xem cô gái kia một chút nhưng lại đến huyệt, nghe nói cô ấy được cảnh sát đưa đi rồi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu nhẹ, hỏi chuyện khác: “Làm quân y nhiều năm như vậy, còn buồn vì không cứu được người không?”

“Đương nhiên, lúc mới bắt đầu thực sự không tiếp nhận được, thậm chí còn hối hận vì sao lại chọn nghề này. Có điều, dù sao cũng đã kiên trì, không cứu sống được em cũng biết mình đã cố hết sức. Còn cứu sống được và thấy bọn họ khỏe mạnh rời viện thì sẽ vui vẻ hơn ai hết.” Tô An Hi vừa nói vừa tự nhiên nở nụ cười, sau đó chuyển tầm mắt thì thấy Từ Úc đang dùng bộ dạng ngậm điều thuốc lưu manh nhìn mình.

Cô thắm háng giọng rồi hỏi: “Anh thì sao? Sẽ buồn chứ?”

“Sẽ.” Từ Úc trả lời rất chắc chắn, dùng một chút, anh lại cười đắng chát: “Đặc biệt là... chiến hữu.”

Tô An Hi hiểu hàm nghĩa trong lời nói này, “tiền” chiến hữu một là tiền biệt, đời này có thể vẫn sẽ gặp lại, một loại khác là vĩnh biệt, đời này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

“Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đượm cốt tủy.” Tô An Hi đột nhiên nhớ tới hai câu Hạ Tuấn Nam từng nhắc: “Lời này thật hay.”

“Đây là lời trước khi chiến hữu cũ qua đời đã nói với anh. Bị nổ tung, ngay cả hài cốt cũng không còn.” Những chuyện này đã tích tụ và chôn giấu trong lòng rất lâu, không rõ tại sao bây giờ có thể bình tĩnh kể lại với cô.

Tô An Hi nghe được chua xót của Từ Úc. Có lẽ do quá mệt mỏi, vết thương sâu và đau nhức chôn dưới đáy lòng không phải không thể chạm đến được, chỉ là cần thời cơ mà thôi.

“Vẫn ổn chứ?” Cô hỏi.

“Tô An Hi.” Từ Úc nhận nhặt gọi một tiếng, sau đó đưa tay lấy điều thuốc trên miệng xuống, trầm thấp hỏi: “Em nói hối hận là thực sự hối hận sao?”

“Chuyện gì?”

“Hối hận năm đó từ bỏ Thanh Hoa.”

“Tiếc nuôi, chứ không hối hận.”

“...”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, cô không đợi được câu tiếp theo của Từ Úc nhưng lại thấy đầu vai mình trầm xuống.

“Từ Úc.” Tô An Hi hơi cử động bả vai.

Từ Úc cũng theo đó mà xích ra một chút, nhưng rất nhanh sau đó anh lại dựa vào gần thêm, còn khàn khàn lắm bầm: “Mệt chết đi được, để anh dựa một lát.”

Từng có lúc chấp hành nhiệm vụ ở ngoài, hiểm nguy vạn phần cũng được, mệt mỏi kiệt sức cũng tốt, nhưng chưa lúc nào anh có cảm giác an tâm như hiện tại.

Anh biết rõ, chỉ có dựa vào người này mới khiến anh vứt bỏ hết thấy, không quan tâm mà buông xuống mọi cảnh giác và mệt mỏi.

Nhìn lại lần nữa, ngay cả Hỷ Lạc nằm trên mặt đất cũng bỏ thái độ thù địch ác liệt với cô, nó cũng nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Anh cong môi cười một tiếng, nhắm mắt ngủ say.

“Từ Úc...”

Tô An Hi gọi một tiếng Từ Úc cũng không được đáp lại, cô cứ duy trì tư thế nhìn chằm chằm mái tóc ngắn của anh như vậy. Tô An Hi chậm rãi vươn tay trái ra, nhưng còn chưa chạm đến đã thu tay về.

Còn người đàn ông dựa trên vai cô đã sớm ngủ say.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của đàn ông, hơi thở ấm áp phả vào gáy cô mang mùi thuốc lá nhàn nhạt và vị mồ hôi lẫn với gió chỉ thuộc về anh. Rõ ràng cả hai đều không quá dễ ngủ, nhưng lại không làm cô chán ghét.

Anh hỏi có phải lúc trước cô hối hận vì từ bỏ Thanh Hoa không, lời tiếc nuôi này là thật, không thể diễn Thanh Hoa đương nhiên là tiếc rồi!

Nhưng ít nhất đó đều là lựa chọn năm ấy của cô. Cô chưa từng hối hận khi từ bỏ Thanh Hoa vì anh.

...

Ngày ấy, dưới tàng cây nhãn kia, thiếu niên áo trắng nói với cô: “Anh muốn em thích anh.”

Lúc ấy cô hoảng hốt không thôi, nhưng không bao lâu đã cười lên, trong tim như có đóa hoa Thất Sắc (1) nở rộ, rõ ràng rất muốn nói với anh: ‘Em cũng thích anh!’

(1) *Hoa Thất Sắc: Hoa bảy màu*

Nhưng lời đến miệng cô lại thành: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó?”

“Tô An Hi, em có thể nghiêm túc chút không?” Vất vả lắm Từ Úc mới mở miệng tỏ tình lại nhận được đáp án như vậy nên hơi không vui.

Tô An Hi thu lại ý cười, chăm chú nhìn về phía Từ Úc rồi trịnh trọng nói với anh: “Từ Úc, nghiêm túc đó, học lại đi!”

Lúc ấy Từ Úc không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Tối ngày khai giảng hôm ấy, lúc anh đứng ở cửa lớp 12-1, nhìn Tô An Hi chăm chú rồi cười một tiếng lưu manh với cô, bỗng dưng Tô An Hi cũng nở nụ cười sáng lạn.

Vào khoảng khắc đó, phòng học âm ỉ bỗng yên tĩnh tới quý dị, các bạn học thường rỉ tai thì thầm với nhau cũng lặng ngắt như tờ.

Chủ nhiệm lớp đi tới cửa lớp thì thấy bức tường người chắn tại cửa lớp ấy, sau đó mới dùng tập bài thi vỗ vỗ vào lưng anh: “Lớp chúng ta đâu có thiếu chỗ, lên tự giới thiệu đi.”

Trên bục giảng, từ đầu tới cuối Từ Úc vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tô An Hi.

Tương tự như vậy, rất nhiều nhóm nữ sinh cũng chưa từng buông hai tay che miệng xuống.

“Chào mọi người, tôi là học sinh học lại, Từ Úc.”

“Nữ sinh mấy em che miệng làm gì? Có thể vỗ tay hoan nghênh một chút.” Chủ nhiệm lớp vỗ tay trước.

Tiếng vỗ tay qua đi, chủ nhiệm lớp để Từ Úc ngồi ở nơi duy nhất không có người ngồi, mà nơi đó trùng hợp lại ở ngay phía sau Tô An Hi.

Cô nhìn chàng thiếu niên đẹp trai này, cũng không kiềm chế được tâm tình thiếu nữ của mình. Sau đó Tô An Hi lại nhìn lướt qua bạn học trong lớp rồi nói một câu: “Tốt lắm, cuối cùng thì tiêu chuẩn hình ảnh của lớp 12-1 chúng ta cũng tăng lên, không tệ không tệ.”

“Ồi...” Các bạn học nóng nảy.

Chủ nhiệm lớp lập tức đen mặt: “Ồi cái gì mà ôi, đã lớp 12 rồi, vực dậy tinh thần cho tôi. Phải biết cái gì là căng thẳng chứ, vì vậy, chúng ta làm bài trước.”

“Quào...” Các bạn học thôi ồn ào.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Anh muốn em cam đoan một chuyện

Biên tập: Bọt

Học sinh lớp 12 có rất nhiều áp lực, mà áp lực của Từ Úc lại đến từ trường đại học nổi tiếng cả nước kia. Nhưng đó là nơi Tô An Hi muốn thi vào, bởi vậy áp lực cũng đột nhiên biến thành động lực.

Thật ra vào khoảng thời gian dùng thành tích để quyết định tương lai của học sinh này, gần như đại bộ phận lớp 12 đều dốc hết sức để phấn đấu trong năm cuối.

Mỗi ngày nghe các thầy cô tận tâm chỉ bảo, phụ huynh chăm sóc ân cần, tất cả những điều này cũng để bọn họ có thể ghi danh bằng vàng, không phụ kỳ vọng.

Tô An Hi cảm thấy Từ Úc thay đổi thật, trước kia nghe nói anh lên lớp sẽ ngủ, tan học đi chơi bóng.

Bây giờ lại lên lớp chăm chú nghe giảng và ghi chép bài, tan học sẽ làm các loại đề thi, làm bài tập, yêu thích việc học như một học sinh ngoan vậy.

Có điều... Tính cách vẫn không thay đổi như cũ.

Ví dụ như lúc Tô An Hi đang chăm chú làm bài, ghé sau sẽ bị thiếu niên đập một cái. Cô tròn mắt quay người nhìn lại, thiếu niên lại dùng khuôn mặt tươi cười giả đờ thì nào đó ra, nói với cô: “Giảng đề này cho anh với.”

Lúc đó cô sẽ nhàn nhạt liếc anh một cái, sau đó vẫn nhẫn nại giảng từng bước cho anh.

Lại ví dụ như khi Tô An Hi muốn tới nhà vệ sinh mà đi qua Từ Úc, anh sẽ chặn ngang ghế, cố ý không cho cô đi. Sau đó anh nói: “Cuối tuần bỏ túc cho anh.”

Cô sẽ cong môi cười một tiếng rồi gạt đầu, còn nói tiện thể gọi cả mấy người Hàn Phóng. Sau đó cô sẽ thấy anh biểu hiện một tràng hỉ nộ ái ố ra mặt.

Lại ví dụ như tự học buổi tối xong đã quá muộn, dù Tô An Hi đi xe đạp về hay ngồi xe về, Từ Úc đều xung phong làm sứ giả hộ tống, anh nói: “Anh tiện đường với vợ tương lai thôi, em đừng nghĩ nhiều quá.”

Cô gạt đầu nói với anh: “Vây em chúc anh và vợ tương lai của anh vui vẻ hạnh phúc.”

Sau khi nói lời đó xong còn cố ý bỏ lại Từ Úc, nhanh chân bước về phía trước. Mà thiếu niên nhất định sẽ đuổi theo sau, xách lấy quai cặp của cô rồi đẩy Tô An Hi đi vào bên trong.

Thật ra lúc đó quan hệ của bọn họ rất vi diệu, đến cả Liêu Chí Bình thần kinh thô cũng nhìn ra quan hệ không tầm thường của hai người họ. Thế nhưng hết lần này tới lần khác bị hỏi, hai người thông minh đều giả vờ ngây ngốc rồi chỉ cười trừ.

Đương nhiên, lúc ấy đúng là bọn họ chưa ở bên nhau, nhưng đó lại là giai đoạn mập mờ tốt đẹp nhất của thời học sinh.

Sau đó đến cuối tuần, mấy người Hàn Phóng muốn ôn tập tập thể. Dù sao trong đám người chơi từ nhỏ của bọn họ, thì có tới 4 người muốn thi đại học.

Địa điểm được chọn là nhà Từ Úc. Từ Thừa Vận bận rộn chuyện công vụ nên rất muộn mới trở về.

Thế nhưng rõ ràng họ có làm bài, đang làm thì không biết ai đề nghị nghỉ ngơi, xem bộ phim hóa giải không khí khẩn trương, thế là họ đi chọn phim điện ảnh.

Một phòng tràn ra toàn tiếng cười quỷ nhiễu lũ bướm bướm đang nhẹ nhàng đậu trên cánh hoa, sau đó lại âm thầm thấp lên ánh nắng đầu hạ.

Ngày đó Từ Úc đã ước định với Tô An Hi, nếu anh thi đậu Thanh Hoa, vậy thì ở bên nhau đi!

Tô An Hi gạt đầu đồng ý.

Thành tích của Từ Úc không quá tốt, dù anh đã vào được 10 hạng đầu của lớp, nhưng Thanh Hoa với anh có thể nói là xa không chạm tới.

Trong khoảng thời gian đó, tinh thần của Từ Úc rất sa sút, bởi áp lực càng lớn, tinh thần càng không tốt. Cả người anh tiêu tụy đi không ít, đương nhiên tính khí cũng rất kém.

Trong khoảng thời gian đó, Từ Thừa Vận nhắc lại chuyện thi vào trường quân đội nhưng bị anh từ chối.

Từ Thừa Vận cũng không kiên trì mà để anh suy nghĩ cho kĩ. Cân nhắc kĩ rồi, trong lòng anh sẽ không khó chịu nữa.

Bầu trời ngày đó cũng giống như tâm tình của anh vậy, âm đạm và muốn phát tiết. Một mình anh chơi bóng rổ trên sân, mưa rào xối xả đổ xuống nhưng anh vẫn chơi không ngừng nghỉ.

Lúc Tô An Hi đi ra thì thấy cảnh một thiếu niên chơi không biết mệt mỏi trong màn mưa bụi. Anh đang ném bóng trên sân nhưng động tác ném bóng rất máy móc, thế nhưng anh cứ ném bóng như vậy, tuyệt đối không dừng lại.

Cô miễn cưỡng che ô đi vào sân bóng rổ, đứng ở một bên nhìn anh phát tiết. Chờ anh phát tiết xong cô mới đi qua, lấy một tờ giấy đưa cho anh: “Nghĩ thông suốt chưa?”

“Sao em lại đến đây?” Từ Úc không trả lời mà hỏi lại.

“Lai Lai gọi điện thoại cho em nói tâm trạng của anh không tốt, em đến đây thử vận may một chút.” Tô An Hi cười cười: “Vận may của em cũng không tệ.”

Từ Úc “ừm” một tiếng, sau đó đưa tay sờ mép ô rồi nói với cô: “Mưa to lắm, mau về đi.”

Tô An Hi nhét cán ô vào tay Từ Úc, hai người cùng đứng dưới vòm ô nhìn đối phương. Tô An Hi vẫy tay với anh: “Anh cúi đầu thấp xuống, cao quá.”

Cả người Từ Úc ướt đầm, sợ sẽ làm dính nước mưa lên người Tô An Hi nên luôn duy trì một khoảng cách nhất định với cô, tới mức sau lưng anh vẫn còn bị nước mưa tấp vào.

Nghe cô nói vậy, anh hơi khom lưng, cúi đầu xuống, hỏi: “Làm gì?”

Vừa dứt lời, thiếu nữ giờ tay cầm khăn lên lau mặt anh một chút. Xúc cảm mềm mại mà dịu dàng chạm tới làn da, tuy cách một tầng chướng ngại vật nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay cô truyền đến.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, đôi mắt chậm rãi chớp chớp, chiếc mũi rất cao, bờ môi mềm mại hồng nhuận, làn da trắng nõn và gò má mang đồ hây hây.

Cổ họng của anh lại không kiềm chế được mà hơi thít lại, lực nắm cán ô quá lớn khiến khớp xương trở nên trắng bệch.

“Được rồi, được rồi.” Từ Úc thẳng người lên, tiếng nói lại nặng nề không ít.

Tô An Hi không chú ý tới một chuỗi biến hóa của Từ Úc, cô hơi mấp máy môi, nhìn về phía anh rồi nói: “Em không thi Thanh Hoa nữa.”

Câu nói này khiến Từ Úc không khỏi kinh ngạc, anh dường như không cần nghĩ mà nhìn chăm chăm cô, hỏi: “Vì sao?”

“Em muốn học y, làm quân y cũng không tệ.” Tô An Hi lập tức giải thích: “Em nghĩ rồi, thật ra em cũng không thích Thanh Hoa tới mức đó. Học Thanh Hoa ra không chắc chắn sẽ có tương lai. Mà trường quân đội thì không như vậy, tương lai rất sáng lạn. Quân y cũng yêu cầu điểm cao lắm đấy.”

“Tô An Hi, Thanh Hoa là ước mơ của em, rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?” Từ Úc kinh ngạc không thôi, đến tận lúc đó vẫn không kịp nhận ra Tô An Hi quyết định như vậy là vì anh.

Tô An Hi thấy Từ Úc như đang giận dữ thì có chút dờ khóc dờ cười, cô liếc nhìn anh rồi hỏi: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó.”

“Anh biết anh không thông minh bằng em. Em là học thần, anh là học tra, nhưng em có thể dừng lại nào cũng nói anh ngốc không, anh cũng có tôn nghiêm đó.” Từ Úc cực kì tức giận, anh không ngừng cố gắng thi Thanh Hoa, mà cô nói bỏ là bỏ.

“Từ Úc.” Tô An Hi thấy bộ dạng tức giận của Từ Úc thì phì cười một tiếng, vừa cười còn vừa nói với anh: “Anh không hiểu sao, ý em là em và anh đều đăng kí thi trường quân đội.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, đôi đồng tử vốn hỗn loạn dần trở nên rõ ràng, đen đặc tới lóa mắt.

Tô An Hi gật đầu khẳng định: “Em không cần anh đuổi theo bước chân của em, em có thể dừng lại chờ anh mà!”

Từ Úc nghe xong thì vẻ mặt bỗng lộ ra chút kinh ngạc mà vui mừng: “Em nghiêm túc?”

“Em đã sớm nghe chú Từ muốn anh kế nghiệp truyền thống gia đình rồi. Anh khó xử như thế, vậy em chọn giúp anh!”

“Em quyết định như thế thật? Không hối hận?” Từ Úc thận trọng xác nhận thêm một lần nữa.

Tô An Hi cười lác đác: “Thật ra em suy nghĩ lâu rồi, đã quyết định, sẽ không hối hận.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, nhìn tới mức cô thấy ngượng ngùng.

Cô âm thầm háng giọng, chính nghĩa nói với anh: “Anh đừng tưởng thi trường quân đội mà dễ, cũng khó chết đó, không loai lỏng được đâu!”

Cuối cùng, khuôn mặt Từ Úc mới tràn đầy ý cười. Anh bước lên gần thêm một bước: “Tô An Hi, anh thật muốn ôm em một cái.”

“Không muốn.” Tô An Hi chỉ chỉ vào bộ quần áo ướt nhẹp của Từ Úc.

“Thế... Về đi vậy.”

“Từ Úc.”

“Hửm?”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi, thiếu nữ bỗng nhiên kiễ chân lên đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước lên môi anh. Chỉ “chụt” một cái, sau đó cô cấp tốc giăng lấy ô trên tay anh, vừa chạy trong màn mưa vừa hô lên: “Em về nhà trước đây.”

Khoảnh khắc vừa rồi giống như nằm mơ vậy, thiếu niên đứng trong màn mưa, đưa tay lên chạm vào cánh môi mình rồi cười như đồ ngốc...

...

Một ngày trước khi đội cứu viện trở về, đoàn thanh niên cộng sản tổ chức hoạt động phục vụ văn hóa và làm công tác tư tưởng cho những người dân gặp nạn, thật ra chính là tổ chức chiếu phim ngoài trời.

Tám giờ tối, bộ phim bắt đầu được chiếu cách điểm chữa bệnh không xa.

Trong phòng chữa bệnh tạm thời, Tô An Hi thấy y tá Vương cứ nói mãi về việc chiếu phim bên ngoài, cô biết cô ấy muốn đi xem nên nói: “Cô đi xem đi, ở đây có tôi rồi.”

Y tá Tiểu Vương gạt đầu, hấp tấp xốc rèm chạy ra bên ngoài.

Tô An Hi tiếp tục kiểm tra tình hình của người bệnh. Kiểm tra hết một lượt rồi, cô mới vén rèm đi ra ngoài. Cô đứng ở cửa phòng nhìn màn ảnh lớn cách đó không xa thì đột nhiên bị hấp dẫn.

Đại Thoại Tây Du, đây cũng là bộ phim năm đó bọn họ xem ở nhà Từ Úc. Mỗi người bọn họ xem xong đều ôm bụng cười nắc nẻ.

Hôm đó, lúc cô vào nhà bếp lấy đồ uống thì bị Từ Úc chặn ở cửa, anh nói với cô: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Cô hỏi: “Cam đoan gì?”

“Nếu anh thi đỗ Thanh Hoa, em phải đồng ý làm bạn gái anh.”

“Được!”

...

Sau 14 năm xem lại Đại Thoại Tây Du, cô lẳng lặng ngồi ở hàng cuối cùng rồi khóc như một đứa ngốc.

Phim vẫn là bộ phim ấy, chuyện xưa vẫn như vậy, chỉ có người xem phim đã trưởng thành. Mà người năm đó muốn cô cam đoan nay lại không thấy đâu.

Bà vai bỗng nhiên nặng trĩu, Tô An Hi quay sang nhìn thì thấy trên vai mình có thêm một chiếc áo khoác huấn luyện rắn rì.

“Không qua xem sao?” Từ Úc bước thêm một bước, đứng sòng vai với cô, mắt anh cũng nhìn về phía màn ảnh lớn.

Tô An Hi cười nhạt lắc đầu: “Không cần, đứng đây cũng xem được.”

“Vẫn là phim trước kia hay.” Từ Úc cảm khái.

“Ừ, Châu Tinh Trì là một thiên tài. Rõ ràng là bi kịch, lại có thể dùng phương thức của hài kịch để diễn được. Cảnh giới cao nhất của hài kịch không phải bi kịch sao?” Tô An Hi nói lời tràn đầy cảm xúc.

Hai người đều nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, Chí Tôn Bảo không chịu buông Từ Hà tiên tử, vòng kim cô trên đầu lại ngày càng thít chặt vào.

Bên tai cô bỗng vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chờ anh trở về

Biên tập: Bột

Anh muốn em cam đoan với anh một chuyện.

Vẫn hoàn cảnh ấy, vẫn câu nói ấy nhưng khoan thai tới chậm. Có điều giờ đây, giữa bọn họ lại là năm tháng dài đằng đẳng nhuộm đầy bụi bặm thời gian.

Phải gần 10 năm rồi nhỉ? Vậy mà vẫn nhớ kỹ không sót một chữ.

Năm đó là thiếu niên bá đạo lại đương nhiên, nói ra lời nhiệt liệt thuần túy.

Bây giờ là người đàn ông lạnh lùng mà bình tĩnh, lời nói ra nhàn nhạt nhưng lại thâm sâu không lường được.

“...” Tô An Hi chuyển mắt nhìn về phía Từ Úc.

Từ Úc nhìn chằm chằm khuôn mặt bị ánh đèn hắt lên nửa sáng nửa tối của Tô An Hi. Đôi mắt kia vẫn lấp lánh như thế, nhưng lại thêm vẻ trầm định tới lạ thường.

Anh cong môi cười khế: “Thế mà không dọa được em.”

“Quen anh nhiều năm như vậy, em vẫn còn xác nhận được câu nào là thật, câu nào là giả.” Tô An Hi giả vờ trấn định, quả nhiên là lời nói bừa.

Hai người liếc nhau, sau đó cùng nhanh chóng nhìn về phía màn ảnh lớn ở phía xa. Bên tai họ là bài hát hứa yêu trọn đời, bài hát ấy đã khiến rất nhiều người rơi lệ.

Từ Úc nhìn mặt bên của Tô An Hi, bỗng nhiên anh đưa tay xoay vai cô lại.

Anh cup mắt nhìn cô, không giống như đang đùa: “Vậy cân nhắc một câu nữa.”

Lần này Tô An Hi thấy tim mình nảy lên nhiều lần: “Câu gì?”

“Anh vẫn còn yêu em.” Mỗi câu mỗi chữ vang lên như búa rền, từng chút từng chút gõ vào trái tim Tô An Hi, đầu óc cô ong ong lên từng hồi.

Tô An Hi: “...”

“Bác sĩ Tô.”

“Lão Từ.”

Một nam một nữ không hẹn mà lên tiếng, phá vỡ bầu không khí mầu chột lúc bấy giờ.

Cùng thời gian đó, một nam một nữ này cũng chạy tới trước mặt bọn họ.

Y tá trực ban nói với Tô An Hi: “Bệnh tình của giường 6 chuyển biến xấu.”

Khâu Đông Viễn nói với Từ Úc: “Tham mưu trưởng tới, muốn cậu lập tức tới báo cáo.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, cô bỏ chiếc áo trên vai xuống bên cạnh anh. Cô không dám dừng lại mà xoay người chạy về phía phòng bệnh.

“Quấy rầy hai người rồi?” Khâu Đông Viễn thấy sắc mặt trầm tĩnh của Từ Úc thì không nhận được hỏi một chút.

Từ Úc quay đầu nhìn lại, thân ảnh của người kia đã biến mất không thấy tăm hơi. Anh vừa mặc áo khoác vào vừa nói: “Đi thôi.”

...

Trong phòng chỉ huy tạm thời, ngồi ở vị trí chính là tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, một bên là đồng chí của cục cảnh sát, một bên còn lại là phó đội trưởng Trình Khải.

Từ Úc đứng nghiêm, chào Hàn Khai Vân: “Tham mưu trưởng.”

Hàn Khai Vân gật đầu cười, sau đó vẫy tay với Từ Úc và Khâu Đông Viễn: “Tới đây ngồi.”

Sau khi Từ Úc và Khâu Đông Viễn ngồi vào chỗ, Hàn Khai Vân mới giới thiệu hai người đối diện cho bọn họ: “Tiểu Từ, để tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là đội trưởng Trần của đội cảnh sát hình sự huyện Vọng Lư, còn vị này là đồn trưởng Lư của đồn cảnh sát thôn Bát Giác.

Ông nói xong rồi giới thiệu ngược lại về Từ Úc: “Đây là đội trưởng Từ Úc của đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phụng Tuyền chúng tôi.”

“Chào hai vị.” Từ Úc lễ phép và khiêm tốn gật đầu ra hiệu với hai người bọn họ.

“Đã sớm nghe qua danh tiếng lừng lẫy của đội trưởng Từ thuộc đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phụng Tuyền, đúng là trăm nghe không bằng một thấy!” Trần Thuật cười rồi nói tiếp: “Quả là tuổi trẻ tài cao!”

“Phải phải phải.” Hàn Khai Vân gật đầu cười, ông nhìn về phía Từ Úc rồi trở lại chuyện chính: “Là thế này, không phải trước đó các cậu cứu được một cô gái bị bắt cóc sao, có nhớ không?”

Từ Úc gật đầu: “Còn nhớ, lúc ấy bác sĩ Tô của đội điều trị đã hỗ trợ cứu người.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì thâm cúi đầu cười một tiếng. Lúc ấy anh ta không có ở đó, về sau luôn nghe được mấy người Trương Trung kể lại chuyện này. Họ khen bác sĩ Tô không thôi, anh ta thấy thật đáng tiếc!

Hàn Khai Vân ra hiệu cho đội trưởng Trần tiếp tục: “Đội trưởng Trần, phiền anh nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người một chút.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì hai tay tự nhiên đan vào nhau, mắt nhìn mấy vị chiến hữu vũ cảnh trước mắt, nói: “Tình hình là thế này, sau khi các đồng chí cảnh sát ở thôn Bát Giác nhận được tin báo nguy thì mau chóng tới nơi chữa bệnh tìm cô gái kia. Theo báo cáo được ghi lại, cô ấy nói mình là người huyện Vọng Lư, sau khi tan làm về nhà thì bị người ta bắt cóc. Lúc tỉnh lại đã gặp được bác sĩ Tô, còn lại thì cô ấy không biết gì cả.”

“Đồn trưởng Lư ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình nên đã kịp thời thông báo cho đại đội cảnh sát hình sự chúng tôi. Qua mấy ngày điều tra,

đó lại đúng là một số phần tử phạm tội vượt biên chúng tôi đang truy tìm. Hôm trước có người dân báo phát hiện một thi thể ở thôn Thanh Lâm. Đó là người dân trong thôn Thanh Lâm, bị một phát súng trí mạng. Vết bắn rất chuẩn, nên chắc chắn phần tử phạm tội này thừa dịp thiên tai loạn lạc rồi trốn về huyện Vọng Lư, đồng thời mang theo vũ khí có tính sát thương, là một nhân vật cực kì nguy hiểm. Chúng tôi đã bố trí trạm kiểm soát ở các cửa khẩu ra vào, nhưng không biết chính xác trong tay chúng có con tin hoặc những nhân tố không thể kháng cự khác không. Để xử lý chu toàn, chúng tôi muốn mời đội đặc chiến các anh cùng liên hợp hành động.”

Từ Úc đã nắm rõ tình hình sơ lược, có điều bây giờ bọn họ là tới cứu trợ nên không mang theo bất kì trang thiết bị tác chiến nào.

Nghĩ đến đây, anh nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Văn.

Hàn Khai Văn càng hiểu rõ hơn Từ Úc, ông lập tức nói: “Không cần lo lắng về trang thiết bị, trước đó tôi đã báo cho trung đội trưởng của các cậu rồi.”

“Được, nói một chút về kế hoạch tác chiến đi.” Từ Úc gật đầu, sau đó nhìn về phía đội trưởng Trần: “Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì lập tức trải bản đồ địa hình của huyện Vọng Lư ra, một nhóm người mau chóng đứng vây quanh nơi đó.

“...”

...

Tô An Hi đứng ngây ra nhìn xe cứu thương rời đi trong đêm. Vừa rồi cô vã mồ hôi toàn thân, bây giờ mới cảm thấy hơi lạnh.

Bệnh nhân ở giường bệnh số 6 kia không phải ai khác, mà chính là bà cụ hôm trước nhận nhầm cô thành con gái. Về sau cô mới biết thì ra bà cụ có tiền sử bệnh tim, mấy ngày trước đột phát bệnh tim được cấp cứu thành công. Không ngờ tới hôm nay lại tái phát một lần nữa, mà tình huống lại không quá lạc quan.

Qua trao đổi, mọi người quyết định để bác sĩ ngoại khoa bảo đảm cùng lên xe, đưa bà cụ lên huyện tiến hành điều trị.

Về phần phí tổn, mọi người đều biết bà cụ lẻ loi hiu quạnh một mình, vì vậy tất cả cùng góp một phần sức của mình để quyên tiền.

Tô An Hi góp vào một phần lớn nhất.

Nhìn nơi xa trống trải và tĩnh mịch, màn vải màu trắng cô tịch treo ở nơi ấy cũng khiến núi xanh thêm loang lổ một màu.

Một trận gió thổi tới lại như con dao cứa trên mặt cô. Cô ôm chặt hai tay, đã lâu rồi không có tâm trạng khổ sở, muốn khóc như vậy.

Những ngày này bà cụ lúc thì đưa nước, lúc thì đưa com nóng canh ngọt cho cô, lúc lại kéo cô ra ngồi xuống nghỉ ngơi, rất sợ cô bị mệt. Bà mở miệng là gọi một tiếng con gái, hai tiếng con gái, khuôn mặt tươi cười ấy thật hiền hòa và đơn thuần biết bao.

Thế nhưng cô chỉ sợ bà không qua được, rồi tới cả người chăm sóc cũng không có.

Liêu Chí Bình đi ra thì thấy Tô An Hi đang chết chôn ở bãi đất trống bên ngoài điểm chữa bệnh. Anh ta âm thầm thờ dài rồi đi tới.

“Đúng là nữ kim cương dũng mãnh phi thường, không biết lạnh thật sao?” Liêu Chí Bình cố ý nói lời trêu chọc, chỉ chỉ chỗ nổi da gà trên tay cô, chắc chắc hai tiếng: “Lạnh thế này rồi còn không đi vào, cậu không muốn sống nữa sao.”

Tô An Hi dùng sức vỗ mạnh vào mặt mình, cô hít thật sâu, lúc này mới quay sang nói với Liêu Chí Bình: “Cậu mặc kệ tôi, tôi như vậy mới không muốn khóc.”

“Tô An Hi, chính cậu từng nói chúng ta là bác sĩ nhưng cũng là người. Chúng ta không có năng lực nắm giữ sinh tử của người khác trong tay. Cậu đưa tiền nhiều bệnh nhân như vậy, đã trải qua nhiều lần thế rồi, lần này cũng có thể thôi.”

Ưu điểm lớn nhất của Tô An Hi là tự áp bức bản thân mình. Khổ sở cũng được, áp lực cũng không sao, bản thân cô đều có thể điều tiết tất thảy. Thế nhưng, lần này lại không giống như thế.

Bác sĩ không thể có tình cảm với bệnh nhân, bởi một khi có tình cảm rồi sẽ rất phiền phức. Cho tới nay, Tô An Hi luôn xa cách và khách khí với bệnh nhân. Ai biết nghìn năm đạo hạnh lại đi đời nhà ma trong phút chốc thế này.

“Lão Liêu, để tôi yên tĩnh một mình, được không?” Tô An Hi khẩn thiết nói với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không thể làm gì khác ngoài gật đầu, sau đó nói với cô: “Đừng để bị lạnh.”

Tô An Hi cố nặn ra nụ cười: “Yên tâm, tôi sẽ không tự tạo rắc rối cho bản thân.”

“Tôi vào đây.”

“Ừm”

...

Lúc Từ Úc đi tới, từ xa anh đã thấy có người đang ngồi xổm bên ngoài điểm chữa bệnh. Lúc đến gần nhìn thì thấy là Tô An Hi.

Cô cầm một viên phấn trong tay rồi cứ thế vẽ xuống đất. Tới gần nhìn mới thấy đó là một đồng công thức toán học.

“Tô An Hi.” Từ Úc gọi một tiếng.

“...” Không có phản ứng.

“Tô An Hi.” Từ Úc đi thẳng tới trước mặt cô rồi lại gọi một tiếng nữa, lần này giọng điệu đã mạnh mẽ hơn đôi chút.

Tô An Hi thấy đôi giày màu đen đột ngột dừng trước mặt mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, cười cười với Từ Úc: “Hết bận rồi?”

Từ Úc thấy Tô An Hi có chút không ổn, vì thế cũng ngồi xổm xuống nhìn về phía cô: “Em sao vậy?”

“Không sao!” Tô An Hi hít hít mũi vài cái, thật mẹ nó lạnh mà.

“Khi có tâm sự, em sẽ viết công thức.” Từ Úc dừng một chút, lại nhìn về phía Tô An Hi: “Lời nói kia của anh làm em khó xử?”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, bây giờ anh đang chờ câu trả lời của cô. Mối mong của anh hơi nhếch lên, đôi mắt thâm sâu như biển kia đang nặng nề nhìn cô, nhìn tới chăm chú mà nghiêm túc.

“Không.” Tô An Hi lắc đầu.

“Anh có nhiệm vụ phải xuất phát ngay, tôi đây báo với em một tiếng.” Từ Úc nói, anh dừng một chút rồi tiếp: “Tô An Hi, đợi anh trở về, cho anh biết đáp án của em.”

Tô An Hi bị Từ Úc kéo lên, cô nhìn khuôn mặt anh tuần của anh, đột nhiên nước mắt không kiềm được nữa mà lăn rơi xuống.

Cho tới nay, cô là một thân kim cương bất bại trong miệng Liêu Chí Bình, dù có gặp chuyện gì cũng sẽ không rơi nước mắt trước mặt người khác. Cô cũng cảm thấy mình kiên cường tới đáng sợ, đáng sợ tới mức không biết yếu mềm là gì.

Nhưng thật ra không phải như vậy, thì ra trước mặt người này, cô sẽ mất đi tất cả kiên cường, chỉ còn lại yếu mềm mà thôi.

“Tô An Hi, không đến mức đó chứ? Anh đâu có ép em, em lại trả lời anh bằng nước mắt.”

“Từ Úc, anh sẽ chết sao?” Tô An Hi nghẹn ngào hỏi.

Lúc đầu Từ Úc định hóa giải bầu không khí một chút, cuối cùng câu nói này của Tô An Hi lại khiến không khí trở về như cũ.

“...” Anh không trả lời được. Mỗi lần làm nhiệm vụ đều là ẩn số, mà anh lại không muốn lừa dối cô.

“Năm đó anh cũng nói chờ anh trở lại, nhưng em chỉ chờ được di thư của anh.”

Câu nói này giống như một cây kim nhỏ, một kim rồi lại một kim đâm vào lòng người khiến nỗi đau cứ kéo dài tới vô tận.

Từ Úc chăm chú nhìn cô gái trước mắt, bộ dạng nước mắt như mưa này khiến người ta thật đau lòng. Anh không để ý gì nữa mà đưa tay kéo cô vào lòng rồi ôm thật chặt.

Anh cúi đầu, sau đó dịu dàng mà kiên định nói bên tai cô: “Chờ anh trở về.”

Nói xong, anh buông Tô An Hi ra, đưa tay sửa tóc và cười một tiếng với cô, sau đó quay người nhanh chân chạy đi.

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng cao lớn mà rần rởi kia. Cô đưa tay lên lau khô nước mắt, sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn bóng dáng đã bị màn đêm nhấn chìm.

Mười năm kiếp sống trong quân lữ, một thân quân trang trắng tấp mà cương nghị, một lòng bảo vệ tổ quốc.

Anh đã sớm không phải Tiểu Bá Vương năm đó phấn đấu quên mình vì tình yêu nữa rồi.

Tô An Hi thở phào một hơi, giờ đã thoải mái hơn rồi.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bác sĩ Tô kết hôn từ lâu rồi, con cô ấy còn biết đi mua nước tương

Biên tập: Bột

Sáng sớm, khi ánh nắng bao trùm lên vùng đất này, khuôn mặt của mọi người cũng tràn đầy ý cười sáng láng.

Bầu trời đầy mây mù nặng nề, sau mấy ngày mưa rào, nền trời vẫn âm trầm thêm hai ngày nữa.

Cuối cùng, ánh mặt trời yên lặng đã lâu kia phá tan sương mù, nhô lên ở đằng Đông.

Đội cứu viện đầu tiên tới đây bắt đầu lần lượt trở về, đội điều trị sẽ là nhóm thứ hai. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm sau họ sẽ bắt đầu rời đi.

Hôm nay có rất nhiều người dân thôn Bát Giác tiễn họ một đoạn đường, tình cảm ấm áp đó khiến người ta phải rơi nước mắt.

Giữa trưa, mấy bác trong thôn lại đưa com canh nóng hổi tới điểm chữa bệnh. Trong khoảng thời gian cứu viện này, các bác đều đem tới những tình cảm nồng ấm cho các đồng chí cứu viện, mở miệng là một tiếng “vắt và rồi”, hai tiếng “cảm tạ, cảm tạ”...

Lúc bắt đầu, tất cả mọi người còn không quen nên nhất quyết từ chối. Có điều các bác quá nhiệt tình, vì vậy bọn họ chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Dù sao, đồ ăn cũng hiếm hoi như vậy, mà đây lại là hương vị yêu thương và hòa thuận.

Tô An Hi ngồi ở bàn, sau đó cùng lấy com với Liêu Chí Bình, com nước rất thơm ngon.

Miệng Liêu Chí Bình còn nhai đầy com, anh ta liếc mắt nhìn Tô An Hi, sau đó cười cười: “Tâm tình cậu không tệ nhì!”

“Cũng được.” Tô An Hi vừa chọn đồ ăn vừa bình tĩnh nói: “Buổi sáng bác sĩ đảm bảo nói tình hình cũng coi như khá ổn định.”

“Cũng coi như?” Liêu Chí Bình không hề nghĩ ngợi mà thuận miệng nói: “Cũng coi như chính là tạm thời, là không xác định, không nói trước được điều gì.”

Tô An Hi chuyển mắt lườm anh ta: “Miệng quạ đen, cậu không thể trông chờ điềm tốt à?”

Liêu Chí Bình cười cười: “Làm bác sĩ ít mê tín đi, đây là lời cậu nói đấy.”

“Tôi nói ít mê tín, chứ không phải không thể mê tín.” Khả năng chơi chữ của Tô An Hi là tài giỏi nhất.

“Được được được, vậy tôi mong chờ điềm tốt.” Liêu Chí Bình lại tiếp tục gắp com, sau đó cười nói: “Cậu và Từ Úc đã tốt hơn rồi?”

Tô An Hi: “Không.”

Liêu Chí Bình hô lên một tiếng: “Tuồng tôi mù hả? Trong khoảng thời gian này, anh ấy được nghỉ là đến báo tin, hai người vừa nói vừa cười như thế còn bảo không?”

“Tin hay không thì tùy.”

Tô An Hi vừa dứt lời, tiếng điện thoại di động đã vang lên, trong lòng cô chợt xẹt qua một tia dự cảm không tốt. Cô buông bát đĩa xuống, lấy điện thoại ra xem thì thấy người gọi đến là bác sĩ bảo đảm.

“Bác sĩ bảo đảm.” Tô An Hi đưa di động lên tai rồi nói.

Liêu Chí Bình trông thấy vẻ mặt Tô An Hi có chút trầm xuống, bờ môi đang buông lỏng cũng hơi nhếch lên thì biết mình đúng thật là miệng quạ đen.

Quả nhiên, sau khi cúp điện thoại, Tô An Hi đứng dậy nói với Liêu Chí Bình: “Tôi về huyện Vọng Lưu trước, nơi này giao cho cậu.”

“Về thế nào?” Xe cứu thương không thể trở một mình cô qua đó. Đường xá bây giờ chưa thông, chắc chắn không thể đi được.

“Còn đội cứu viện chưa đi, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Vậy cậu đi đường cẩn thận.” Liêu Chí Bình biết Tô An Hi đã quyết định thì không thay đổi được, nên chỉ có thể nói: “Mai gặp.”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu, sau đó nhanh chân đi vào điểm chữa bệnh lấy vật phẩm cần thiết rồi rời đi.

May mắn thay, cô đi ra thì gặp đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền sắp rời đi. Tô An Hi tìm được trung đội trưởng Chu Định Khôn, giải thích rõ tình huống nên đội trưởng Chu đồng ý.

Cả một xe chật kín các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy này cũng coi như đã quen mặt Tô An Hi, họ gặp cô thì đều sôi nổi cười nói và chào hỏi.

Tô An Hi cũng gật đầu, lễ phép đáp lại: “Ngại quá, đột nhiên có chuyện xảy ra, quấy rầy mọi người rồi.”

Mọi người lắc đầu liên tục: “Không quấy rầy, không quấy rầy.”

Có lẽ mấy ngày liên tiếp mệt mỏi tới cực hạn, các chiến sĩ đã nhanh chóng ngủ thiếp đi. Họ không cố kị cả hình tượng của mình tuy trên xe còn có một cô gái, có lẽ cũng do thực sự không chịu nổi nữa.

Thế nhưng Tô An Hi lúc đầu lên xe có chút buồn ngủ, lúc này lại không buồn ngủ chút nào.

Chu Định Khôn thấy Tô An Hi luôn nhìn điện thoại thì cười trấn an cô: “Bác sĩ Tô, đừng lo lắng quá, người hiền tự khắc sẽ gặp lành. Bà cụ sẽ không sao đâu.”

“Hi vọng là vậy.” Tô An Hi gật đầu, cong môi cười yếu ớt.

“Đúng rồi, nghe nói bác sĩ Tô và Từ Úc là bạn từ nhỏ?”

Đội ngũ của Từ Úc và Chu Định Khôn đã hợp tác nhiều lần, hai người cũng coi như biết rõ nhau.

Mọi phương diện của Từ Úc đều rất tốt, chỉ có một điểm là không hiểu phong tình. Mấy lính cứu hỏa nữ trẻ tuổi của đội bọn họ không biết bao lần mượn dịp gần gũi với anh, có điều người ta chẳng bao giờ thêm đoái hoài, cực kỳ tàn bạo.

Nhưng theo quan sát của anh ta trong khoảng thời gian này, hình như Từ Úc nói chuyện rất hợp ý với bác sĩ Tô. Anh ta thấy thật kì lạ, sao Từ Úc lại coi trọng bác sĩ Tô xinh đẹp này vậy. Về sau qua tin truyền miệng, anh ta mới biết được thì ra hai người là bạn từ nhỏ.

Tô An Hi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, đúng vậy!”

“Tôi bảo sao mà lạ thế, lão Từ luôn không thích phụ nữ, sao có thể trò chuyện với cô được. Đúng là không gì sánh được với tình thanh mai trúc mã.” Chu Định Khôn vỗ đùi, nở nụ cười.

“Xem ra hai người rất thân quen.” Tô An Hi không khỏi hỏi thăm.

Chu Định Khôn gật đầu: “Quen chứ, đội phòng cháy chữa cháy và vũ cảnh vốn là cùng một nhà. Nhiều khi bọn tôi ra ngoài cũng có thể gặp nhau, lúc học tập gì đó cũng thường xuyên gặp mặt. Sau một thời gian gian dài, tự nhiên cũng dần quen thuộc.”

Tô An Hi: “À.”

“Tôi nghe lão Từ nói cô đã kết hôn rồi, đến đây cứu viện chắc chồng và con cô lo lắng lắm nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên Chu Định Khôn vừa ý nữ quân y xinh đẹp dũng cảm như vậy. Về sau biết được cô là bạn từ nhỏ của Từ Úc, anh ta còn đặc biệt tới hỏi Từ Úc xem mình còn cơ hội hay không.

Kết quả Từ Úc nghiêm nghị cho anh ta biết bác sĩ Tô đã kết hôn từ lâu, con cô còn biết đi mua nước tương nữa kia.

Đến lúc đó, anh ta đã mau chóng loại bỏ suy nghĩ của mình, không còn để tâm tới những chuyện liên quan và đời tư của bác sĩ Tô nữa.

Tô An Hi nghe xong thì nhìn về phía Chu Định Khôn, cô hỏi: “Từ Úc nói tôi kết hôn rồi?”

“Phải!” Chu Định Khôn ngay thẳng trần thuật nguyên văn lời của Từ Úc: “Anh ấy nói với tôi con cô biết đi mua nước tương rồi, còn nói trông bác sĩ Tô trẻ thế mà đã là mẹ của đứa trẻ lớn như vậy...”

Tô An Hi vừa nghe vừa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của vị đội trưởng này, sau đó đột nhiên rất muốn cười là thế nào đây?

...

Cùng lúc đó, cảnh sát huyện Vọng Lưu chặn được một chiếc xe tình nghi, có điều đám tội phạm hung ác này đã khiến các chiến sĩ cảnh sát nhân dân bị thương, sau đó chạy trốn.

Sau đó, bộ chỉ huy tiếp tục được thông báo các chiến sĩ cảnh sát nhân dân đã vây đuổi, chặn đường chiếc xe tình nghi ở dưới chân núi.

Ngành cảnh sát, ngành giao thông, lực lượng cảnh sát vũ trang lập tức tiến tới gần chân núi, hoạch định kế hoạch lung bắt.

Vào thời khắc các lãnh đạo ngành chuẩn bị đưa ra mệnh lệnh, Hàn Khai Vân nhìn về phía người không nói một lời là Từ Úc. Tên nhóc này vẫn luôn nhìn bản đồ địa hình chăm chăm, lông mày anh cau lại, ánh mắt lạnh tới thấu xương.

“Đội trưởng Từ, cậu có ý kiến gì không?” Giọng của Hàn Khai Vân khiến mọi người không hện mà nhìn về phía thiếu tá duy nhất không lên tiếng trong bộ chỉ huy.

Từ Úc nghe xong thì đưa ngón tay khớp xương rõ ràng hướng về phía bản đồ, nhẹ nhàng nói: “Mọi người đều biết huyện Vọng Lưu là khu vực miền cao, mà nơi đám nghi phạm chạy trốn vào là cánh rừng trên ngọn núi này. Ở đây địa hình dốc đứng, bất lợi cho việc lục soát và tác chiến, có điều lại rất thích hợp cho việc ẩn thân.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người bưng tỉnh. Bọn họ chỉ đặt trọng điểm vào việc bố trí cửa ải và hành động lùng bắt, mà không chú ý đến vấn đề địa hình.

Đúng như Từ Úc nói, trong huyện Vọng Lưu là núi non trùng điệp, địa hình rất phức tạp. Ở đó có rất nhiều lối rẽ đường núi, núi cao dốc đứng đường đột, đúng là sẽ hạn chế trong việc truy bắt. Nếu mù quáng phái lực lượng cảnh sát địa phương lên núi lục soát, chưa nói tới việc tốn thời gian, mà có thể sẽ rút dây động rừng với đám nghi phạm.

Thanh danh của đội trưởng Từ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền đối với phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu cũng như sấm dội bê tai. Đặc biệt là những nhiệm vụ anh từng chỉ huy hành động chưa từng thất bại lần nào, chiến thần bất bại chính là để tả anh.

Ông ta vốn cho rằng đội trưởng Từ này lợi hại ở năng lực tác chiến. Có điều bây giờ xem ra, đôi câu của anh đã cho thấy anh là người có tầm nhìn xa trông rộng.

“Đội trưởng Từ có đề nghị gì.” Phó cục trưởng hỏi.

Từ Úc nói bốn chữ: “Vây ba bỏ một.”

Hàn Khai Vân hơi che miệng ho khẽ, sau đó liếc mắt nhìn Từ Úc: “Cụ thể một chút.”

“Ý ngoài mặt chữ, vây ba hướng ra vào, chừa lại một đường để bố trí mai phục. Vì ngọn núi này có rất nhiều lối rẽ đường núi, nên tôi cảm thấy đội đặc chiến chúng tôi có thể hành động đan xen với đội cảnh sát hình sự. Nếu gặp lối rẽ thì phân nhỏ đội ra rồi tiếp tục, một khi phát hiện được kẻ tình nghi có thể kịp thời bắt giữ. Nếu không nắm chắc phần thắng có thể dùng bộ đàm liên hệ với tiểu đội ở gần đó, sau đó hợp lực dẫn dụ chúng tới khu vực chỉ định, trước sau chặn đường bắt sống tất cả.”

Giọng của Từ Úc trầm thấp mà bình tĩnh, mọi người nhìn vị thiếu tá trẻ tuổi này thì không khỏi cười một tiếng.

Anh đây là bắt rùa trong hũ, để kẻ tình nghi chấp cánh cũng khó thoát.

Kết hợp với kiến nghị của Từ Úc, bọn họ cùng nghiên cứu thảo luận một kế hoạch đặc biệt. Sau khi đạt được tiếng nói chung, tất cả đều hăng hái nhảy khỏi xe chỉ huy, bước về phía đội ngũ của mình.

Từ Úc nện bước nghiêm chỉnh đi tới trước mặt các đội viên, anh giải thích về nhiệm vụ lùng bắt trên núi và những điểm cần chú ý với họ.

Dứt lời, anh ngừng lại một chút, tiếng nói như chuông lớn: “Có gì không hiểu không?”

“Không có.” Các chiến sĩ đồng thanh trả lời, tiếng vang như xuyên thủng tầng mây.

Từ Úc nhìn qua từng đội viên, tất cả các chiến sĩ đều đội mũ chống đạn, trên người mặc áo giáp chống đạn, tay cầm súng trường tấn công (1), ngẩng đầu đứng thẳng như tùng bách.

(1) Súng trường tấn công là một thuật ngữ gần tương đương Assault Rifle trong tiếng Anh, dùng để chỉ loại súng trường có thể bắn theo nhiều chế độ khác nhau, sử dụng loại đạn trung gian. Đây là phân loại súng được hình thành định nghĩa tại Nga trong chiến tranh thế giới thứ nhất.

“Toàn thể các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền.”

“Có.”

“Xuất phát.”

“Rõ.”

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con tin gồm một người bệnh và một bác sĩ nữ

Biên tập: Bột

Trong núi rừng tĩnh mịch quý đi, ánh nắng xuyên thấu qua tán lá vụn vặt rồi chiếu xuống đất. Trên đỉnh đầu là những tiếng kêu quẩn quanh của chim chóc, những âm thanh này cực kỳ rõ ràng, còn như có tiếng vọng.

Từ Úc và Khâu Đông Viễn dừng chân tại chỗ, hai người nhìn nhánh đường mở rộng trước mắt rồi liếc nhìn đối phương. Trong mắt họ là mấy phần hiểu rõ, đây là muốn phân tổ để hành động.

Trước đó cũng đã chia thành 3 tổ nhỏ rồi, ngọn núi này có rất nhiều ngã rẽ đường núi.

Từ Úc dẫn một đội, Khâu Đông Viễn dẫn một đội rồi tiếp tục rảo bước về phía trước.

...

Lúc Tô An Hi chạy tới bệnh viện huyện Vọng Lưu thì bà cụ đang được cứu chữa.

Lúc này Tô An Hi đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu rồi nhìn cánh cửa lớn kia. Trước kia luôn là cô ở bên trong, nhưng bây giờ lại bị nhốt ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm thụ của người nhà bệnh nhân, chính là cảm giác không thể làm gì, chỉ có thể bất lực ấy...

Thời gian vẫn cứ trôi qua từng phút từng giây, mỗi phút đồng hồ trôi qua đều dày vò người ta.

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng từ từ mở ra, bác sĩ đảm bảo kéo khẩu trang xuống rồi âm thầm lắc đầu: “Vào đi, bà ấy muốn gặp cô lần cuối.”

Tô An Hi mặt không biểu cảm mà nhìn bác sĩ đảm bảo, hai tay cô cứ nắm chặt rồi lại buông lỏng, cứ buông lỏng rồi lại nắm chặt, cánh môi như bị nhựa cao su dính chặt vào, cổ họng cũng thắt chặt tới mức không phát ra được âm thanh nào.

Cô chỉ có thể gật đầu rồi đi vào.

Trước mắt là một khoảng trắng lóa, những chùm nắng ngoài cửa sổ kia trùng hợp chiếu vào đầu giường như những nấc thang lên thiên đường vậy.

“Bác sĩ Tô.” Ánh mắt bà cụ đã hơi rệu rã, bà mỉm cười hiền hòa nhìn Tô An Hi: “Lần này tôi không nhận nhầm nữa rồi.”

Tô An Hi cố gắng nhếch miệng rồi đi qua, cô ngồi xổm trước giường bệnh của bà. Cô cầm đôi tay già nua thô ráp như vỏ cây ấy, mạch máu trên tay bà gồ lên, lớp da vừa vàng vừa xám có rất nhiều vết nứt và nếp uốn nhưng lại cực kỳ ấm áp.

“Không nhận nhầm, nhưng cháu cũng có thể là con gái bác.” Tô An Hi vẫn luôn cười nhẹ nhàng, cô đáp lại bà bằng giọng điệu dịu dàng.

Bà cụ nở nụ cười, đột nhiên bà phấn chấn lên rất nhiều: “Tôi và người bạn già tới lúc cao tuổi rồi mới có con, người ngoài đều cười tôi trai già nhà ngọc. Con gái tôi rất ngoan ngoãn, học cũng giỏi, tốt nghiệp đại học xong rõ ràng có thể tới thành phố lớn nhưng vì bà già như tôi nên con bé lại về quê lập nghiệp. Ai biết ông trời lại bắt nó ra đi trước tôi chứ.”

Tô An Hi lặng lẽ nhìn bà cụ. Cô biết bà có rất nhiều điều muốn nói nên không quấy rầy bà.

“Lúc sau bị lẫn rồi nên nhận nhầm cháu là con gái, khiến cháu bận lòng rồi.”

“Không đâu, không đâu ạ...” Mũi Tô An Hi cũng cay cay, giọng cô nghẹn lại như bị cầm.

Bà cụ đưa tay vỗ lên mu bàn tay của Tô An Hi, bà ho khan rồi cười nói: “Tốt quá rồi, cháu là một cô gái tốt, thực sự rất tốt. Có cháu ở đây, ít nhất trước khi ra đi bác sẽ không phải lẻ loi một mình.”

Tô An Hi gật đầu, hốc mắt cũng dần đỏ lên: “Không đâu, bác có cháu rồi, cháu là con gái của bác!”

“Aiz...” Đôi mắt tràn ngập nước của bà cụ nhìn Tô An Hi: “Có thể gọi bác một tiếng mẹ không?”

“Mẹ.” Tô An Hi không do dự gọi một tiếng, nước mắt của cô cũng theo đó mà rơi xuống, nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ.

“Ông bạn già, con gái, hai người tới rồi...” Bà cụ đột nhiên bỏ qua Tô An Hi mà nhìn về phía sau cô, sau đó một bàn tay của bà chậm rãi giơ lên.

Vào thời khắc hấp hối sẽ có hồi quang phản chiếu (1), sau đó càng trở nên mơ hồ, cuối cùng nhịp tim sẽ ngừng đập hoàn toàn.

(1) Ngon nên khi chỉ còn một cục sáp nhỏ vô định hình mới là lúc nó cháy sáng rực rỡ nhất. Nó bốc cháy bằng toàn bộ phần thân thể còn sót lại của mình, tạo thành một ngọn lửa vút cao và có độ nóng khủng khiếp trước khi tắt phụt và hoàn toàn chìm vào bóng đêm tịch mịch. Con người cũng vậy, trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và mình mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên – Hồi quang phản chiếu.

Tô An Hi nhìn đôi tay thô ráp giữa không trung đang vẫy vẫy rồi rơi xuống, bên tai cô là âm thanh chói tai của màn hình theo dõi bệnh nhân. Cô thấy tất cả các thông số trên màn hình đều trở về 0, sau đó yên lặng nhìn chằm chằm bà cụ đã sớm nhắm mắt với khóe miệng mỉm cười.

...

Sắc trời dần tối đi, mặt trời lặn ở phía Tây, nhiệt độ không khí cũng theo đó mà hạ xuống. Sự chênh lệch nhiệt độ sớm tối trong ngày cực lớn là điểm đặc thù của vùng núi.

Từ Úc đưa tay ra hiệu dừng lại rồi nói với mọi người: “Tôi ra phía trước thám thính, mọi người nghỉ ngơi chút đi.”

Trương Trung đi tới trước mặt Từ Úc: “Từ đội, cứ để tôi đi thám thính.”

“Không cần, để hai đồng chí cảnh sát ăn chút gì đi, bụng bắt ban đêm phải bảo tồn thể lực.” Từ Úc vỗ vỗ vào bả vai của Trương Trung, sau đó xoay người đi về phía trước.

Hạ Tuấn Nam uống một ngụm nước, cậu ta thấy Trương Trung đi tới thì vội hỏi: “Tiểu đội trưởng Trương, Từ đội đi đâu vậy?”

Trương Trung vừa lấy lương khô ra đưa cho hai vị cảnh sát vừa nói: “Từ đội bảo chúng ta bổ sung thể lực trước, anh ấy đi thám thính một chút rồi về.”

Ba cảnh sát vũ trang và hai cảnh sát hình sự còn đang ngồi dưới đất gặm lương khô và uống nước thì lát sau Từ Úc đã trở lại.

Hạ Tuấn Nam đưa bánh khô và nước cho Từ Úc: “Từ đội, thế nào, có phát hiện gì không?”

Từ Úc lắc đầu, anh nhận lấy nước uống một ngụm rồi mới nói với mọi người: “Phía trước có một đoạn dốc đứng, nhân lúc trời còn chưa tối phải vượt qua ngay.”

Mọi người nghe xong thì nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiến lên. Từ Úc mau chóng ăn miếng bánh khô, uống thêm mấy ngụm nước rồi đưa lại cho Hạ Tuấn Nam.

Nhóm người tiếp tục tiến lên phía trước mà không bỏ qua bất kì nẻo đường hẻo lánh nào.

Đi qua đoạn dốc đứng lại là một cánh rừng nữa. Khu vực này cũng tương đối sâu, trông có vẻ là vị trí đắc địa để ẩn thân.

Người có đôi mắt đặc biệt nhanh nhạy là Hạ Tuấn Nam luôn dò xét bốn phía. Cậu ta đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một vật khả nghi, nhưng lúc đi qua xem thì chỉ là đầu lọc thuốc lá.

Người dân ở đây thường xuyên lên núi nên hút thuốc cũng là chuyện thường tình. Có điều, cậu ta cẩn thận phân biệt rồi hưng phấn hô lên: “Từ đội, có phát hiện mới.”

Từ Úc và mấy người Trương Trung đều nhào tới, sau đó họ cùng nhìn về phía tay Hạ Tuấn Nam đang chỉ, ở đó có một đầu lọc thuốc lá nằm lơ lửng.

Trương Trung “hà” một tiếng: “Tuấn Nam, cả đường đi chúng tôi thấy rất nhiều đầu lọc thuốc lá lắm. Dân ở đây thường xuyên lên núi, hút thuốc xong tự nhiên sẽ vứt đầu lọc đi, đây mà là phát hiện à?”

Hạ Tuấn Nam thấy Từ Úc hơi mong khước môi thì biết anh hiểu ý mình nên mới hỏi lại: “Tiểu đội trưởng Trương, anh biết thuốc lá này hiệu gì không?”

“Thằng nhóc, cậu không phải hỏi kháy tôi, chẳng nhẽ tôi lại không nhận ra thuốc hiệu gì.” Trương Trung nói xong thì tới gần xem: “Nam Kinh mà!”

Từ Úc thấy Trương Trung còn chưa ngộ ra thì đứng dậy vỗ vỗ vào vai Trương Trung: “Lần này Tuấn Nam có phát hiện thật.”

Trương Trung vẫn lơ mơ: “Sao tôi vẫn không phát hiện ra nhỉ.”

Hạ Tuấn Nam dùng cặp mắt thông minh, nhanh trí nhìn về Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, anh nghĩ thử mà xem, trên cả đường chúng ta tới đây có rất nhiều đầu lọc thuốc lá nhưng đều là loại rẻ tiền. Người dân ở nơi này vốn không có tiền hút loại thuốc kia, thế nên đầu lọc thuốc lá này nhất định do kẻ từ nơi khác vứt lại.”

“Có điều, anh lại nghĩ thêm xem, lúc đi qua sườn núi vừa rồi không cẩn thận sẽ rơi xuống vách đá ngay, người bình thường ai lại rảnh rỗi đi mạo hiểm như vậy? Không thể đúng không? Nơi rừng sâu núi hiểm này cũng đâu có kho báu gì, mà quan trọng hơn là tại sao những nơi chúng ta đã đi qua không có hiệu thuốc lá này mà cứ phải là ở đây? Như vậy ám chỉ điều gì?”

“Điều gì?” Lời này không chỉ có Trương Trung mà cảnh sát vũ trang Hoàng Vũ, rồi tới hai cảnh sát hình sự khác cũng trầm miệng một lời hỏi lại.

“Rõ ràng là chúng đang giải tỏa áp lực. Lúc mới bắt đầu chạy trốn quá áp lực nên không dám hút thuốc, bây giờ tới đây cảm thấy an toàn nên mới hút

một điều. Đây rõ ràng là nghi phạm chúng ta muốn tìm.” Hạ Tuấn Nam nói nghiêm túc khiến tất cả những người còn lại không hên mà cùng gật đầu.

“Ha ha, cậu nói có lý đấy.” Trương Trung được Hạ Tuấn Nam giải đáp thì mới tỉnh ngộ, sau đó vừa gãi gáy vừa cười nói.

Từ Úc nhìn qua mọi người một chút sau đó nói: “Chú ý đề phòng, có thể nghi phạm đang ở gần đây.”

Quả nhiên bọn họ đi thêm khoảng 500 mét nữa thì phát hiện được mấy kẻ khả nghi.

Từ Úc lập tức đưa tay ra dấu ẩn nấp, sau đó tất cả mau chóng tìm thứ có thể giúp mình ẩn thân.

Phía trước có hai kẻ cầm súng, có lẽ chúng đang gọi điện thoại vì cứ một lúc lại đi đến bên khác rồi nhìn điện thoại như đang bắt tín hiệu.

Từ Úc canh thời cơ rồi ra hiệu với Trương Trung. Trương Trung gật đầu rồi chậm rãi xê dịch tới vị trí tốt nhất cho xạ kích, sau đó ra hiệu đã vào vị trí.

Mấy người còn lại đang chờ Từ Úc ra lệnh, tùy thời chuẩn bị xông lên truy bắt.

Không bao lâu sau, Từ Úc ra hiệu, tất cả đồng loạt xông lên bắt hai tên kia đầu hàng.

Hai gã kia giơ tay lên đầu hàng, nhưng một kẻ trong số đó âm thầm muốn rút súng phản kháng thì Từ Úc đã nhanh như chớp nghiêng người, trở tay kiểm chế tay cầm súng của nghi phạm. Sau đó anh đánh một cú, khẩu súng lục trong tay gã kia mau chóng trượt xuống. Tên nghi phạm bị còng chặt tay nên chỉ có thể ở đó gào khóc.

Đúng lúc Từ Úc vừa kéo tên nghi phạm mới bị khống chế sang một bên thì có tiếng súng trầm nặng bắn vào mặt đất.

“Ẩn nấp.” Từ Úc hô lên một tiếng, sau đó mọi người mau chóng nấp vào sau thân cây lớn.

Từ Úc nhìn lại để thăm dò, tiếp đó anh giao người trong tay cho Hoàng Vũ và nhìn về phía Trương Trung ở đối diện rồi nói vào bộ đàm: “Trương Trung, yểm hộ tôi.”

“Rõ.”

Từ Úc rình thời cơ lần ra ngoài, ngay sau đó đã có tiếng súng vang lên. Quả nhiên cách đó không xa có bóng người nhón nhào, tiếng súng phá vỡ khoảng rừng khiến chim chóc ở đây bay tán loạn.

Vì tốc độ của anh rất nhanh nên mỗi lần đối phương ra tay chỉ có thể bắn tới chỗ bên cạnh người anh. Cuối cùng một tiếng súng vang lên đã kết thúc tất cả, đối phương bị trúng đạn.

Phản búng của gã đàn ông bị trúng đạn nên hắn cũng bị bắt lại cùng hai kẻ đã bị còng tay trước đó.

Từ Úc hỏi ngay: “Lão đại của chúng mày đâu?”

“Không biết.” Hai gã đó nhỏ nước bọt rồi cùng trề miệng một lời.

Từ Úc bồng cong khoe miệng, anh ngược đôi mắt đen thăm nhìn về phía hai gã đó, sau đó dùng giọng điệu như cười như không mà nói: “Ồ, thì ra có lão đại thật.”

Hai tên tội phạm lúc này mới kịp nhận ra mình bị lừa, bọn chúng cùng nhìn về phía đồng bọn đang đau đớn vì trúng đạn, một gã trong đó tức giận mà ngang ngược nói: “Chúng mày không tìm được đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

“Thật ư?” Từ Úc dùng đầu lưỡi đâm lên quai hàm, sau đó lấy điện thoại của chúng đưa cho Hạ Tuấn Nam: “Thế mạnh của cậu.”

Hạ Tuấn Nam nhú mày cười một tiếng rồi đưa tay chào kiểu quân đội: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

...

Theo miêu tả của viên cảnh sát bị trúng đạn thì đúng là trong xe chỉ có 3 tên nghi phạm, vì thế lũ tội phạm này đã tách ra để hành động, gã được gọi là lão đại kia còn chưa sa lưới.

Sau khi xuống núi, mọi người trở lại bộ chỉ huy tạm thời. Hạ Tuấn nam vừa xuống xe đã chạy như bay vào điều tra hệ thống định vị của điện thoại.

Cảnh sát áp giải hai tên nghi phạm về tra hỏi, hai gã đó rất cứng miệng nên tạm thời chưa có thêm bất kì manh mối gì. Còn tên nghi phạm bị trúng đạn cũng được cảnh sát áp giải tới bệnh viện để cấp cứu.

Hạ Tuấn Nam mang máy tính vào phòng chỉ huy tạm thời trong đêm: “Báo cáo, đã tìm được.”

Máy tính được kết nối với màn hình lớn, sau đó các thủ trưởng đều đưa mắt nhìn nhau, vị trí màu đỏ kia không phải là bệnh viện huyện sao?

Cùng lúc đó có người báo cảnh sát bệnh viện Huyện Vọng Lưu xảy ra vụ bắt cóc con tin.

Con tin gồm một người bệnh và một bác sĩ nữ.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hừ...

Biên tập: Bột

Vừa nghe đến bác sĩ nữ, tim Từ Úc đã đập dồn dập, nghe vậy thôi mà anh đã bất giác nghĩ đến Tô An Hi. Thế nhưng khi tỉnh táo nghĩ lại thì thấy đó là điều không thể, bây giờ cô vẫn còn ở thôn Bát Giác mới đúng.

Sự thật cũng đúng là như vậy, căn cứ theo báo cáo thì nữ bác sĩ bị bắt cóc kia là một bác sĩ nội trú của huyện Vọng Lư mà không phải Tô An Hi.

Tôi chạng vạng tối, cảnh sát mới đưa nghi phạm tình nghi bị bắt hôm nay tới bệnh viện huyện Vọng Lư để tiến hành cấp cứu. Vì độ nguy hiểm cực cao của tên tội phạm tình nghi và hấn lại trúng đạn quá sâu dẫn tới mất máu quá nhiều, nên tình huống không quá khả quan.

Các bác sĩ của huyện Vọng Lư cũng không dám nói chắc với ca phẫu thuật này. Cuối cùng, sau khi cảnh sát bàn bạc với người của bệnh viện thì đã đưa tới kết luận: Ca phẫu thuật này có lẽ phải cần tới mấy bác sĩ chuyên gia được đặc phái tới thành phố Phương Tuyền.

Tô An Hi tự nhiên cũng không thoát được ca này, cô cũng phải theo đó mà vào phòng phẫu thuật.

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, vì nghi phạm tình nghi vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm nên phải đưa vào phòng bệnh đơn để chăm sóc. Hấn vẫn bị còng tay, đồng thời cũng có cảnh sát bao vây cả tầng để canh gác.

Vào lúc ban đêm an tĩnh nhất, một tiếng súng đã phá tan mọi yên bình của bệnh viện.

Hai phần tử cầm súng xông thẳng tới tầng hồi phục của bệnh viện, chúng giao chiến trực diện với các cảnh sát canh gác tại đó, cuối cùng đôi bên đều có thương vong.

Cuối cùng hai phần tử đó cũng không tiến thêm được bước nào vào phòng chăm sóc, đồng thời một tên trong đó cũng bị thương nên hai gã chỉ có thể lùi bước. Nhưng đúng lúc đó, chúng lại bắt được một bác sĩ nữ chuẩn bị chạy trốn, chúng bắt cô ấy làm bia đỡ đạn rồi rút lui vào một phòng bệnh. Mà trong phòng bệnh ấy còn có thêm hai bệnh nhân khác nữa.

Cảnh sát hình sự và cảnh sát nhân dân ở đó nhanh chóng bao vây phòng bệnh nhưng không dám xông vào mà báo cáo ngay cho cấp trên, chờ đợi tiếp viện.

Đó cũng là lúc tất cả mọi người ở phòng chỉ huy tạm thời nhận được điện thoại xin tiếp viện.

...

Tất cả đều hướng về bệnh viện huyện Vọng Lư. Trong đêm tối, đèn pha của xe cảnh sát rọi sáng cho tất cả mọi người ở đây, trừ công an, cảnh sát vũ trang còn có đội phòng cháy chữa cháy và khá nhiều nhân viên y tế cùng các bệnh nhân đang được đưa đi sơ tán.

Ở phía xa là vạch ranh giới ngăn những người dân đang muốn thăm dò xem nơi đây xảy ra chuyện gì.

Từ Úc nhảy xuống từ xe cảnh sát vũ trang, anh lệnh cho lính bắn tia vào vị trí xạ kích từ xa chờ lệnh, tiểu đội đột kích sẽ giữ nguyên vị trí chờ lệnh. Sau khi bố trí thỏa đáng, anh mới bước nhanh tới chỗ mấy vị chỉ huy.

“Tham mưu trưởng,” Từ Úc chào theo nghi thức quân đội. Anh không nhiều lời mà khuôn mặt anh tuấn vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh và tỉnh táo, đôi mắt đen kia còn thâm sâu và bén nhọn hơn cả màn đêm nơi đây.

Mọi người đang bàn bạc cách cứu viện và phương án đột kích, phó cục trưởng nhìn về phía Từ Úc: “Đội trưởng Từ, lính đội đặc chiến các cậu đột kích vào có chắc chắn giải cứu được con tin không?”

Từ Úc nhìn về phía phó cục trưởng, anh đang chuẩn bị trả lời thì trong tai truyền đến giọng nói chắc chắn “không thể ngấm chuẩn” của mấy tay lính bắn tia. Anh đáp lại vào tai nghe: “Chờ lệnh.”

Sau đó anh nói với phó cục trưởng: “Mấy phần tử cực đoan này rất giáo hoạt, chúng biết chúng ta sẽ lợi dụng bắn tia nên đã kéo hết mảnh cửa lên.

Trước mắt, các tay bắn tia của chúng ta không có cách nào để ngắm chuẩn được. Theo tình huống hiện tại thì không nên đột kích, vì cảm xúc của mấy phần tử này không ổn định, đồng thời chúng cũng rất hung hãn và nguy hiểm, nếu rút dây động rừng có thể chúng sẽ bắn chết con tin ngay lập tức.”

“Đúng vậy, chúng tôi đã bố trí cảnh sát tập kích rồi, số còn lại sẽ chi viện.” Đội trưởng Trần nhìn mọi người rồi nói: “Đây là lũ người liều mạng, nếu không đạt được mục đích chúng sẽ cá chết lười rách, cùng nhau chết chung.”

Những lời Từ Úc và đội trưởng Trần nói đều rất có lý. Dù sao lúc tới đây mọi người cũng đã hiểu rõ nguyên nhân và hậu quả của nhiệm vụ lần này rồi, vì thế với tình huống trước mắt thì không thể cứng rắn mà chỉ còn nước mềm dẻo.

Hai bên giằng co hồi lâu, người bên trong không chịu ra, người bên ngoài cũng không dám tấn công vào.

Từ Úc quay đầu gọi Hạ Tuấn Nam, cậu chàng nghe thấy anh gọi thì chạy ngay tới: “Từ đội.”

“Phó cục trưởng, biện pháp tốt nhất trước mắt là tìm người cùng chúng ta trong ngoài phối hợp. Trước lúc đó, đối phương có yêu cầu gì, chúng ta cũng sẽ đáp ứng.”

Phó cục trưởng nhìn Từ Úc, ông thấy vị thiếu tá trẻ tuổi này vẫn rất bình tĩnh nên gật đầu: “Cũng không còn cách nào khác, thử xem vậy.”

Khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Hạ Tuấn Nam bắt đầu bấm số gọi cho đám phần tử cực đoan bên trong. Điện thoại chờ vang lên vài tiếng, bên kia đã bắt máy nhưng không nói gì.

Phó cục trưởng trầm hắng giọng rồi tiến đến trước điện thoại: “Tôi là phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu, các anh có yêu cầu gì cứ nói, chi cần không tổn hại đến con tin là được.”

Mấy kẻ bắt cóc tống tiền ở đầu điện thoại bên kia cười “ha ha”, sau đó đáp lại bằng giọng rất cuồng vọng: “Phó cục trưởng có thể tự quyết định được cơ à?”

Phó cục trưởng cười bình tĩnh: “Tôi đã có thể gọi cuộc điện thoại này cho anh, đương nhiên là có thể quyết định được. Nói đi, anh muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi, thả em tao ra.” Quả nhiên đối phương đã đưa yêu cầu.

“Em anh là?”

“Bớt vờ vịt với ông đây đi, em tao sống hay chết tao còn không biết, tao phải nhìn thấy nó ngay lập tức!”

“Được.” Phó cục trưởng dừng một chút, ông nhanh chóng nhìn vào dòng chữ trên điện thoại Từ Úc vừa gõ rồi nói: “Em anh vừa phẫu thuật xong, chi sợ...”

“Năm phút, nếu không nhìn thấy em tao, tao sẽ lập tức giết chết một con tin.” Tiếng nói vừa dứt thì tiếng súng ở đầu bên kia đã vang lên. Tiếng súng trên lầu và trong điện thoại, cả tiếng kêu hô hoán của những người dân ngoài vạch ranh giới đồng loạt vang lên.

“Anh...”

Bên kia cười “ha ha”: “Yên tâm, phát súng vừa rồi mới bắn vào tường thôi, phát súng sau sẽ bắn vào người.”

Phó cục trưởng tiếp tục nhìn dòng chữ trên điện thoại di động Từ Úc giờ lên rồi nói theo: “Em anh bây giờ còn đang hôn mê, chi bằng chúng tôi...”

“Nói.”

“Chúng tôi sẽ cho em anh ngồi trên xe lăn, sau đó để một người đẩy vào gặp anh.”

“Phó cục trưởng, đừng có giờ trò.” Giọng người bên kia rõ ràng đã có chút hoài nghi.

Phó cục trưởng cố ý nói chậm lại: “Trong tay anh có ba con tin, tôi phải người lên là cho anh thêm một con tin. Anh nghĩ tôi có thể giờ trò gì?”

Lời này vừa nói ra, đầu bên kia đã trầm mặc thật lâu, mà mọi người bên này cũng đang chờ đợi. Bóng đêm ngày một dày đặc, dường như sau câu nói đó, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh. Thậm chí rất nhiều người dân còn che mũi bịt miệng mình rồi mới thận trọng hít vào từng đợt khí đêm.

Từ Úc nhanh chóng đánh thêm một dòng chữ trên điện thoại. Phó cục trưởng còn hơi do dự, thì đầu bên kia đã đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí an tĩnh này.

“Được, có lẽ bọn bay cũng không dám giờ trò với ông đây. Bọn bay phái một người đẩy em tao lên đây. Tao muốn người đi lên là bác sĩ nữ, ông đây cũng hiểu về y, đừng tưởng phái người giả lên là lừa được. Bọn bay cũng biết đạn không có mất rồi đấy. Bắt đầu tính thời gian từ bây giờ.”

Hắn nói xong thì dập điện thoại ngay.

Phó cục trưởng nhìn điện thoại, sau đó lại ngẩng đầu bắt đầu dõ dỏi nói với Từ Úc: “Xem ra cách tìm người vào trong cũng không được rồi.”

Đúng là như vậy thật, Từ Úc vốn định phái một lính đặc chiến vào làm nội ứng. Ai ngờ tên kia quá giao hoạt, từng chữ của hắn cho thấy hắn thực sự không đùa chút nào, có lẽ nhiều ít gì hắn cũng biết một chút về y học.

“Bây giờ tìm bác sĩ nữ rồi gắn máy nghe trộm cho cô ấy. Cứ theo kế hoạch mà làm, tất cả đều nghe theo chỉ huy.” Từ Úc nói.

“Bị phát hiện sẽ gay to.” Phó cục trưởng biết lũ người này rất ranh mãnh, muốn lừa hắn cũng không phải dễ. Nếu thực sự chọc giận hắn rồi, như vậy chuyện lớn cũng sẽ hỏng bét.

“Hạ Tuấn Nam”

“Có, Từ đội.”

Từ Úc nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Mang theo phát minh của cậu không?”

Hạ Tuấn Nam vẫn luôn nghe anh nói, lúc nghe xong thì cười gật đầu: “Có mang.”

Cậu ta nói xong thì lấy ra một vật chi to bằng ráy tai: “Đây là máy nghe trộm bí mật, vừa nghe lén mà vẫn đối thoại được. Dù có công cụ kiểm tra cũng không tra ra được trong tai có gì.”

“Đã có thiết bị rồi, còn bác sĩ nữ thì tìm ở đâu đây?”

Đúng lúc đó đội trưởng Trần cũng gọi viện trưởng tới, mọi người đồng loạt nhìn về phía viên trưởng.

Viện trưởng đang rất bối rối, đúng là trong viện có mấy bác sĩ nữ thật, nhưng phái ai đi cũng là hại người ta mà!

Trong lúc bối rối ấy, một âm thanh trong trẻo bỗng truyền vào tai mọi người: “Đề tôi đi!”

Mọi người đều nháo nhác nhìn lại thì thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ quần áo phẫu thuật màu xanh lục bước tới từ khoa cấp cứu, cô vừa cời khẩu trang xuống vừa đi về phía họ.

Từ Úc trông thấy Tô An Hi thì đôi mắt càng trầm xuống, đầu lông mày anh cũng bất giác nhăn chặt lại, sao cô lại ở đây?

“Cô là?” Phó cục trưởng nhìn về phía Tô An Hi rồi hỏi.

Tô An Hi bình tĩnh cười với phó cục trưởng: “Xin chào, tôi là Tô An Hi, quân y bệnh viện vũ cảnh thành phố Du Giang.”

“Đồng chí quân y, tôi phải cho cô biết, nhiệm vụ lần này rất gian khổ và đầy rẫy nguy hiểm. Cô chắc chắn mình muốn tham gia sao?” Phó cục trưởng trịnh trọng nói rõ tính chất vấn đề với cô.

“Tôi rất chắc chắn.” Tô An Hi gật đầu khẳng định, sau đó cô liếc nhìn Từ Úc mặt không đổi sắc bên cạnh, câu tiếp theo như đang nói cho anh nghe: “Huống hồ, bản lĩnh của tôi cũng không tệ.”

“Hừ...”

Tất cả mọi người lại nhìn về phía người phát ra tiếng hừ nhẹ là đội trưởng Từ, họ vậy mà không hiểu được vì sao lúc này anh lại đột nhiên phát ra trợ từ âm thanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lần này, đổi lại là anh chờ em trở về

Biên tập: Bột

Từ Úc vốn không để ý tới ánh mắt khó hiểu mà người khác quăng về phía mình. Còn Khâu Đông Viễn và Hạ Tuấn Nam bên cạnh anh chỉ nhìn qua một chút là đã hiểu.

Vào giờ phút này, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đèn đường, đèn trên các tòa nhà, đèn hiệu cảnh sát đều chiếu vào Từ Úc, tạo nên những khối lập thể mơ hồ trên từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Duy chỉ có đôi mắt sâu không thấy đáy kia là vẫn không coi ra gì mà nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Tiếng “hừ” kia không phải chế giễu mà là lo lắng, là không đành lòng.

“Đội trưởng Từ, cậu đây là có ý kiến gì sao?” Phó cục trưởng ho nhẹ một tiếng rồi hỏi Từ Úc.

Từ Úc quay đầu nhìn phó cục trưởng rồi lắc đầu, sau đó anh cực kì không đành lòng đáp: “Không có ý kiến.”

Anh do dự mấy giây rồi lại quay sang nhìn Tô An Hi, sau đó hỏi cô: “Em nghĩ kĩ rồi?”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, cô nhìn thẳng vào mắt Từ Úc: “Nghĩ kĩ rồi, đội trưởng Từ, anh cũng biết không có ai thích hợp hơn em.”

Lời Tô An Hi nói là thật, vì thế từ lúc cô tự tiến cử mình thì mọi chuyện đã được quyết định rồi.

Vì vậy nên dù Từ Úc có lo lắng hay không đành lòng thì cũng không ngăn cản được cô. Một là vì cô nói được làm được, hai là vì giờ khắc này bọn họ đều đang mang sứ mệnh quân nhân trên vai.

Mang lá cờ đỏ năm sao quang vinh trên cánh tay, dù cho phía trước là lưới gai hay núi đao biển lửa, dầm rông hang hốc thì họ vẫn sẽ tiến lên vì nhân dân vô tội.

Phó cục trưởng cùng mấy vị lãnh đạo cục cảnh sát và tham mưu trưởng Hàn Khai Vân thấy Tô An Hi kiên định như vậy, cũng phải dùng ánh mắt khâm phục mà đối diện với sự dũng cảm và can trường của cô.

“Vây chuẩn bị đi!” Phó cục trưởng nhìn đồng hồ, đã qua một phút rồi. Sau đó ông ấy mau chóng phân phó đội trưởng Trần và viện trưởng: “Chuẩn bị xe lẫn, đẩy người lên đại sảnh.”

“Vâng, phó cục trưởng.” Đội trưởng Trần lập tức chạy đi cùng viện trưởng.

Hàn Khai Vân thấy Từ Úc không nhúc nhích thì che miệng ho một tiếng: “Đội trưởng Từ, chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Từ Úc gọi Hạ Tuấn Nam tới rồi nhìn Tô An Hi: “Trang bị đặt thiết bị cho bác sĩ Tô.”

Nói xong, anh nhìn Tô An Hi rồi xoay người đi.

Hạ Tuấn Nam dẫn Tô An Hi tới xe chỉ huy, sau đó mở hộp đồ của mình ra lấy thiết bị nghe trộm ẩn vào trong tai Tô An Hi. Cậu ta vừa đeo cho cô vừa nói: “Lúc mới đeo vào hơi khó chịu, một lát sau sẽ đỡ hơn.”

“Cô thử lắc đầu, nháy lên và nói chuyện đi.” Hạ Tuấn Nam nhanh chóng trang bị xong cho Tô An Hi, sau đó cậu ta còn cười cười bảo cô cảm nhận một chút.

Tô An Hi làm theo bằng động tác có biên độ rất lớn, thấy máy tín hiệu bên Hạ Tuấn Nam nhận được tín hiệu rồi mới dừng lại.

Hạ Tuấn Nam lấy ra một đôi kính áp tròng rồi đưa cho Tô An Hi: “Đây là máy quay phim ẩn, có thể giúp chúng tôi thấy được tình hình bên trong.”

Tô An Hi nhận lấy, sau đó Hạ Tuấn Nam mở gương đối diện ra rồi đeo kính áp tròng lên cho cô. Tô An Hi chớp chớp mắt mấy cái rồi gật đầu: “Được rồi.”

“Xong chưa?” Từ Úc lên xe chỉ huy rồi nhìn về phía hai người, lúc này anh mới nhàn nhạt hỏi lại.

Hạ Tuấn Nam làm dấu OK, sau đó cậu ta nhìn Tô An Hi ở phía bên trái, rồi lại ngẩng đầu nhìn Từ Úc một chút. Thấy hai người họ đang nhìn nhau chăm chăm, Hạ Tuấn Nam thấy mình quá dư thừa nên đứng lên: “Em đi xuống trước.”

Từ Úc thấy Hạ Tuấn Nam nhẹ nhàng xuống xe như ma thì đi thẳng tới chỗ Tô An Hi. Anh không nói nhiều mà ra lệnh: “Cởi quần áo.”

“Hả?” Tô An Hi cúi đầu nhìn bộ đồ phẫu thuật của mình.

Từ Úc ném áo chống đạn trong tay lên bàn, trọng lượng chiếc áo khiến mặt bàn hơi rung lên.

Anh xoay người đưa lưng về phía cô nhưng không xuống xe, giọng điệu đầy từ tính khiến người ta cảm thấy rất an toàn: “Biết mặc không?”

“Biết.” Tô An Hi đứng lên, cô cũng không nói nhiều mà lập tức cởi bộ đồ phẫu thuật xuống, mặc thêm áo lót chống đạn siêu mỏng vào rồi lại mặc bộ đồ phẫu thuật lên: “Xong rồi.”

Từ Úc xoay người lại đúng lúc Tô An Hi đang đưa tay kéo vạt áo xuống. Đèn chân không bên dưới chiếu lên khiến một mảng da thịt trắng nõn của cô như phát ra ánh sáng rực rỡ.

Một giây sau, mảng da thịt đó đã bị lớp vải màu xanh lục của bộ đồ phẫu thuật che kín.

Anh đi qua choàng áo blouse trắng lên cho cô, giọng nói vẫn không đổi như cũ: “Xô tay vào.”

Tô An Hi giống như con rối được Từ Úc hầu hạ mặc áo blouse trắng. Đôi tay rộng lớn mà thon dài của người đàn ông đang sửa sang lại cổ áo cho cô, vừa sửa anh vừa trầm giọng: “Anh giấu một khẩu súng ở rãnh dưới cửa xe lăn, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.”

“Biết rồi.”

“Biết bắn súng không?”

“Biết.”

Từ Úc cài cúc áo cho cô, sau đó ngược mắt nhìn Tô An Hi. Đèn trong xe chỉ huy rất sáng, vì vậy đôi mắt sâu sắc của người đàn ông càng thêm thâm trầm và sáng hơn. Anh nhàn nhạt mở miệng: “Em vẫn còn cơ hội đổi ý.”

“Còn 2 phút thôi.” Tô An Hi nâng tay Từ Úc lên, đầu ngón tay cô gõ vào mặt đồng hồ: “Em không có cơ hội đó.”

“Tùy cơ ứng biến, không được xúc động.” Từ Úc nhàn nhạt nói ra tám chữ này, nhưng Tô An Hi lại nghe ra sự ngưng trọng giữa từng câu từng chữ đó.

“Từ Úc.” Tô An Hi cho tay vào túi áo blouse rồi ngẩng đầu nhìn anh. Ánh đèn như đang ôm lấy từng sợi tóc lười biếng của cô, Tô An Hi cong môi cười đầy xán lạn và kiên định: “Lần này, đổi lại là anh chờ em trở về.”

Nói xong câu này, cô thu lại cảm xúc rồi bước nhanh khỏi xe chỉ huy.

Khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, đội trưởng Trần hộ tống cô vào thang máy. Trong lúc chờ cửa thang máy khép lại, đội trưởng Trần chào cô một tiếng: “Bảo trọng.”

Tô An Hi buông tay cầm xe lăn ra rồi chào lại theo kiểu quân đội. Cửa thang máy phản chiếu lại hình ảnh cô gái làm việc nghĩa không chùn bước và quả bom hẹn giờ đang hôn mê bất tỉnh trên xe lăn.

...

Tô An Hi đi tới cửa phòng bệnh đang giữ con tin, cô gõ cửa rồi nói bằng giọng điệu run rẩy: “Tôi... tôi đưa em anh... đến rồi đây.”

Trong xe chỉ huy, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào màn hình, một giây cũng không buông lỏng.

Đây là tầm nhìn của Tô An Hi. Cô vừa dứt lời chưa lâu, khóa cửa đã vang lên rất nhẹ rồi hé ra một khe hở. Sau đó, miệng súng đã ngấm thẳng vào Tô An Hi, người đàn ông lắc lắc thân súng rồi nói bằng chất giọng thô bạo: “Vào trong.”

Bên tai là tiếng đóng và khóa trái cửa, cô nhanh chóng nhìn quanh một lượt. Mọi người ở đầu bên kia cũng chuẩn xác trông thấy ở giường bệnh có hai người đàn ông mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, bên cạnh họ là một bác sĩ nữ, còn có một người đàn ông có cánh tay rí máu đang cầm súng chĩa súng vào bọn họ.

Cuối cùng, Tô An Hi đưa mắt nhìn thẳng.

Người đàn ông phía trước có thân hình cao lớn, tóc húi cua, mặt mũi là kiểu hấn có nhìn bạn một chút bạn cũng không dám gây hấn lại. Đặc biệt, hấn còn có vết sẹo xấu xí và dữ tợn kéo dài từ trên lông mày tới phần xương gò má.

“Cầm nhúc nhích.” Họng súng của người đàn ông vẫn chĩa vào Tô An Hi, sau đó hấn mau chóng ra lệnh cho đồng bọn: “Lục soát.”

Gã đàn ông tay bị thương kia nở nụ cười buồn nôn rồi tiến tới, hấn cầm súng chọc vào cằm cô để cảnh cáo: “Tao có món đồ chơi không có mắt này, đừng có động dậy đấy.”

Sau đó hấn duỗi cánh tay không bị thương ra rà soát trước sau một lượt, cuối cùng đôi tay kia còn tiện thể bóp mông cô. Tên mặt sẹo trông thấy thì nghiêm giọng quát hấn dừng lại: “Cmn lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà.”

“Xin lỗi, đại ca.” Gã đàn ông không tình nguyện thu tay lại, dù sao cảm xúc đó cũng quá thoải mái. Sau khi khôi phục lại, hấn mới tiếp tục báo cáo: “Trên người không có vũ khí.”

Lừa gạt trong lòng Tô An Hi đã đốt tới tận cổ họng, chỉ thiếu một chút nữa là bộc phát. Nhưng trên mặt cô vẫn thể hiện vẻ điềm đạm, đáng yêu, cực kì sợ sệt để chúng không đề phòng.

“Tôi... tôi đi được chưa?” Cô cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Tên mặt sẹo thấy bác sĩ nữ này sắp bị dọa tới phát khóc nên nghiêng họng súng: “Qua đó đi.”

Tô An Hi chỉ có thể làm theo, cô thận trọng giơ hai tay rồi tới ngồi xuống bên cạnh ba con tin kia.

Tên mặt sẹo ngồi xổm xuống nhìn em trai đang ngồi trên xe lăn rồi tức giận nói: “Yên tâm, anh nhất định sẽ báo thù cho cậu. Nó bắn cậu một phát, ông

đây sẽ cho người nó thùng 10 lỗ trước.”

...

Từ Úc phát lệnh cho đội kích tổ 1 từ tầng thượng xuống tầng 5 và giữa tầng 6 chờ lệnh, đội kích tổ 2 đã bao vây bệnh viện. Còn anh dẫn đầu đội kích tổ 3 đi vào qua lối phòng cháy chữa cháy và chờ lệnh ở tầng 4. Mấy tay lính bắn tỉa vẫn ở vị trí cao thích hợp cho xa kích nhất, đảm bảo một phát trúng đích.

Lúc Từ Úc nghe thấy câu “Cmn lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà” thì sắc mặt anh càng lạnh hơn, nắm tay cũng siết lại, thậm chí toàn bộ cánh tay còn nổi hết gân xanh lên.

“Lính bắn tỉa, có thể ngắm chuẩn không?” Từ Úc mở bộ đàm ra hỏi.

“Không thể.” Mấy tay súng bắn tỉa lần lượt trả lời.

Mấy người phó cục trưởng trên xe chỉ huy cũng nghe thấy hết những lời này, vì thế ông ấy hỏi Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, có thể tìm cơ hội kéo rèm cửa ra không, để lính bắn tỉa có cơ hội ngắm chuẩn.”

Từ Úc nghe xong thì bổ sung ngay: “Bác sĩ Tô, lấy an toàn làm chủ.”

Tô An Hi nghe xong thì ngược mắt nhìn tên mặt sẹo đang nói chuyện với nghi phạm hôn mê, cả gã đàn ông đang đứng một bên híp mắt nhìn cô, sau đó cô lại nhìn tới ba người bị dọa tới run lấy bầy bên cạnh nên không dám lên tiếng.

“Sao vậy?” Tên mặt sẹo thấy đột nhiên em mình thờ khó khăn thì chuyển mắt nhìn Tô An Hi, sau đó hắn chìa súng về phía cô, trợn mắt lên hỏi: “Em tao sao thế?”

Tô An Hi đứng dậy nhìn về phía đối phương: “Có lẽ là bị biến chứng, cần cấp cứu ngay.”

Tên mặt sẹo chìa súng vào Tô An Hi và bác sĩ nữ còn lại: “Nếu em tao có mệnh hệ gì, tao sẽ cho hai chúng mày chôn cùng nó.”

Bác sĩ nữ kia bị dọa tới gần suy sụp, sắc mặt cô ấy trắng bệch, đứng cũng không đứng nổi.

Tô An Hi kéo cô ấy đang lao đảo tới, rồi tiến hành kiểm tra rất chuyên nghiệp. Sau đó cô mau chóng nhìn về phía tên mặt sẹo: “Phải đẩy anh ta lên giường bệnh, ở đó mấy kiểm tra chi số.”

“Tao cảnh cáo mày, đừng có giở trò.” Tên mặt sẹo tiếp tục dí súng vào huyết thái hương của Tô An Hi. Xúc cảm lạnh buốt và giọng điệu âm lãnh của hắn khiến da đầu người ta tê dại.

Tô An Hi run rẩy cúi đầu, bày ra dáng vẻ chìm sợ cảnh con: “Tôi... tôi không dám. Tôi chỉ là bác sĩ, sẽ không phân biệt người tốt kẻ xấu. Tôi chỉ phụ trách cứu người, tình trạng của em anh không được tốt lắm...”

Cũng lúc đó, gã đàn ông trên xe lăn đột nhiên co quắp như đang phối hợp với lời nói của Tô An Hi. Tên mặt sẹo rất yêu thương em mình nên mau chóng quát lên: “Cmn mày còn dám thất thần, mau lên, không cứu được người thì mày là người chết đầu tiên.”

Vào giờ phút này, bác sĩ nữ đã bị mấy gã này dọa tới mức nước mắt đầy mặt, không biết phải làm sao.

Tô An Hi rất muốn an ủi cô ấy một chút nhưng tình huống hiện tại không cho phép, nên cô chỉ có thể lôi tay bác sĩ nữ rồi gạt đầu với cô ấy: “Đừng sốt ruột, chúng ta cứu người trước đã.”

Nói xong, Tô An Hi đẩy xe lăn đến một giường bệnh, sau đó cô cùng nữ bác sĩ kia đỡ nghi phạm trên xe lăn kia nhưng cố ý giả vờ trượt tay. Tên mặt sẹo quỳnh lên, hắn thô bạo kéo Tô An Hi ra rồi tự ôm em trai mình lên giường bệnh.

Đột nhiên Tô An Hi bị một lực kéo ra phía sau nên cả người mất trọng tâm rồi ngã khụy xuống đất. Tô An Hi ngã dúi vào bên cạnh cửa sổ, trán cô đập xuống đất phát ra tiếng vang trầm đục.

Cô tiện thể kéo rèm cửa ra, sau đó chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc vằng vất tới ong ong cả lên.

Cùng lúc đó, tên mặt sẹo xoay người bước nhanh tới. Hắn nhìn chằm chằm xuống Tô An Hi đang che trán, sau đó túm cổ áo cô lên mà không thương hoa tiếc ngọc chút nào, hòng súng lạnh buốt cũng thẳng thừng chìa vào thái dương của cô.

Lời của tác giả:

Úc ca: Sờ mông vợ tôi, chìa súng vào người vợ tôi, hai chữ thôi... Chết chắc rồi.

Lão Lộ: Úc ca, tôi sửa lại một chút, kia là ba chữ.

An Hi: Giao cho tôi xử lý gã sờ mông kia! À mà, lão Lộ, Úc ca của cô đang nổi nóng, anh ấy nói hai chữ chính là hai chữ. Suyt ~~~

Ha ha ha, nốt một chương nữa sẽ kết thúc kịch bản, chúng ta có thể nói chuyện yêu đương

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh đỡ em, em phải đạp chết tên khốn lúc này sờ mông em

Biên tập: Bột

“Tô An Hi.” Ngón tay thon dài của Từ Úc nhấn vào tai nghe rồi thấp giọng gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Những đội viên nhóm đột kích chưa bao giờ thấy đội trưởng Từ tức giận đến vậy, quanh thân anh như tản ra hơi lạnh thấu xương trước nay chưa từng có, như thể một giây sau họ có thể bị hơi lạnh này đóng thành băng.

Anh đưa tay ra hiệu, đôi mắt sâu kia giờ phút này như chú chim ưng sắc bén, đường xương hàm bên dưới cũng căng ra: “Các tiểu đội đột kích chú ý, chuẩn bị tiến công.”

“Đội trưởng Từ, bây giờ không thể tiến công được.” Phó cục trưởng ở trong xe chỉ huy nghe được lệnh này thì vỗ bàn đứng dậy, ông cũng không khống chế được giọng mà hô lên.

“Toàn thể đội viên đội đặc chiến, nghe lệnh chuẩn bị.” Từ Úc nói xong thì tắt tín hiệu liên lạc với xe chỉ huy, sau đó rút bộ đàm chiến thuật sau lưng rồi nói với tiểu đội trưởng đội đột kích: “Chúng ta đổi kênh.”

“Rõ.”

Mấy chỉ huy trong xe thấy tín hiệu đầu kia bị cắt đứt thì từng khuôn mặt nghiêm túc chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Phó cục trưởng nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, tuy tức giận nhưng lại không dám bộc phát, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Tham mưu trưởng Hàn, làm thế nào bây giờ?”

Hàn Khai Vân cũng muốn bộc phát, tên nhóc Từ Úc này trước nay không phải quá ngoan ngoãn. Tuy nhiên, mỗi lần làm nhiệm vụ, anh vẫn nghe theo lời chỉ huy, lần này vậy mà lại tự ý quyết định. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì đời này của anh cũng coi như toi luôn.

Ông ấy trầm mặt chỉ vào Hạ Tuấn Nam: “Hạ Tuấn Nam, tôi không cần biết cậu dùng cách gì, lập tức liên hệ lại với đội trưởng của cậu ngay.”

Hạ Tuấn Nam dờ khóc dờ cười, thực sự coi cậu ta là máy tính siêu cấp muốn liên lạc là liên lạc sao? Có điều, cậu ta vẫn nghe lời: “Rõ, thưa tham mưu trưởng.”

Cùng lúc đó, Tô An Hi trong phòng bệnh nghe thấy Từ Úc muốn tiến công thì đầu óc choáng váng lập tức thanh tỉnh.

Cô nhẹ giọng mở miệng: “Tôi không sao.”

Vừa dứt lời, cô hơi dùng sức chớp mắt một chút. Cô muốn lắc đầu nhưng xúc cảm lạnh buốt trên huyết thái dương kia như muốn xuyên thủng đầu cô. Vì thế, cô không dám có thêm bất cứ cử động nào nữa.

Nghe được ba chữ này, những lãnh đạo trong xe chỉ huy đang gấp gấp xoa hai tay vào nhau bỗng thở phào một hơi. Phó cục trưởng và cả tham mưu trưởng Hàn Khai Vân đều trở lại chỗ ngồi của mình.

Mà Từ Úc nghe được tiếng trả lời như muỗi kêu này thì hơi nhếch môi, rồi anh hạ tay xuống, trầm giọng nói: “Tất cả chờ lệnh.”

Ngay sau đó, bên tai anh là tiếng cười lạnh của gã đàn ông: “Ai mẹ nó hỏi mày có sao không, lại đây cho ông.”

Vừa nói xong, hắn túm lấy gáy áo của Tô An Hi, dễ dàng nhấc người cô lên rồi đẩy ngã cô về phía giường bệnh vừa rồi. Xương đùi của Tô An Hi va vào thành xe lăn khiến cô đau điếng.

Cô nhịn đau vịn vào xe lăn bên cạnh mình, sau đó nhìn về phía bác sĩ kia thì thấy tay cô ấy đang run run, vừa khóc vừa đo chỉ số cho tên nghi phạm trên giường bệnh.

Tô An Hi tiến tới hỗ trợ, mau chóng cài thiết bị cho tên nghi phạm kia. Tất cả đều có thể thấy những chỉ số trên màn hình theo dõi bệnh nhân đều không ổn định, nhất là nhịp tim hỗn loạn và huyết áp cực thấp.

“Cmn thế này là thế nào?” Tên mặt sẹo cũng nhìn ra được chỉ số dao động trên màn hình theo bệnh nhân không giống bình thường, hắn ta gất gồng chỉ vào màn hình rồi hỏi Tô An Hi.

“Nhịp tim không đều, có phải anh em bị bệnh tim không?” Tô An Hi hỏi.

Tô An Hi lập tức nhìn thấy vẻ hoang mang lóe lên trong mắt tên mặt sẹo. Hắn mau chóng tron mắt nhìn cô: “Cứu ngay cho tao, tao đã nói rồi, không cứu sống được thì mày là chôn theo đầu tiên.”

Tô An Hi cắn môi, hoảng hốt gất đầu, sau đó nhìn bác sĩ nữ bên cạnh: “Nhưng mà... Tôi... Tôi cần lấy ít thuốc. Ở đây không có thuốc, tôi đi lấy được không?”

“Giờ trò với tao đây hả?” Gã mặt sẹo nhìn về phía Tô An Hi rồi lạnh lùng cười một tiếng, vì cười nên vết sẹo của hắn càng trở nên xấu xí: “Muốn ra ngoài hả, không có cửa đâu.”

“Nhưng... em anh...” Tô An Hi chỉ vào thiết bị: “Bây giờ biện pháp nhanh nhất là để tôi đi lấy. Ở đây còn bệnh nhân và đồng nghiệp của tôi, sao tôi dám giờ trò gì.”

Tên mặt sẹo nhìn Tô An Hi, cô gái này rõ ràng rất hoảng sợ mà vẫn giả vờ bình tĩnh. Hắn lại chuyển mắt nhìn màn hình hiển thị thì thấy nhịp tim ngày càng thấp, tiếp đó lại nhìn tới bác sĩ nữ đang khóc sụt sùi kia. Hắn cầm súng chỉ vào bác sĩ nữ kia: “Mày cũng biết cần thuốc gì, mày đi đi.”

Tô An Hi đã đạt được ý định nên nhìn bác sĩ nữ rồi ra hiệu bằng mắt với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể hiểu rõ cô đã hao tâm tổn sức đến thế nào. Cuối cùng cô dùng giọng trịnh trọng nói với cô ấy: “Nhớ kĩ, nhất định DCB.”

Từ Úc ở đầu bên kia cũng nghe được qua tai nghe, anh nghĩ về mấy chữ DCB này một lúc rồi mau chóng nói: “Hội viện phó Trương xem DCB là thuốc gì?”

Phòng chỉ huy bên kia cũng nghe được nên cho người gọi viện phó Trương tới.

Câu trả lời của viện phó Trương lại là: “Tôi theo nghề y mấy chục năm nhưng chưa nghe thấy tên thuốc này bao giờ.”

Từ Úc nghe xong thì lông mày hơi nhăn lại, rồi anh chợt nhớ trước kia Tô An Hi thích dạy họ cách nhớ tiếng Anh nhanh hơn ra sao, sau khi móc nối với cụm chữ phía trước thì mắt anh mau chóng sáng lên. Anh lập tức dặn dò: “Sau khi bác sĩ kia ra, mau chóng đưa cô ấy tới vị trí an toàn.”

Tiểu đội trưởng không hiểu rõ lắm nhưng bây giờ cũng không có cơ hội để hỏi nguyên nhân nên chỉ có thể tuân lệnh: “Rõ, Từ đội.”

Ở đầu bên này, khi tiếng điện thoại trong xe chỉ huy vang lên, tất cả mọi người như ngừng thở. Phó cục trưởng nhận điện thoại, là tên phản tử cực đoan gọi tới.

Tên mặt sẹo vừa thấy bác sĩ nữ kia đi ra đã nói: “Sau hai phút tao không thấy bác sĩ nữ kia trở lại, tao sẽ giết một con tin.”

Tô An Hi thừa dịp tên mặt sẹo đang gọi điện thì giả vờ xem bệnh cho nghi phạm trên giường, nhưng một bên lại thấp giọng thì thầm: “Chuẩn bị tiến công.”

Từ Úc cong môi cười một tiếng, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống rồi ra lệnh: “Các vị trí bắn tỉa, đột kích nghe lệnh, chuẩn bị hành động.”

“Mày đang nói gì?” Gã đàn ông luôn để mắt tới Tô An Hi kia thấy cô mở miệng lầm bầm thì đi đến đối diện rồi chìa súng về phía cô.

Tô An Hi giơ hai tay lên rồi lùi dần về phía sau: “Tôi không nói gì... Không nói gì cả...”

Lính bắn tỉa ở vị trí số 2 là Trương Trung, vị trí xuyên qua lỗ hờ kia có hai bóng người đang cử động. Trong ống ngắm là tên phản tử cực đoan cầm súng chĩa vào bác sĩ Tô. Dù khe hở này không lớn, nhưng đối với anh ta mà nói thì như vậy là quá đủ rồi.

Anh ta lập tức báo cáo lại: “Từ đội, đã ngắm chuẩn mục tiêu.”

“Làm gì đó?” Tên mặt sẹo cúp điện thoại vào thấy đồng bọn của hắn đang chĩa súng vào Tô An Hi nên lớn tiếng hỏi.

Cũng vào thời khắc ấy, Từ Úc nhắm mắt nín thở, thấp giọng nói với Tô An Hi: “Tô An Hi, cẩn thận.”

Ngay sau đó anh mở mắt ra, một tay vung lên như con sói đầu đàn dồn sức chờ phát động, đồng thời ra lệnh: “Hành động.”

Viên đạn từ phía xa bắn xuyên qua phòng bệnh đã chính xác bay thẳng vào mi tâm gã đàn ông đang chỉ vào Tô An Hi. Tên mặt sẹo thấy đồng bọn trúng mắt rồi ngã xuống đất thì cũng không quan tâm mà nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Hắn lập tức nhận ra mình bị lừa rồi. Hắn phần nộ giờ súng lên, không do dự mà nhắm thẳng vào Tô An Hi.

Tô An Hi xoay người một vòng, sau đó lật xe lăn ra chắn đạn.

Cô thuận tay lấy khẩu súng giấu dưới xe lăn, sau đó nhanh chóng mở chốt an toàn. Thấy tên mặt sẹo đang chĩa súng về phía con tin, cô thẳng tay nổ súng

về phía hấn nhưng hấn lại trốn được vào sau tường.

Cô quay đầu hô lên với hai người bệnh đang bị dọa sợ: “Trốn đi.”

Chớp mắt đó cũng như một trận hỗn chiến, súng trên tay cô bị tên mặt sẹo đập rơi bằng một đập, cả người Tô An Hi nhanh chóng mất hết sức lực rồi bị đối phương bóp cổ. Tay phải của cô cũng đang run lên phát đau.

Cũng chính trong những giây phút này, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Lúc ấy, nhóm đội viên đội đặc chiến phá cửa sổ xông vào, cùng với đó là các cảnh sát, tất cả đều tiến vào bao vây tên mặt sẹo, mà Tô An Hi lại trở thành dê đội làm thịt trên tay hấn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức chính Tô An Hi cũng không biết mình bị hấn bắt lại thế nào. Thế nhưng cô có thể khẳng định một chuyện là võ nghệ của tên mặt sẹo này rất giỏi.

“Tất cả lùi ra sau ngay, nếu không tao sẽ bắn.” Lời thoại cường ép con tin kinh điển được tên mặt sẹo áp dụng. Cây súng kia thật có duyên có phận mà lần thứ ba ghì vào huyết thái thương của Tô An Hi.

Tô An Hi vừa ngước mắt đã trông thấy Từ Úc. Sắc mặt anh trầm tĩnh như biển không gợn sóng, thế nhưng cô lại nhìn thấu đôi mắt đen như dòi sông lấp biển kia.

“Thả con tin ra, mày chạy không thoát đâu.” Đội trưởng Trần cầm súng chĩa vào tên mặt sẹo rồi cảnh cáo hấn.

Tên mặt sẹo dùng sức ghì súng vào huyết thái dương của Tô An Hi: “Cùng lắm thì chết chung, có bác sĩ nữ thông minh, xinh đẹp thế này lên đường cùng ông đây cũng không lỗ.”

Từ Úc thấy tuy trán Tô An Hi sưng đỏ nhưng mặt cô vẫn cố gắng trấn định thì tay cầm súng của anh càng siết chặt hơn, bình tĩnh chờ thời cơ.

Tên mặt sẹo dừng lại một chút, sau đó dùng giọng điệu thương thức nói với Tô An Hi: “Bác sĩ, tao còn thực sự coi thường mày cơ đấy, tất cả sợ hãi của mày trước đó đều là giả đúng không? Không đi đóng phim thật đáng tiếc.”

“Mạo hiểm để chạy tới đây cứu em trai chứng tỏ anh cũng là người nặng tình, đầu hàng đi!” Tô An Hi nhàn nhạt mở miệng. Đầu óc cô văng vất vô cùng, nhưng nhất định phải kiên trì.

“Ha ha ha ha, đầu hàng, từ khi sinh ra ông đây đã không biết hai chữ đầu hàng viết thế nào rồi.” Tên mặt sẹo ngày càng cuồng vọng, cũng ngày càng dùng sức ghì lấy đầu Tô An Hi.

Đội trưởng Trần vẫn tiếp tục thuyết phục hấn, còn Từ Úc nhân cơ hội này hỏi Trương Trung: “Trương Trung, có nắm chắc không?”

Từ lúc bắt đầu, Trương Trung đã nhắm bắn vào đầu gã kia, nhưng tính toán lại thì khả năng cao sẽ ngộ thương đến bác sĩ Tô. Cuối cùng anh ta điều chỉnh vị trí bắn rồi nói: “Từ đội, với tình hình trước mắt thì chỉ có thể bắn vào cánh tay thôi.”

“Bắn vào tay cầm súng của hấn, tuyệt đối đừng làm bác sĩ Tô bị thương.” Từ Úc dặn dò.

“Rõ.” Trương Trung nhắm chuẩn rồi bóp cò súng.

“Pằng” một tiếng, tay tên mặt sẹo bị trúng đạn. Hấn thế nhưng vẫn muốn bóp cò súng, một tay khác còn liều mạng bóp cổ Tô An Hi, như thực sự muốn đưa cô đi chết chung.

Lại “pằng” một tiếng nữa, Tô An Hi chỉ thấy ù tai cùng với cảm giác đau đốn xông lên. Đầu cô ong ong lên từng hồi, bàn tay to bóp cổ cô bỗng nhiên buông lỏng, cả người cô cũng chao đảo rồi ngã xuống.

Cô giống như người rơi từ hàng nghìn mét trên không trung xuống mà không cảm nhận được lực hút của trái đất, cũng không nắm được vào thứ gì nên chỉ có thể để bản thân rơi tự do.

Cuối cùng, cô thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp như thảo nguyên tự do, rộng lớn, hơn nữa còn có hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Cô cố gắng mở to mắt, sau đó mông lung híp mắt lại để nhìn. Người đang ôm cô là một chàng hoàng tử thảo nguyên có trang bị vũ trang. Anh vẫn luôn gọi tên cô, nhưng cô lại không nghe thấy gì, dù có cố gắng mở rộng tai lắng nghe thế nào cũng không nghe thấy được.

Chờ tới lúc cô phản ứng lại được rồi mờ mịt nhắm mắt lại thì không thấy thảo nguyên nào nữa, mà chỉ còn một căn phòng màu trắng, tất cả mọi người xung quanh đều đang vây quanh lại một chỗ.

Người ôm cô càng không phải chàng hoàng tử thảo nguyên gì, mà chính là Từ Úc.

Vào thời khắc này, tất cả kí ức đều ò ạt ủa về. Cô biết rõ cô là ai? Cô ở đâu? Và cô đang làm gì?

Nhất là...

Cô đưa tay nắm lấy cổ áo huấn luyện của Từ Úc, sau đó đột nhiên nổi lên tính trẻ con mà nói với anh: “Anh đỡ em, em phải đập chết tên khốn sờ mông

em lúc này.”

Nói xong, hai mắt cô nhắm lại rồi hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.